

HELLOS

KLTE TÖTHFALUSI KOLLEGIUM

4

GBK KLUBJÁNAK KIADVÁNYA

Kathy 1988

Nemes István

27 éves, számítógépes folyamatszervező Debrecenben. 1979-óta ír, Alföld Irodalmi Stúdióba, Újságíró Stúdióba járt. Jelenleg a Főnix Fantasztikus Könyvek sorozatszerkesztője.

Főleg hosszabb terjedelmű műveket ír és fordít. A Galaktikában és fanzinokban publikált. Nemrégiben jelent meg a Conan, a barbár c. könyvfordítása.

Ménes Attila

27 éves, tanár. Jelenleg Budapesten él. 9 éves kora óta ír.

Eleinte a science-fiction foglalkoztatta, majd érdeklődése az abszurd dráma felé fordult. Publikált az Élet és Irodalomban, a Mozgó Világban és más ujságokban.

**Nemes István ~
Ménés Attila**

**ELNÖK
LETTÉL:**

meneküj!

I.

Az utcán többen megfordultak a nagyfülű legény után, aki kezét a szívére szorítva, álmatag léptekkel rótt a várost, és folyton nekiütközött a járókelőknek.

'Merre jársz, Alchié? Egy éve láttalak először, azóta nincs éjjelem sem nappalom, a nyomodban voltam, de elveszítettelek, elérni nem tudtalak. Mikor a Kígyók Ünnepe napján megpillantottalak, hárman tartottak, hogy, bele ne essem a Katlanba a csodálattól... Fehér ruhában álltál, és gyönyörködve néztél az egymásra acsarkodó anakondákat. Megbűvöltél, mint egy szarvasvipera a majmot. Feléd indultam a tömegben, de a kavarodásban, mely az egyik kígyó szökését követte, elvesztettelek szem elől. Mikor azt kiáltották, hogy a vipera megmaradt valakit, ész nélkül rohantam oda, de nem te voltál. Hiába kérdezősködtem utánad, az emberek csak a vállukat vonogatták, mindössze egy öreg koldus elmosódott emlékei szolgáltatnak némi információt rólad... Alchie, Alchie, miért kellett neked egy gróf lányként születned, mikor én nem vagyok egyéb, csak egy egyszerű szkriptografikus. Nem mondom, szép és romantikus munka az ősi algoritmusok restaurálása, de sajnos nem ad semmiféle társadalmi tekintélyt... Szerencsére elég gyakran vannak nálunk ünnepek, és mikor legutóbb a Megszabadult Hold Ünnepe olyan szomorúan mosolyogtál rám ezüst légihintőből, reményt keltettél bennem. Akkor ott eldöntöttem: meg kell szerezzek. De már három hete nem volt ünnep, és sehol sem találalak".

Asan, reménykedve pillantott az égre, hogy talán megláthatja a pompázó légipaloták között lebegő ismerős hintót, de ehelyett az ég kékjéért gigantikus írásjelek töltötték meg.

KÉSZÜLJ A VÁLASZTÁSOKRA!

831. ELNÖKÜNK IDEJE LETELLIK.

FÉLBEHAGYOTT ÜGYEIDET SÜRGŐSEN FEJEZD BE!

TALÁN TE LESZEL A KÖVETKEZŐ!

Asan ruganyos lökést érzett a mellén, és egy vékony jajkiáltást hallott; a nő az ütközést követően a földre huppant, és méltatlankodva nézett fel rá.

- Alchie! - kiáltotta a legény, de aztán elszomorodott. - Nem, ez nem Alchie, sőt egyáltalán nem ő az - tette hozzá magában, és végigmérte a földön ülő, csúnyácska, fekete hajú, pattanásos arcú kamaszleányt.

- Talán felsegítenél, ahelyett, hogy a szemed mereszted! - mondta kényeskedve a lány.

Asan szórakozottan nyújtotta kezét a lány felé, aki belekapaszkodott, és már talpon is volt, de a segítő kezét egy jó darabig még nem engedte el. Mélyen a fiú ábrándos szemébe nézett, majd egy hirtelen mosoly után hadarva beszélni kezdett.

- Jó hecc ez a Kívágott és Visszavart Nyelvek Ünnepe... ilyenkor mindig úgy felszabadulok, repülni szeretnék...

- Ne haragudj, én egy lányt keresek!

A lány csodálkozva meresztette a szemét.

- Megtaláltál. Vagy talán én nem vagyok elég lány?

- De én Alchiet keresem - türelmetlenkedett Asan, miközben az ünnepi sokaságot szemlélte.

- Alchie, Alchie - izlelgette a lány. - Szép név. De az enyém se csúnya... Eyla vagyok. Téged hogy hívnak?

- Asan. De én Alchiét keresem, és nem érek rá veled diskurálni. Mennem kell!

- Várj! Várj, elkísérlek. Én ugyanis történetesen éppen ráérek. Meséld el, milyen lány az az Alchié?

- Ő? - merengett a fiú. - Hát Alchié olyan... olyan hogy is mondjam... egészen más, mint te...

- Egyáltalán nem hasonlítok hozzá?

- Ugyan - mosolygott Asan. - Sokkal karcsúbb nálad, legalább fél fejjel magasabb, a bőre olyan fehér, mint a tej, mások a vonásai... legfeljebb a szemed hasonlít... De nem. Még az sem.

- Jaj, de örülök neki. Tudod, úgy nem szerettem volna, ha hasonlítok valakire. Eyla az Eyla. Nem hasonlít senki másra...

- Most már tényleg mennem kell!

Egy hosszú hajú, szőke csöppség pityeredett el mellettük.

- Nem láttátok az apukámat? Elvesztettem az apukámat... Szegény, mi lesz most vele nélkülem?

- Gyere, megkeressük együtt! - hajolt le hozzá pajtáskodva Eyla, majd felnézett, és dacosan vetette oda Asannak: - Te meg menj csak, ha annyira sietsz, majd úgyis találkozunk még!

De Asan már messze járt.

Megszokott fásultságával érkezett haza, Alchiét ma sem sikerült megtalálnia. A konyha annyira elhanyagolt volt, hogy még az előző napi mosatlan is az asztalon hevert. Evett valamit, azt sem nézte, mit, majd beidegződött mozdulattal bekapcsolta az üzenetrögzítőt. Végignézte a kisgyerekek és a beteges hajlamuk bohóckodásait, ajánlatait, s közben a szemét dörzsölte.

Néhány szemérmetlen ajánlat, illetve számárfül mutogatás után kis bosszúságára egy fiatal lány képe tűnt fel a képernyőn. Az a lány volt, akivel napközben ismerkedett meg.

- Ugye megmondtam, hogy találkozunk! Eyla vagyok... Gratulálhatsz nekem, éppen ma vagyok 22 éves. Miért tátod a szád? Viszlát, remélem, hamarosan...

Majd egy baráti arc következett. Suboriorgoli volt.

- Mi van veled? Ujabban már sohasem lehet itthon találni? Teljesen elment az eszed... Ha mindegy. Szereztem egy almát, akkora, mint a jobb öklöm... Ha nem jössz estig, magam fogom megenni!

Asan sietve kapta össze magát, mivel Suboriorgoli jobb öklének méretére gondolt, és már a szájában érezte a régen izlelt gyümölcs aromáját. Már indult volna, ám ekkor különös zene hallatszott az üzenetközvetítőből, és a képernyő a szívárvány minden színében sziporkázott, majd a birodalmi címer jelent meg!

A birodalmi címet egy bájos női arc váltotta fel.

- Ünnepelesen közlöm veled, hogy téged ért az a rendkívüli megtiszteltetés, hogy Shoin elnökünk lejárt tisztségét, mint erre legalkalmasabb személy, átvedd. Szerencsekívánataink jeléül a Bányavédő Szüzek nevében fogadd ezt a csókot.

Ajkait a monitorhoz közelítette, és lágy csókot lehelt Asan felé.

Asan a földre ült.

Suboriorgoli, a fekete ember vigyorogva nyitott ajtót.

- Én almát? Milyen almát?

- Nagy hírem van! - szédelgett be Asan a szobába.

- Mi van, öreg cimborá, csak nem valami vén kandurral láttad kedvenc Alchiédát?

- Gyorsan adj innom valamit! Olyan száraz a torkom, mint sivatagi klontyóka a tüzes évszak végén.

Suboriorgoli eresztett a falból egy pohár vizet, amit Asan egy hajtásra fölhörpintett.

- Én lettem az elnök!

- A Birodalomnak befellegzett. - állapította meg Suboriorgoli.

- Ne marhaskodj, komolyan beszélek!

- Én is.

- Most kaptam a hírt...

- Hát ez nagy eredmény! Gratulálok!

- Most jött a hír videón... Lehet, hogy valami tévedés?

- Á, dehogy! Nem szoktak ezek tévedni. Ezek soha nem tévednek. Akit egyszer kiszemeltek maguknak, abból elnök is lesz, biztosíthatlak.

Asan megvakarta a füle tövét.

- Egyáltalán, hogy eshetett rám a választás?

- Pajtikám, azt én nem tudhatom, de tény, hogy minden évben kiszurnak valakit, és akit ezek egyszer kiszurnak, abból...

- Tudom! Abból elnök is lesz...

A szélnyíláson ekkor bántó barna sugár hatolt be, táncolt egy darabig a falon, majd Suboriorgoli szemén állapodott meg, aki félrefordult, és nagyot tüszszentett.

- Azanyátok! - fakadt ki a fekete ember, akiről mindenki tudta a környéken, hogy allergiás erre a színre, és alig bírta abbahagyni a tüszszögést - "Ezek" már megint szórakoznak velem! Csak egyszer tudjam meg, hogy ki áll a dolog mögött...

Egy külön erre a célra szolgáló tapadókönyvvel eltakarta a szélnyílást, és bekapcsolt egy ventilátort, hogy az áporodott levegő felfrissüljön.

- Barátom, ha engem választanának - ült vissza Suboriorgoli -, én menekülnék, és elbújdosnék, abban biztos lehetsz...

- Mi rossz van ebben? Szerintem nem lehet olyan utolsó dolog emberek milliárdjainak parancsolni.

- Parancsolni? - nevetett fölényesen Suboriorgoli. - Hiányosak az információid, Asankám. Úgy látom, neked fogalmad sincs arról, mit jelent elnöknek lenni. Mindenesetre nem szeretnék annak a bőrében lenni, akit most kiválasztottak.

Minden átmenet nélkül elővett egy hatalmas konyhakést, és a talpára tapadt koszt kezdte levakarni vele, miközben tovább beszélt.

- Az elnököket valamikor népszavazással

választották, de ennek már régen vége, mert rendszerint rosszul sikerült a választás. Ma már tudtommal egyszerű szerencsejátékról van szó, csak hogy ebben a nyertes veszít, és a vesztesek nyernek...

- Mondom, hogy engem választottak!

Suboriorgoli csak legyintett, és mesélt tovább.

- Képzeld el, beviszik egy szűk kis oduba, lefektetik egy preparált ágyra, megfosztják az öntudatától, majd az agyat összekapcsolják egy... egy Nagy Barna Computerrel, már a gondolatára is hideg futkos a hátamon...

- Nagy Barna Computer? - ismételte öntudatlanul Asan.

- A dolog tehát úgy áll... - mondta két tüsszentés között a fekete ember -, hogy az elnök, mint szubjektum, egy évig nem létezik. Az ő agya csupán arra szolgál ebben az időszakban, hogy magába gyűjtse az emberiség valamennyi vágyát, indulatát, kívánságát, panaszát, gyűlöletét, szeretetét, és ennek alapján szabályozza a komputer irányító tevékenységét...

- De hiszen ez szép feladat!

- Csak lenne, Asankám, csak lenne. De nem csak szép, hanem veszélyes is. Halottam már olyan esetről, hogy az elnök agya szabályszerűen felrobbant a megterheléstől, és nem ritka dolog, hogy az elnökök megöriülnek, vagy megbénulnak... Ez a feladat nem nekünk való, Asankám, ne is álmodozz róla. Az Örültekháza egykori elnökökkel van tele, akik nem bírták ki az egy éves időtartamot... Ha valahol látsz egy rokkantat, nincs kizárva, hogy az is elnök lehetett valamikor... meg aztán egy évig mozdulatlanul feküdni lassított életfolyamatokkal, megint csak nem tesz jót a szervezetnek, a koponya másfélszeresére duzzadhat, s ha megszabadul valaha, üres gondolatokkal lesz tele a feje. Céltalanul tengeti az életét, csak lézeng a világban, elveszett ember lesz belőle, mások segítségére szorul...

- Ugye, csak tréfálsz? - mondta ijedten Asan. - Hiszen ez rettenetes dolog! Én azt hittem, elnöknek lenni valami csodálatos lehet...

- De ez még mind semmi ahhoz képest, hogy az elnöki tisztség átvételének alapkövetelménye az ivartalanítás. Ezért van az, hogy csak egyedülállóak lehetnek elnökök, és mi mind a ketten megfelelünk ennek a követelménynek, hiszen nincs senkink. Viszont aki frigyet köt valakivel, az alkalmatlan, mert nem ivartalanítható...

- Alchié... - nyögte Asan.

- Annak lőttek. - vigyorgott a képébe Suboriorgoli. - Ha valóban te lennél az elnök, jól tennéd, ha igyekeznél minél előbb feltalálni valahol, és frigyet kötni vele. Az még talán segíthetne rajtad.

- Megöriülök! Hol találom?

- Előbb vagy utóbb majd csk megtalálod, várj türelemmel.

Asan combjára csapott.

- Hogy várhatnék türelemmel, mikor épp az előbb fejtetted ki, hogy meg kell találnom?

- Csak akkor kellene sietned, ha te lennél az elnök. Nincs semmi vész.

- Hígyj, amit akarsz!

- Nem bolondozol?

- Úgy nézek ki?

- Asan!

- Suboriorgoli, én nem tréfálok! Videón kaptam a hírt, közvetlenül a te hívásod után következett. A Birodalmi címet vetítették, aztán egy nő felolvasta az egézet. Suboriorgoli! Én vagyok az elnök!

- És utánna mi volt reggelire?

Asan fújt egyet, és járkálni kezdett a szobában.

- Nyugodj meg, Asankám, nincs semmi baj. Azt hiszem ki kellene aludnod magad, még mielőtt végképp az agyadra nem megy ez az Alchié-ügy! Kork látott az utcán, te meg sem ismerted. Ő mondta, hogy olyan voltál, mint egy megszállott, magadban beszéltél, Alchiét emlegetted, és nekimentél a járókelőknek. Asan, térj magadhoz végre! A szerelem nem szokott az agyadra menni.

Asan köszönés nélkül ment ki az ajtón.

Az utcán a tömeg alaposan megritkult déli óta, csak a lapos ívben felszálló könnyű szelek sodorták maguk előtt a felvonulás után maradt szemetet.

Asan léptei sietősen kopogtak végig a gyér forgalmú utca kövén.

- Kérem, uram, egy pillanatra...

Az egyik kapualjból sötét kabátos, titokzatos tekintetű férfi szólította meg. - Ha lenne számomra néhány perce... egy életbevágóan fontos dolgot kell közölnöm önnel... hatalmas felfedezést tettem, nem bírom magamban tartani, ki kell mondanom, közölnöm kell valakivel... uram, én felfedeztem az ajtót!

- Ajtót? Miféle ajtót!

- Hát az ajtót! - mondta felvillanyozva a titokzatos férfi, és kacsintott. - Amin ki-be járnak... uram, kapaszkodjon meg... Az én ajtóm előre-hátra nyílik... érti? Előre-hátra...

A férfi buzgón hadonászva lengette karjait, ahogy az ajtót utánozta.

- Előre-hátra... megint előre, megint hátra...

- Ne mondja! - szólt Asan. - Ezek szerint maga felfedezte a lengőajtót.

A férfi megmerevedett, majd lemondóan legyintett, és visszasétált az előbbi helyére.

"Mostanában egyre több örült van a városban.", gondolta Asan, "Talán ez is elnök volt valaha?"

Aztán a hideg szélről kijózanodva arra gondolt, hogy talán ő is csak egy örült, és valóban ki kellene aludnia magát.

II.

Közeledett az éjjél, egyre hidegebb szél fújt, Asan zsebredugta a kezét, hogy ne fázzon, és egy kemény gömböcske akadt meg hidegtől merev ujjai között. Ekkor villant eszébe, hogy még mindig nem vitte be a Repróhoz a már több mint két hete megfejtett algoritmus-kristályokat.

Nem volt sűrűs, de mivel épp semmi dolga nem akadt, arrafelé vette útját. Elgondolkozva fordult be abba a földszintes villanegyedbe, ahol Repró épülete állott.

Háta mögött cipósarkak kopogását hallotta, és ahogy hátratekintett, két lobogóhajú nőt pillantott meg. Lassan utólérték, és lihegve húztak el mellette, és fordultak be a következő sarkon. Ebben a pillanatban vakító villanást látott, mintha az égre valami újfajta hirdetőmény lótnék volna fel. De mégsem hirdetőmény volt, mert hatalmas robbanás követte.

Íjedten fordult sarkon, és látta, amint a Megnem-születettek Temploma mögötti élelmiszertorony gigantikus építménye összeomlik, és hatalmas lángok törnek az ég felé.

Újabb három menekülő bukkant fel. Ezek férfiak voltak, akik az előbbieket követték. Egyikük, ahogy futtában hátrapillantott, megbotlott, és hatalmasat vágódott. Alaposan megüthette magát, mert meg sem mozdult, homlokán vér csordogált, és halk nyögésen kívül semmiféle életjelet nem adott. Társai talán nem vették észre, mi történt, mert nem lassítottak, és mie Asan segítőkészen visszasietett, már messze jártak.

- Segíthetek valamit? - kérdezte Asan, mikor talpraállította az illetőt. - Bír járni?

A másiknak a homlokáról a szemébe csorgott a vér, és szédelegve indult volna.

- Gyorsan, mert megégünk!

- Mi történt itt?

- Menjünk már, menjünk!

A férfi, aki félszemű volt, és pont az én szemébe csorgott a vér, Asanra támaszkodva sürgette a haladást.

- Most jobbra... most balra... gyorsabban... ott az a kapualj...

Asan nehézkesen haladt a szédelgő férfival a nyakában, de ment, amerre az mondta neki. A jelzett kapualjon keresztül egy sötét folyosóra jutottak, és talán félóráig is botorkáltak a falra akasztott fáklyák fényénél a zsíros falak között.

- Hová vezet ez az alagút? - kérdezte Asan lihegve, mikor egy pillanatra megálltak, hogy a sérült cigarettára gyújtson.

- Ne törődj vele! - válaszolta az mélyen leszíva a piros füstöt, és Asan felé nyújtotta az aranydobozt. - Vegyél egy rudacska!

Asan idegenkedve rázta a fejét.

- Nem használok serkentőket.

A félszemű megvonta a vállát.

- Ahogy gondold. De most gyerünk tovább! Valamivel jobban vagyok, de még mindig szükségem van a segítségedre. Majd valamivel meghálálom.

A folyosó elkanyarodott, és enyhén lejtett. Itt már nem voltak fáklyák, egy beszakadt tetőrészen át bevilágított a hold, és fénye a falat borító dús szőrzetre vetődött. Továbbhaladva egy újabb kanyarulat után páncélozott ajtó állta útjukat. A férfi elengedte Asant, az ajtóhoz támolygott, és óvatosan a páncélhoz érintette vérző homlokát. Egy röpké idő elteltével az ajtó nyikorogva megnyílt előttük, és egy meredek lépcső vált láthatóvá.

Asan nagyot fújt az újabb akadály láttán, és a férfi, aki észlelte a fáradtságát, megpróbálta biztatni.

- Rögtön ott leszünk - mondta -, bírd ki még egy kicsit... meghálálom... Ha akarsz, összehozlak egy tündéri lánnyal...

- Az bizony jó lenne! - szuszogott Asan, és Alchiéra gondolt.

- Akkor majd összehozlak a hugommal. Csodálatos lány, és mindenhez ért.

Csendben folytatták az útjukat. Kisvártatva megszólalt a férfi.

- Tulajdonképpen be kellett volna kötnöm a szemed... de a jelenlegi helyzetben ettől eltekintünk... Hálás vagyok neked, de még segítened kell egy keveset, meg aztán, ha most visszafordulnál egyedül, nem is biztos, hogy kitalálnál innen... Figyelj rám! Ha felértünk a lépcső tetejére, beleülünk egy hintába, ellendülünk, és mikor megszorítom a karod, akkor ne törődj semmivel, csak ugorj!

Asan mindenre elszántan bólintott.

A kagyló alakú hinta egy vastag bronz rúdhoz volt erősítve. Mikor beleléptek, megingott alattuk. Elhelyezkedtek a szélén, a férfi eloldozta a kötelet, és a hinta csikorogva mozgásba lendült. Asan hiába nézett fel, nem látta honnan lóg le. Hatalmas ívben szállt, és Asan a férfibe kapaszkodott, hogy a szél le ne sodorja.

A hinta elérte holtpontját, Asan szorítást érzett a karján, habozott ugrani, de társa egyszerűen magával rántotta.

Pár pillanatnyi zuhanás után puha, szivacszerű anyagba érkeztek, testük teljesen belesüppedt, és Asan orrát émelyítő szag csapta meg. Először azt hitte, valami dohos pincébe jutottak, csak akkor döbönt rá a barlang valódi méreteire, mikor körülnézett. Gigászi volt.

Távolról fáklyák fénye tört át a barlang falaiból előlővellő kénszínű füstön, és magányos hangot hallott, mintha a távolból monoton imát kántált volna egy álmos pap. Majd hirtelen, mintha az ég szakadt volna le, felmorajlott a tömeg. Asan sok száz embert pillantott meg, akik egy hatalmas oszlopot vettek körül, ami legalább harminc méter magaságban tornyosult följük. Az oszlop tetején hatalmas magyítólcse mögött parányi emberalak szónokolt, és egy rozsdás kardot rázott veszetten a jobb kezében.

- Ez a mi vezérünk, Urunk és Parancsolónk, a Rettenetes Usuru! - súgta áhitattal a férfi. - Minden szavát kristályba kellene foglalni!... Menjünk közelebb!

- Már nem fáj a fejed? - kérdezte Asan.

- A Rettenetes Usuru hangja az összes sebet meggyógyítja.

- Hiszen nem is hallod mit mond - támaszkodott Asan.

A félszemű neheztelően nézett rá.

- A Rettenetes Usuru hangját nem füllel, hanem szívvel kell hallgatni!

Leléptek a szivacsos anyagról, és köves talajon indultak a barlang kiszélesedése felé, ahol a sokaság morajlott. Asan nem sokat látott

a füstben, inkább csak sejtette, merre indulnak. A füst ritkult, vagy a szeme alkalmazkodott a homályhoz, de egyre tisztábban látta a hatalmas barlang részleteit. Egy közeli fal mentén póznákra akasztott jókora húsdarabok csüngtek alá.

- Ez mind a miénk - mondta a férfi.

Asan rémülten nézett körül.

- Emberhús?

- Ugyan - legyintett a másik -, szarvashús.

Majd egy sötét halomra mutatott.

- De ezt nézd meg! - mondta büszkén.

Asan a száját is eltátotta a csodálkozástól.

- Mennyi, mennyi alma! - ámuldozott, majd nagyot nyelt.

Befurakodtak az éppen elhallgató sokaságba, és fölöttük újra felharsant a Rettenetes Usuru hangja.

- Elpusztítottuk mind!

A hatalmas tömeg ismét ovációban tört volna ki, de a Rettenetes Usuru egyetlen kardlegyintéssel leintette őket.

- Híveim! - bömbölte. - Elérkezett a leszámolás órája, elérkezett a mi időnk, hogy megtisztítsuk ezt a hibrid társadalmat a kórokozóktól és a parazitáktól, és minden szennyes forrású, természetes alapú tápláléktól, amellyel a város ellenségei akarják elpusztítani fajunkat! Mindannyian tudjátok, hogy a természetes alapú táplálékok fogyasztása kiváltja a szennyes ürítkezést, és mérgeket halmoz fel a szervezetben... Vesszen a WC-társadalom, mely megfertőzi a levegőt bűzeivel, és lelkeket rothasztó ideológiával! Éljen az ürítésmentes élet! Éljen a tiszta lélek! Éljenek a tabletták, a szintetikus ételek!

Asan csuklani kezdett, de a nagy robajlásban senki sem hallotta.

A Rettenetes Usuru hatalmasat vágott a gyémántlcse közepébe, mely akkorát csengett, mint egy gigantikus csengettyű. A tömeg felhördült, majd mindenki elhallgatott, csak a visszhangok próbáltak kitörni a barlang falain kívülre.

- Híveim! Még nem értük el a végső célt! Vannak még feladataink! Ne feledjétek, ne feledjétek! Még több, mint száz élelmiszertorony áll sértetlenül! Még kimondani is sok! Több, mint száz! De ez még mind semmi, mert hiába pusztítottunk el majd negyvenet, ha most meg huszonkettőt újjáépítenek.

Asan rémülten állt. Körülnézett, de csupa elragadtatott, csillogó szemű embert látott. A vezér tovább szónokolt.

- Az észak-keleti tizenegy lesz a következő feladatunk! Aztán jöhet a dél-keleti szektor, híveim, a régen várt dél-keleti szektor! De le velük! Nem lehetünk irgalmasak, mert gondoljátok meg, és vegyétek észre, hogy nem mi

esszük meg a szarvashúst, hanem az fal fel bennünket! Végeztem! Oszoljatok! Menjete a francba!

Ismét hatalmas éljenzés tört ki, és a hadonászó alak eltűnt a nagyító mögöl.

A szónoklattól megbabonázott tömeg lassan szétszéledt.

- Gyere velem! - mondta a férfi Asannak, és a könyökénél megragadva egy oldaljárat felé húzta. - Így előbb érünk oda, mint a többiek.

Csak pár lépést tettek a szűk folyosón, és máris egy tágas barlangba jutottak, ami némiképp világosabb volt, mint az előző, mert nem lepte füst. Asan hatalmas asztalokat látott, és az asztalok mellett hosszú padsort. Valahonnan a mennyezet felől vörös fény áradt, kísértetiesen világítva meg a termet.

A másik bejárat felől már szállingóztak az emberek, akik láthatólag a tömeg vezetői voltak.

- Ott a mi helyünk - mondta a férfi, és egy a többinél hatalmasabb asztalhoz vezette Asant. Ő ült az asztalfőre, és intett Asannak, hogy jobbán foglaljon helyet. A padon kényelmetlen ülés esett, de a többiek már valószínűleg megszokhatták, mert egyáltalán nem fészkelődtek.

Mikor a bejáraton már nem jött be senki, és mindenki megtalálta helyét, elnyújtott üvöltés hallatszott, és mintegy vezényszóra mindenki talpon termett. Asan úgy ugrott fel, mint akibe orvul belecsíptek. A férfiak és nők kezüket gyomrukra szorítva néma csendben álltak, aztán hosszú másodpercekig csak mély gyomorkorgások hallatszottak, majd mikor az üvöltés újra felhangzott, helyet foglaltak.

A magasból vékony zsinegeken titokzatos kezek vagy szerkezetek dúsan megrakott tálcákat engedtek az asztalokra. Még le sem érkeztek, máris mohó kezek ragadták meg, tépték-marcangolták a sült húsdarabokat. Az emberek csámcsogva zabáltak, szemmel látható nagy élvezettel tömték magukba a jobbnál jobb ételeket.

- Hát ti nem tablettákkal éltek? - fordult Asan meglepetten asztalfőn ülő társához. - Hol vannak a szintetikus ételek?

- Kuss! - mordult vissza dühösen. - Zabálj, és ne kérdezősködj! - Újabb zsíros mócsingott gyömszólt szájába.

Asan, mivel amúgy is éhes volt, nem sokáig kérette magát. Már csak azért sem, mert a tálcáról viharos gyorsasággal fogyott az étel.

Hatalmas, fedeles fakupákban gyöngyöző italok ereszkedtek alá.

Az italok furcsa fanyar ízzel rendelkeztek, és hamar fejbekólintották az embert. Hamarosan vad éneklésre, mulatozásra került sor, és Asan

annyira belemerült a látványba, hogy észre sem vette, ujdonsült cimborája mikor tűnt el mellőle. A zsíros falatok után az ital nagyszerűen csúszott, és elfeledtette vele az alkalmi aggályokat. Talán ha nem éri itt olidegennek magát, ő is felugrik, és táncol a var férfiak között, ugyanúgy lerugdosva a földre az üres, csörömpölő talakat, kiürült kupákat, mint amazok. Ám mivel ehhez nem volt elég bátorsága, csak a helyéről figyelte a féktelen mulatozást és legfeljebb a lábával dobogott.

Disszonáns, barbár zene szólt. A táncoló tömegben Asan egy lányt pillantott meg, aki különös módon ismerősnek tűnt számára. A lány Asanra pillantott, intett neki, majd eltűnt a táncolók háta mögött. Asan felugrott a helyéről.

"Hogy került ide ez a csitri?! Eyla?!"

Kérges kéz érintette meg Asan vállát.

- Gyere velem! - mondta a félszemű. - Fenn a trónteremben vár rád a Rettenetes Usuru. Az előbb beszéltem neki rólad..

- Rólam? - lepődött meg Asan.

- Hát persze. Elmeséltem neki, mekkora bátorságot tanúsítottál, mikor felrobbantottad az északi hetes élelmiszertornyot.

- Mármost én?

- Persze, hogy te. Ha akarsz, öten tanúsítjuk, hogy te gyújtottad meg a kanócot.

Asan tiltakozásra képtelenül, döbbenet követte társát, aki vidáman dúdolt magában.

- Iudsz kötelet mászni? - kérdezte egy idő múlva.

- Megpróbálhatom - vont vállat Asan, és hatalmasat ásított, mivel ilyenkor már aludni szokott.

- A kötélmászás - oktatta a másik -, nagy erő kifejtést és összpontosítást igényel. Megragadod a kötelet, felhúzódsz, és a lábaddal biztosítod magad, hogy vissza ne csússz. Aztán új fogást keresel és így tovább...

- Rendben lesz - bólogatott Asan.

- Mögöttem fogsz mászni, hogy le ne ránts, ha lepottyansz. A Rettenetes Usuruhoz csak egy kötél vezet.

Miközben a férfi magyarázott, sötét oldalfolyosón át karvastagságú, alvadtvér színű kötélhez értek. Mikor Asan megérintette a kötelet, az úgy ragadt a kezéhez, mintha mézzel kenték volna be.

Egy sötét kürtőszerű aknába vezetett. A félszemű mászott elől, és Asan, bár semmit sem látott, bátran követte. Egy idő elteltével fény derengett a sötétben a feje fölött, ami valami kijáratot sejtetett. Mikor ezt elérte, erkélyszerűen kiképzett oldalszintet pillantott meg, mely a kürtőre merőlegesen haladt.

A teraszon misztikusan csengő zene hangjaira csodálatosan szép, ruhátlan lánykák táncoltak. A zene egy pillanatra elhalkult, és a lánykák virágokat dobáltak Asan felé, melyek aláhullottak a kürtő mélyébe. A félszemű dühösen mordult rá felülről, hogy ne bámészkodjon, hát sietve mászott tovább. Alchiéra gondolt, és sóhajtván mászott. A kürtő ismét sötétbe borult. Csak a fölötte mászó férfi nyögését hallotta. Egy idő múlva újabb szintet pillantott meg. Félmeztelen csorgó verejtékű emberek hatalmas ürücombokat cipeltek, míg mellettük fekete csuklyás férfiak csattogtatták a korbácsaikat, ha valamelyik teherhordó lankadni látszott. Hogy honnan hová cipelték különös terhüket, azt nem lehetett látni, mert elkanyarodtak, és eltűntek szem elől, csak néha egy-egy fájdalomkiáltás jelezte, hogy nem télenkednek.

A legény erőlködve kapaszkodott tovább, egyre inkább érezte a fáradtságot, amely megduzzadt az izmaiban.

- Azt hittem sohasem érünk fel! - lihegte a férfi, és karját nyújtva segítette fel Asant a következő szintre, ahol állt. - Hiába, öregszem... azelőtt néhány másodperc alatt tettem meg ezt az utat, napjában akár... sokszor is...

Foszforeszkáló, fehér ajtó előtt álltak, ami mellett egy ovális szájú vödörben víz volt. Mindkettenn leöblítették kötélről ragacsos tenyerüket, és ez nem menttől könnyen.

A félszemű megtaszította az ajtót, az engedett a nyomásnak, és egy kis előtérbe léptek.

- Vetkőzz le gatyára! - utasította a félszemű, majd Asan kérdő pillantására hozzátette: - Biztonsági előírás. Már többször kíséreltek meg merényletet ellene, már többször fel akarták robbantani a Rettenetes Usurut.

- Nincs rajtam gatyá - jegyezte meg Asan szégyenlősen.

A másik hümmögött, és az orrát vakarta, majd eszébe jutott a megoldás.

- Nesze itt egy lepel. Tekerd ezt körbe magadon! A Rettenetes Usurut mégsem üdvözölheted meztelenül...

Míg Asan kapkodva tekerte magára, a férfi gúnyosan nézte sietségét.

- A Rettenetes Usuruval pedig nagyon illedelmesen kell ám beszélni! - intette a fiút. - Hatalmas ember, nem tűr ellentmondást.

A férfi miután végigmérte mindkettőjüket, és semmi rendellenes dolgot nem tapasztalt, kopogtatás nélkül benyitott az ajtón, amelyen keresztül egy fényűzően berendezett lakosztályba jutottak.

A Rettenetes Usuru fél lábon állt egy plüss széken, ezüstkeretes, magas tükör előtt, és hevesen kiáltozott, egy nemlétező valakire vagy valamire.

- Hess innen!... Hess, hess... ezek a bolhák... nem, nem, nem... menjetek, hess, hess... - és a feje körül hadonászott, mintha el akarna űzni valamit.

A félszemű férfi diszkrétan köhécselni kezdett.

A Rettenetes Usuru egy szemvillanás alatt sarkonfordult, és csípőre tett kézzel méregette vendégeit.

- Mit akartok itt?!

- Róla beszéltem neked, főnök... - mutatott a férfi Asanra. - Most felhoztam, hogy személyesen is láthasd...

- Szóval te vagy az? - mennydörögte vészjóslóan Usuru, miközben leszállt a székről, egész közel lépett Asanhoz, és tetőtől talpig végigmérte. - Hogy volt hozzá bátorságod, hogy megdézsmáld a titkos tabletta készletet?! És egyáltalán honnan ismered a rejtekhelyet? Ezért meglakolsz, piszok! Kinyomom a szemed!

- É-én?

- Ő az, aki az északi hetes élelmiszer-tornyot robbantotta fel - helyesbítette a félszemű. - Rendkívüli bátorságú fickó... Képzeld, főnök, alig tudtam megmenteni a lángok közül... - mondta, és büszkén megígazította a gatyáját.

Asan szóra nyitotta a száját, de a félszemű idejében megelőzte.

- Ilyen emberekre van szükségünk, főnök, nem léhűtőkre. Javaslom, hogy ne kelljen végigcsinálni a próbákat, minden formáság mellőzésével vegyük fel a szervezetbe! Megérdelem, én mondom, főnök, megérdelem...

- Rendszerben van. - Usuru lehunyta szemét dörzsölte. - Rád bízom, mi legyen... csak ezek a bolhák, ezek a bolhák... hess, hess... hess innen...

- Hajolj meg és ne hálálkodj! - mondta a férfi Asannak, aki eleget tett az utasításnak, és mindketten kihátráltak az ajtón.

Mire leértek, már csendesedett a mulatozás.

- Most bemutatlak a kishúgomnak - vigyorgott a félszemű, és ezzel eltűnt a lakmározók között.

Percek múlva lány kéz érintette meg a tarkóját, és simította könnyedén végig a gerincét épp abban a pillanatban, mikor Asan ásítani szándékozott.

Egy kövér, zsírtól fénylő arcú matróna állt mögötte.

- Hoppla, szép szőke hercegem, itt a te tubicád, vár bennünket a pihe-puha ágyikó...

- Valójában a nővérem - vigyorgott tovább a félszemű -, de megköveteli, hogy hugikámnak tituláljam.

Asan alig leplezett undorral fordult el a nőtől, és a férfihez fordult.

- Ne haragudj, szörnyen fáradt vagyok, én

ilyenkor már aludni szoktam. Meg aztán nem is csoda, ha fáradt vagyok - tette hozzá gunyorosan -, elvégre én robbantottam fel azt a bizonyos élelmiszertornyot...

- Nem tudod, mit veszítesz - gyözködte a férfi -, az én hugicám belevaló lány.

Asan tüntetőleg ásított. A nő durcásan fordult el tőle.

- Hát sose veszítem már el a szüzességemet?

- Majd legközelebb, kedvesem, majd legközelebb - vigasztalta a félszemű, de a nőt ez nem nyugtatta meg.

- Mindig csak "legközelebb", mindig csak... - morogta. - Most biztosra ígérted... Azt mondtad, leltél egy balekot...

Földön alvókon lépkedtek keresztül, és hárman feküdtek egy szűk rekeszben leszórt szalmára. Asan úgy aludt el, mint akit letaglóztak.

A reggelt a fáklyák meggyújtása jelezte. Asan a másik oldalára fordult, hogy lerázza magáról a "hugica" álmában is ölelő karjait, ám az rögtön felébredt.

- Ébredj, bogaram, itt a reggel! - susogta rekedten, és kellemetlen szagot lehelt Asanra.

A fiú ismételten arrébb húzódott.

A fáklyafényben árnyék vetődött rá, a félszemű alakja magasodott előtte.

- Ébredj, testvér! Ma még sok dolgunk lesz!

Asan lassan ocsúdott. Kitörölte szeméből a zavaros fáradtságot, és feltápáskodott.

- Dolgunk?

- Nem nagy ügy az egész. Az északi nyolcas élelmiszertornyot kell a levegőbe röpíteni. Egy kis munka sosem árt.

Asan értelmetlenül meredt rá.

- Felrobbantani? Nekünk?

- Nem "nekünk", hanem neked! - mondta a másik. - Itt a gyutacs, fogd meg! - egy kis piros gömböt nyomot Asan kezébe. - Tudod hogy kell felrobbantani? Bár nem hiszem, hogy volt már ilyen a kezében... Persze nem nehéz bánni vele... Ráköpsz, és elhajítod, utánna szaladsz, ahogy bírsz...

Asan nagyot nyelt, és zsebre vágta a veszélyes kis szerkezetet. A másik egy vállveregetés közben hozzátette.

- Ha mégsem sikerülne felrobbantanod, veled nyeletjük le!

Asan ismét nyelt, de most keserűbbet.

- Ne csüggedj! - biztatta a másik. - Az első bevetésen mindig nehéz, de többnyire túléltek a delikvensek... Gyere, fájunk inkább valamit indulás előtt! Biztos maradt még a tegnapiból...

Asan ebben erősen kételkedett, de azért ment a vezetője után. Úgy emlékezett, mintha csak pár lépésnyire lettek volna a vacsora

színhelyétől, most mégis sokáig gyalogoltak.

A barlangban az asztalra dőlve még hortyogott egy-két részeg, sokan pedig a falra heverték.

A férfi néhány félig lerágott zsíros csücsköt elő a csontfal alól, és egyet a felé nyújtott, aki undorodva utasította el.

- Nem kell!

A másik megvonta a vállát.

- Tudom, ismerem ezt az érzést, én izgultam az első bevetésem előtt, elhiheted, én se nagyon bírtam enni, ez így van. De fogadj el tőlem, tapasztalt bakától egy tanácsot... jobb, ha mégis lenyomsz egy pár falatot...

- Nem megy.

- Ha nem, hát nem - mondta a másik, és jóízűen falni kezdett.

Asan a kilátásain töprengett, ezenközben a félszemű férfi csámcsogva falt.

- Heten megyünk veled - magyarázta tele szájjal. - Nehogy valami hülyeséget csinálj. Vagy majd segítünk köpni, ha nagyon remeg a szád...

Vigyorogva bólogatott, majd biztatóan tette hozzá.

- Ha sikerül, legalább ötezren hálnak éhen, vagy még többen is... felnőttek, gyerekek venyegesen...

Asannak végképp elment a kedve az élelmiszertorony robbantástól.

- S utána - vigyorgott a másik tovább - nagy jutalomban részesülsz. A húgocskám várni fog rád, mindent megtesz majd neked, amit csak kérsz tőle.

Asan agyában fantasztikus szökési tervek kavargtak, de egyik sem látszott kivihetőnek.

"Felrobbantom magam", gondolta. "Vagy inkább őket robbantom fel!".

De aztán elvetette az ötletet, mert tudta, hogy mire köpésre nyitná a száját, legalább három lapockacsonttal vernék fejbe.

Majd arra gondolt, hogy fel kellene öltöznie táncosnőnek, de ez még rosszabbnak látszott, mert eszébe jutott, hogy itt a táncosnők meztelenül táncolnak. Nem lenne elég meggyőző, ha ő is beállna közéjük rendkívül szőrös és kissé görbe lábaival.

A férfi kiköpött egy csontszilákot és ezzel be volt fejezve a reggeli.

--

Hűvös reggeli szél tört fel a föld alól és söpört végig az utcán, mikor a labirintus rendszerből kijutottak.

Asan ment elől, a másik hét kissé lemaradva mögötte óvakodott, de szemmel tartották, figyelték minden mozdulatát. Szökésre gondolni nem volt semmi értelme.

A szél csípett, és mivel az éjszakai kőd még

nem szállt fel, borongós homályba burkolta a várost.

Spirális lépcsőn baktattak fel két épület között, hogy az élelmiszerterem alapzatához jussanak. A kísérők néhány lépésnyire eltávolodva egymástól figyelték Asan tevékenységét.

- Dobb már! - sziszegte valaki. - Mire vársz, te gyáva féreg?! Azt akarod, hogy lenyelessük veled?

Asan öntudatlan mozdulattal nyúlt a zsebébe, de váratlanul egy kéz megragadta, és a karjánál fogva egy sötét kapualjba rántotta.

- Futás! - lihegte egy hang a fülébe, és Asan azt sem tudva, mit miért csinál, az elsuhanó alak után vetette magát.

- Meglóg a disznó! - hallotta hátulról. - A főnök elevenen nyúzz meg minket!

Az üldözők léptei harsányan csattogtak mögötte.

- Erre, erre! Egyenesen előre, majd az első mellékutcán jobbra. - Halotta maga mögül, de nem volt ideje hátrapillantani.

Befordult az első mellékutca, és lóhalálában trappolt tovább. Megmentője léptei szorosan a háta mögött kopogtak, összevegyülve az üldözőkével.

Néhány korai járőrként csodálkozva fordult utánuk. Nyilván azt hitték, valami spontán futóversenyről van szó, mások arra gondoltak, nyilván valahol almát osztogatnak, és mivel erről nem akartak lemaradni, ők is beszálltak.

- Mi a tét? - lihegte Asan mellett futva egy lobogó hajú langaléta. - És merre van a cél?

De legnagyobb csodálkozására Asan nem válaszolt. A langaléta sértődötten nyújtotta meg lépteit, és hamarosan messze a háta mögött hagyta az élbolyt.

- Itt egyenesen... aztán balra! - hallotta megmentőjének ziháló hangját, és ő automatikusan követte az utasítást.

Most egy szűk sikátorban futottak végig, ahol visító patkányok kotródtak el az útjukból. Némelyik példány olyan hatalmas volt, hogy majdnem Asan térdéig ért.

Közben úgy tűnt, mintha az üldözők elveszítették volna őket a versenyző tömegben, de a patkányok sivítása elárulta a menekülőket, és hamarosan újra hallották dobogni maguk mögött a súlyos lépteiket.

- Fel a kampókra! - hallotta újra a hangot, és egy házat pillantott meg, amelyikből függőleges irányban kampók álltak ki, mintegy létrául kínálkozva.

Asan nem habozott. A kampók a húsába mélyedtek, de észre sem vette, csak rendületlenül mászott fölfelé. Hallotta, amint a másik szuszogva kapaszkodik utána, és ahogy felnézett, egy kör alakú nyílást látott tátongni a feje fölött.

- Ott bel - hallotta újra.

Utolsó erőfeszítéssel felhúzódkodott, és a testét keresztül tolva a lyukon, egy sötét helyiségbe jutott. Az orráig sem látott. Majd egy koppanás jelezte, hogy megmentője is megérkezett.

Egy puha kis kéz fogta meg a karját, és határozottan balfelé húzta.

- Gyere már!

Asan az első pillanatban arra gondolt, hogy megmentője egy gyerek, de hirtelen azonosította a hangot, és minden világos lett előtte.

- Eyla?! Egyáltalán, hogy a fenébe...

- Majd később! Még nem menekültünk meg!

Sötétben csoszogtak előre. Asan néha rálépett valamire, valami zörgött, gurult a talpa alatt, csörögve koccant neki egy másik hasonló dolognak, és a fiú egyszer majdnem orrabukott.

- Ne idétlenkedj már! Siessünk! - korholta a lány. - Ezek nem sokat teketóriáznak, ha a kezükbe kerülünk.

- Hova cipelsz, te kis boszorkány?

- Beszélj velem tisztességesen, hallod?

Asan morgott valamit magában, a lány pedig hozzátette.

- Különbösen hamarosan meglátod, hová megyünk. Ott leszünk pillanatokon belül.

- Egyelőre semmit sem látok - morgott tovább Asan.

De nem volt ideje folytatni a zúgolódást, mert a lány megrántotta a kezét.

- Csend!

Hallgatóztak a sötétben, de csak saját rendszertelen lélegzésük hallatszott. Az üldözők már végképp lemaradhattak.

- Megmenekültünk - mondta Eyla túláradozva örömmel, és megpróbált Asan nyakába mászni.

Asan lefejtette a nyaka köré fonódó karokat, és eltolta magától a lányt.

- Erről nem volt szó, és én különben is Alchiét szeretem.

- Én meg téged! - vont vállat a lány. - Ezért is mentettelek meg. És közlöm veled, hogy egy csókkal tartozol érte.

- Hohó! Még korántsem menekültünk meg!

- Rendben van. Gyerünk! De amint biztonságban leszünk, követelni fogom a csókomat.

Ilyen csekélységért egy csókot? - tréfálkozott Asan. - És mit kérsz majd akkor, ha legközelebb valami komolyabb veszélyből mentesz meg?

- Azt majd akkor mondom meg - kuncogott a lány.

Asan elnevette magát.

Ahogy mentek, egyre világosabb lett. Asan futólag Eylára pillantott, de az sajnos semmit sem szépült, mióta legutóbb látta. Még mindig ugyanaz a csúnyácska kislány volt.

Egy hosszú, sivár folyosón haladtak végig, és egy kör alakú nyíláshoz értek, amelybe acéllétrá vezetett le.

- Na megyünk? - intett Eyla kacéran a lyuk felé.

- Hiszen ez a városból kivezető létrák egyike!

- Persze - bólogatott a lány. - Mit gondoltál? A városban maradhatsz azok után, ami veled történt? Mivel mindketten ismerjük a titkos rejtekhelyet, ránk itt vadászni fognak... úgyhogy engem is magaddal kell vinned!

- Engem nem bántanak! - ágált Asan. - Hiszen engem választottak Elnöknek. Nem merészelhetnek bántani.

- Tudok róla - sóhajtott Eyla. - De hidd el, annál inkább menekülnöd kell! Lekésztetted a határidőt, éjjél óta szökevénynek számítasz, és a Birodalom legveszélyesebb embere hajszol téged!

- Kicsoda?! - döbönt meg Asan.

- A Kopó!

- Miféle Kopó? Sohasem hallottam róla.

- A Birodalom legelvetemültebb fejvadásza. A szökött Elnökökre vadászik, és eddig még egy sem volt képes megmenekülni tőle. Az a fickó nem ismer akadályt; aki a városban próbál bújkalni, hamarosan rajtaveszt.

- Mi történik azokkal, akiket elkap?

- Talán nem tanultál történelmet? - csodálkozott a lány. - A szökött Elnök világ csúfjára a termelő gépek rabszolgájává válik egész életére. Így volt ez ezelőtt három évvel is, és legutóbb is, mikor egy Brubbold nevű gyáva fickó szökött meg..., de akik kézre kerültek, azok mind a városban próbáltak menedéket találni. Napokon belül kézre kerültek.

- Akkor nincs más választásom - sóhajtott Asan, és megmarkolta a hideg acéllétrát.

Csendben másztak. Elöl Asan kissé bizonytalanul, fölötte pedig Eyla, aki biztos hegymászóként követte.

Asan azon csodálkozott, hogy egyáltalán nem érzett fáradtságot, mintha a nehézkedés nem is vonzotta volna lefelé a mélybe. De azt a gondolatot, hogy nincs is itt nehézkedés, elvetette, mert mikor néha egy-egy betonteraszon megálltak pihenni, határozottan érezte a testsúlyát.

A létra egyre csak lefelé vezetett. Hogy hova azt nem látták, mert a vége homályba veszett.

Másztak. A szivacsborítású, kellemes tapintású létrafokokon könnyedén másztak lefelé.

- Hát-ti-hová-mentek-hát-ti-hová-mentek? - reccsent rájuk egy vékony állathang, és apró szárnyak suhogtak el mellettük. - Csak-várjatok-várjatok-csak-várjatok.

Asan meglepetten torpant meg, viszont az utána haladó Eyla nem, és ennek következtében a fiú fejére lépett. Asan megszédült, alig bírt

kapaszkodni, hogy le ne essen. Méltatlankodva szisszent fel.

- Hé, nem tudsz vigyázni?!... Majd lezuhantam...

- Ó, azt nem szeretném, drága, míg csókomat meg nem kapom... Megijedtem ettől a kis szörnyetegtől...

- Mi lehetett ez?

- Talán egy kémmadár...

- Lehet... Menjünk tovább!

Mentek.

- Nem vagy még fáradt? - kérdezte Asan.

- Á, egy csöppet sem, ha veled vagyok. De te igen? Csak szóljál, kedvesem, nehogy túlságosan kimerülj, és valami bajod történjen.

- Csak miattad kérdeztem...

- Nofene, csak nem lettem egyszeriben érdekes számodra, hogy nincs más nő a közelben? Persze nekem így is megfelel a dolog, a lényegen ilyen apró körülmény sem változtat.

Asan nem is válaszolt, szó nélkül másztak tovább.

A létra váratlanul elkanyarodott, széles ívben görbült jobb felé, s valahol előttük a térben, létrák hálózátát pillantották meg, mintha pókhálók borították volna be az űrszerű tájat.

Valahonnan a távolból hatalmas böffenés hallatszott, és bűzös léghuzat söpört végig a tárnában, majdnem lesodorta őket a létráról. Újabb elnyújtott böfögés hallatszott, és erősen kapaszkodniuk kellett.

Mindketten visszafojtották lélegzetüket, és megállva hallgatózni kezdtek. A távolból elmosódott csoszogás, léptek zaja és undorító csámcsogás visszhangzott feléjük.

A létra közben már eléggé kiszélesedett, hogy Eyla ezt kihasználva Asan mellé bújhasson.

- Minket nem fenyeget - mondta Asan, és nekilödülve hagyta a lányt.

Észre sem vették, mikor jutottak tükrök közé, amelyek előlről, oldalról, keresztben és minden irányból elhatárolták világukat, és ezernyi torzítással, ezernyi képpel tükrözték vissza őket, amerre néztek.

- Valóságos labirintus - suttogetta ezer Eyla ezer Asan körül ezernyi visszhangon.

- Melyik vagy itt a sok közül? - suttogett ösztönös megilletődéssel Asan is. - El ne tévedjünk!

Valahonnan a hátuk mögül rémült halálsikoly hatolt a fülükbe, majd egy hatalmas dübbenés követte.

Elmosódott, visszhangzó hangfoszlányokat hallottak.

- Erre mentek... utánuk... most végre elkapjuk őket... és ha egyszer a kezünkbe kerülnek...

Meggyorsították a lépteiket, és rémült csendben fokról-fokra lépkedve haladtak tovább. Néha a fejük egy-egy tükröknek koppant, de nem

volt idejük bosszankodni. Ilyenkor irányt változtattak, és sietősen folytatták útjukat.

Úgy tűnt, mintha az üldözők egyre közelebb értek volna, mert az elmosódott hangfoszlányok mindinkább közelebből hallatszottak.

Létralabirintusba csöppentek. Itt fél méternyi sem voltak egymástól az egymásba bogozódó, elágazó, kanyargó, egymásba csavarodó, egymásból kihajló és újra összefonódó létrautak.

- Most merre? - Kérdezte tanácstalanul Asan, és Eylától várt választ.

- Bármerre, csak gyorsan! - mondta a lány. - De ki üldözhet minket?

- Te emlégettél valami Kopót.

- De az is lehet, hogy azok a megszállott robbantósok...

- Akkor már nem élénk - mondta Asan.

A hátuk mögül vad ordítózás hallatszott.

- Megvan!

- Elkaptuk!... Nézzétek! Pukkantó van nála!... Meneküljünk... gyorsan, mindenki...

Hatalmas robaj reszkettette meg a levegőt és a létrarendszert, majd zuhanások, eltorzult emberi nyögések, sikoltások, ordítások hallatszottak. Asan kezére egy vércsepp hullott valahonnan, és ő megborzongva törölte a nadrágjába.

- Nem minket üldöztek.

- Talán megmenekültünk... ideje lenne biztos talajt érezni a lábunk alatt...

- Nem rajtam múlik - mondta Asan. - Én is unom már ezt az állandó kapaszkodást.

Elfáradtam. Szeretnék már ledőlni valami kényelmes helyen, és enni valamit.

- Az a létra ott... amelyik magányosan halad tovább... mésszunk át rá...

Hamarosan maguk mögött hagyták a létragubancot, és egy egyre szűkülő alagutban haladtak függőlegesen felfelé. Most egyre csak felfelé.

- Hogy az a... - sziszegte egy idő múlva Asan.

- Mi a baj?

- Valami keménybe vertem a fejem.

Eyla hiába nyújtogatta felfelé a nyakát, nem bírta megállapítani az akadály mibenlétét.

- Azt akarod mondani, hogy itt vége a létrának??

- Itt minden esetre valami egészen más következik.

- Nem érhet csak úgy véget egy ilyen létraútvonal. Nem ajtó az? Próbáld felnyitni, hátha sikerül.

- Valami zár van rajta - mondta erőlködve Asan -, de talán menni fog... enged a kar...

A kar tényleg engedett, és Asan határozott nyomására egy kör alakú fedél nyílt ki fölöttük. Bemászott a nyíláson, és felsegítette Eylát is.

Egy kis ember álldogált a szobában, és elhőlvé bámult rájuk. Asan csodálkozva nézte az alig derékig érő férfiacskát, aki gonoszul rájuk vicsgorgott.

* * *

III.

Az emberke lassan elmosolyodott, és kivillantotta fogait, aztán tekintete az áknára esett, és mielőtt az újonnan érkezettek felocsúdhattak volna meglepetésükből, sietve eltűnt a lyukban, és ereszkedni kezdett lefelé a létrán. Távozása után még sokáig hallották vékonyhangú heherészését.

Asan megvonta a vállát, majd nagyot nyelt, amint pillantása a gazdagon megterített asztalra esett.

Egy nem túl tágas, de minden kényelemmel berendezett szobában voltak, aminek hangulata főúri lakosztályra emlékeztetett. A világítás nem a plafonból, hanem egy sokszáz ágú, csillárból áradt. És akkor még nem beszéltünk a vastag, bojhos szőnyegről, sem a kellemes színekben vibráló falról, sem a bódító illatokról, a csodálatos forgó, villogó díszekről, a szerte heverő műtárgyak tömkelegéről.

Az asztal nem volt olyan nagy, mint ahol legutóbb evett, de mindenféle jótól roskadozott.

Asan a húsdarabokkal telt tál felé nyúlt, de Eyla elkapta a karját.

- És ha mérgezett?

- Miért lenne mérgezett?

- Nem tudom. De mint látod, a kis ember egy ujjal sem nyúlt hozzá, és ez jelenthet valamit... Látod, érintetlen...

- Na és ha érintetlen? Ez még nem bizonyít semmit - mondta bosszúsan Asan, de mégis visszahúzta a kezét, nem nyúlt az ételhez. - De én akkor is éhes vagyok.

- Hát jó - sóhajtott Eyla, és mielőtt a legény megakadályozhatta volna, felkapott egy darab húst, és beleharapott. Egy darabig ízlelgette, forgatta a szájában, majd lenyelte a falatot, és még egyet harapott.

- Mondtam, hogy semmi baja - szólt Asan fölényesen, de nem fejezhette be a mondókáját, mert a lány arca eltorzult, gyomrához kapott,

és a földre hanyatlott.

- Eyla! Mi van veled?! - kiáltotta Asan rémülten.

Erre a lány felnyitotta a szemét, Asanra mosolygott, és vidáman felpattant, majd képletesen leporolta magát.

- Kíváncsi voltam, sajnálnál-e, ha meghalnék? - magyarázta tettét.

- Hülye vicceid vannak - morogta Asan, és nagyon dühös volt. - Olyan vagy, mint egy gyerek.

Eyla játékosan vállai közé húzta a fejét, és mosolygott.

- És baj az?

Asan rápillantott, és akaratlanul elmosolyodott. Úgy találta, most nem is annyira csúnyácska, mint általában. Aztán a kezébe vett ő is egy húsdarabot, és sietősen evett, mert gyomra dühösen követelőzött.

Miután az asztalon található élelmiszerhalomban alapos pusztítást tettek, és a jóllakottságtól eltelve letelepedtek egy-egy plüssfotelbe, Asan érdeklődni kezdett a külvilág iránt.

- Hol lehetünk?

- Nem tudom, de nem is érdekel. Az a fő, hogy együtt vagyunk - mosolygott Eyla, és közelebb húzta a foteljét a fiúéhoz. - Ennél jobb helyet és helyzetet nem is kívánhatunk.

- Komolytalan vagy - gorgálta Asan. - Most jó, de mi lesz, ha a szoba gazdája számon kéri rajtunk, amit megettünk? Erre nem gondolsz? Mit mondunk majd neki?

- Elnézést kérünk tőle, vagy esetleg hálálkodunk.

- Csak úgy egyszerűen, mi?... - bosszankodott Asan. - Elnézést kérünk, kedves Akárki, hogy felzabáltuk ezt a sok ennivalót, amit lehet, hogy ezideig kincsként rejtegetett ebben a szobában...

Eyla végignyúlt foteljében, és kéjesen lehunyta a szemét.

- Kellemes itt... és ez a fotel csodálatos, és ez a levegő... érzed? És a szívem egyszerre úgy dobog, nézd! - és pihegett.

Asan idegesen pattant fel, és valami kijáratot keresett a falon, de nem lelt sem ajtót, sem ablakot. A fal pedig annyi színben villódzott, pompázott, hogy szabad szemmel egyetlen horpadást vagy domborulatot sem lehetett felfedezni rajta.

Azt a fedelet feszegette, amin keresztül a szobába jutottak, de a kis ember siettében úgy becsapta maga után, hogy alulról minden biztonnyal rászorult a zár, mert az istennek sem akart engedni. Asan még küszködött egy darabig, a körmeit próbálta beleakasztani a keskeny perembe, de nem járt eredménnyel, így hát feladta. Újra a fallal próbálkozott. Újjaival akarta végigtapogatni, hátha talál valami keskeny rést, vagy hézagot, amit esetleg tágítani, bővíteni lehet, vagy bármit, ami egy ajtót takar. De a falhoz jóformán hozzá sem ért, s máris felszisszenve rántotta vissza a kezét. A fal hőt sugárzott, és lehet, hogy áram folyt benne, mert süttött és égetett. Nem túl erősen, de ahhoz épp eléggé, hogy a fiú felhagyjon az újabb próbálkozással.

Megperzselt ujját a szájába kapva vágta le magát a foteljébe.

- Nagyon fáj? - kérdezte részvétellel Eyla.

- Ugyan. Nem ez a jelentéktelen kis heg fáj, hanem maga a tény, hogy csapdába estünk. Be vagyunk zárva, nem sok esélyünk van a további menekülésre. Mit tegyünk?

A lány cinkosan kacscintott.

- Nekem lenne egy-két tippem, hogyan használhatnánk ki legjobban a holtidőt... de tartok tőle, hogy gorombáskodni fogsz, ha megmondom mire gondolok...

- Hová gondolsz? - háborodott fel a fiú. - Én gorombáskodni? Hát bántottalak valaha? Ha bármi ötleted van arra vonatkozólag, hogy mitévők legyünk, add elő!

- Elsősorban - kezdte a lány -, ideje lerónod a tartozásodat, a többit meg majd meglátjuk!

Asan nem kapcsolt.

- Miről beszélsz?

Eyla tettetett szégyenlősséggel lesütötte a szemét.

- Úgy emlékszem, egy csókot ígértél, amiért megmentettelek.

Asan halkán szitkozódott magában, aztán kijelentette.

- Egyrészt azt nem én ígértem, hanem te követeled, másrészt remélem, jelenlegi helyzetünket nem tekinted megmenekülésnek.

Mielőtt Eyla válaszolhatott volna, a falak egyszínű szürkére váltottak, majd egy ajtó nyílt velük szemben.

Vékony férfi állt az ajtóban, s két kísérője hozzá képest valóságos toronynak hatott. A vékony ember csodálkozva meredt

Asanékra, aztán megvonta a vállát, és beljebb lépett.

- Úgy emlékszem, egy alacsony emberkét hoztam ide...

- A helyzet az... - feszengett Asan -, hogy messziről jöttünk kiéhezve, és nem birtunk ellenállni...

- Megettétek? - kiáltott a férfi elképedve. - Felfaltátok?

- Nagyon szégyenlem, ami történt, de nem sokat hagytunk belőle. Kérem, tudja be az éhségünknek...

- A törpét?! - kérdezte, még mindig hitetlenkedve a férfi.

- Dehogy! - borzongott meg Asan az abszurd gondolatra. - Dehogy a törpét! Az ételről beszéltem, ami az asztalon kínálta magát. A kis ember elmenekült.

- Elmenekült? - A cingár erre jobban elképedt, mint a kannibalizmus gondolatára. - Innen elmenekülni? Lehetetlen.

Asan megmutatta.

- Azon a lyukon keresztül jutottunk be, ő pedig ugyanott távozott... egy szót sem szőtt hozzánk...

Az egyik hatalmas termetű kísérő megpróbálta felfeszíteni a vészkijáratot, de nem járt eredménnyel.

- A másik oldalán van egy kallantyú - készségeskedett Asan -, csak alulról lehet kinyitni.

A cingár férfi elmerülten gondolkodott, aztán megszólalt; nem is annyira Asanéknek, inkább magának.

- Csak az egyik kell, a másikkal mi legyen... ráadásul nő...

Asan a menekülés útját fürkészte, ha éppen arra kerülne sor, de a lehetőségek nem sok jót ígértek. Egyedül az ajtón keresztül távozhattak, de hogy onnan hová, arról fogalma sem volt. Ráadásul a két magas fickó sem úgy nézett ki, mintha hozzájárultak volna, hogy kisurranjanak mellettük.

- Jöttök velem! - mondta a férfi.

- Foglyok vagyunk? - kockáztatta meg a kérdést Asan, mire a cingár elmosolyodott.

- Ellenkezőleg. Kedves vendégeink. Te leszel az est fénypontja - mutatott Asanra -, a barátnőd pedig ennek ellenértékeként, szívesen látott vendégünk.

- Miféle fénypont leszel?

- Az exhas-ünnepeken éjfélkor, egy tőlünk kívülálló emberre van szükség... Az a kis ember lett volna, de ha nincs, hát nincs, jó leszel te is.

Szinpadiasan felemelte karját, de hirtelen a fejéhez kapott.

- A jel!... Indulni kell, eljött a te idő, mindkettőtöket be foglak mutatni az estély résztvevőinek. Gyerünk! Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fogsz mindenkinek. Erős, egészséges fiatalember vagy, csodálatos szíved

lehet... és még valami. Saját érdekedben ne árujd el senkinek, hogy eredetileg egy törpe lett volna helyetted!

Az ajtón csak egyenként fértek ki, de a folyosón ők hárman egymás mellett mentek, a két kísérő mögöttük ballagott.

De micsoda folyosó volt az! A fejük felett, megállapíthatatlan magasságban, a plafon, a szivárvány minden színében pompázott, a színek egyre változtatták egymást, és káprázatos ábrákat alkottak. A gyönyörű kristály csillárok, amik alig tűntek ki ebből a színorgiából, faragott csipkétől és megkövesedett brokáttól roskadoztak. A falakat vastag, zöld bársony vonta be, ami nyirkos nedvességet sugallt. Mindenfelé ajtók nyíltak, megannyi szobát sejtetve mögöttük. Legalább száz mellett haladtak el. A padlót egymást érő, puha állatbőrök borították, és a bokamagasságból áradó, langyos léghuzat könnyedén megemelte lépteiket, mintha dús levegőrétegen járnának.

- Miféle ház ez? - ámuldozott Asan. - És miféle estély?

- Ez nem ház! - szögezte le a cingár. - Hanem Van Haningem Főherceg báli kastélya. Hazatérése tiszteletére rendezett estélyen vesztek részt.

Eyla felsikkantott, de aztán szája elé kapta a kezét.

- Ismered? - kérdezte Asan.

- Ugyan. Honnan ismerhetnék én egy főherceget? De hallottam róla. Állítólag ő a leggazdagabb ember a világon, és különös szokásoknak hódol, különös szokásoknak... de bármit megtehet, nincs olyan, amit meg ne kaphatna, amit el ne érhetne...

- A Főherceg úr maga az Isten! Mindenható - nyilatkozta a cingár férfi, miközben egy halvány ködajtón haladtak át, ami közeledtükre szétfoszlott előttük, majd újra összezárult a hátuk mögött.

Tágas előcsarnokba jutottak, melynek közepén egy apró, eleven nap ragyogott, aminek a fényét sötét üveg tompította, és valami a kiáramló hőt is csökkenthette, mert nem árasztott forróságot. Egy mini-nap. Asan még a száját is eltátotta. Eyla a füléhez hajolt.

- Reelin, helio-konstruktív művész legnagyobb alkotása. Ugyanolyan vegyi folyamatok játszódnak le benne, mint egy valódi csillagban.

- Honnan tudod?

- Évszázadokkal ezelőtt alkotta a művész, és ez a Van Haningem egy egész vagyont költött rá, míg megszerezte. A világ legdrágább és leghíresebb műalkotása.

A cingár jobbra mutatott, és intett Asannak.

- Ott egy ajtó. Bemegy rajta, egy kis fülkében találod magad. Nyugodtan várj addig, míg érted nem szólok. A másik oldalán van a

hatalmas bálterem, ahol be foglak mutatni.

- És 6? - kérdezte Asan Eylára mutatva. Vele mi lesz?

- Veled maradhat, ha akar - vonta meg a vállát a másik -, bár máris elvegyülhet mulatozók között.

- Úgyis találkozunk még - vetette oda Eyla -, minek állodgálnék ott veled egy szűk fülkében? Inkább körülnézek egy kicsit.

- De Eyla... - Asan alig jutott szóhoz meglepetéstől. - Mi ütött beléd? Eddig leráns se tudtalak...

Eyla kedvesen rámosolygott.

- Az "eddig" volt.

Asan hátat fordított, és belépett a mutatott ajtón. A fülke valóban szűk volt, mozdulni sem lehetett benne, de a falak nekitámaszkodhatott, és számba vehette mindazt, ami eddig történt vele. Bosszúsan gondolt arra, hogy azóta bolydult fel az élete, mióta az a kis csitri beleütközött a Kivágott és Visszavart nyelvek Ünnepe.

Nem kellett sokáig várnia. A fal apró csilingeléssel szétfoszlott előtte, és furcsa nyávogós zene sértette dobhártyáját.

Emberektől zsúfolt, hatalmas terem tárult fel előtte, amekkorát még legmerészebb álmaiban sem birt volna elképzelni. Nem is terem volt ez, hanem egy gigantikus, vég nélküli hodály, aminek minden millimétere szemkápráztató pompával volt díszítve. A legkülönfélébb ruhákba öltözött emberek tolongtak mindenfelé, és várakozóan néztek felé. A zenekar, amelynek jelenlétét csak sejtette, most tust játszott, majd elhallgatott.

Minden szem Asanra tapadt, és helyenként elragadtatott sóhajtások röppentek fel, és a legény zavarba jött, mert a legközelebb álló nők arcáról és szeméből mohó, kéjsóvár vágy sugárzott felé.

Hatalmas teremű, pocakos férfi beszélt. Nagy darab, tekintélyt sugárzó ember volt, vállig érő ősz hajjal, egyszerű ruhában, egy szál hófehér tógában. Arcát szemvakító álarc fedte, így senki sem láthatta vonásait. Asanra mutatott, és nyers hangon megszólalt, mintha egy reszelő csikorgott volna.

- ... ő az! Hölgyek, urak, fiúk, leányok, a tiétek... és te, barátom, gyere le közénk, és érezd jól magad, és aztán, mikor a nap véget ér, hogy holnapba átfordulva új napot adjon, betöltöd magasztos feladatod. Gyere közénk, te tiszta gondolkodású férfiú, és engedd, hogy megtisztelhesünk vendéglátásunkkal, és csodálva nézhessünk rád... Döntésed helyes volt, bátor, erős akaratra, mély hitre, józan szívre... hm, józan szívre vall...

Asan kábultan lépegetett felé, és mikor mellé ért, az ősz ember átölelte a vállát, úgy folytatta.

- Mi a neved, bátor barátom?

- Asan vagyok - lihegte a legény

megilletődötten.

A tömeg felmorajlott, és ösztönszerűleg közelebb nyomult. A suttogás és izgatott mutogatás még percekig nem ült el. Az ősz hajú férfi szemében furcsa tűz villant, ahogy a nevet ízlelgette.

- Asan, Asan... Micsoda név! Asan... A, mint Achán, S, mint Solinion, A másodsor, mint az isteni Alguirk, és végül - felemelte hangját - ... és végül: N! N, mint Nantiquit, mint a Nagy Hűségés névbetűje. Asan: A Hűség, az Odaadás, a Szerencse és Vakmerőség embere! A tisztaság, a nyíltság és az intuición embere. Barátaim, boldogok lehetünk, hogy ilyen misztikus ember vállalkozott az extasi tisztaságra!

Megéljenezték, majd a magas férfi intésére zene csendült fel. Ugyanolyan nyávgó muzsika, mint a beszéde előtt, ami szemmel láthatóan nem idegesítette a jelenlevőket, mert, többen azonnal vonaglni kezdtek az andalító, de egyszersmind agresszivitást is tartalmazó ritmusra.

Asan elvegyült a tömegben, és próbálta megtalálni Eylát. Az elhangzottakból egy szót sem értett, és ez aggasztotta, mert el sem tudta képzelni, miféle feladat vár rá, és mi az a nagy tisztesség, amiért ilyen nagy becsben tartják. Legszívesebben eltűnt volna valamerre, hogy örökre maga mögött hagyja ezt a káprázatos ünnepélyt, amiben szemmel láthatólag örültek vettek részt, és amelyben sehogy sem találta helyét. Szeretett volna eltávozni, de fogalma sem volt, hová, merre induljon. Valahogy hiányzott mellőle a kis Eyla, aki bár egyfolytában gyermekien naiv dolgokat beszélt, mégis valami megmagyarázhatatlan biztonságérzetet keltett. De hiába nézelődött, a lányt nem látta sehol.

Éhes nem volt ugyan, de szomjas annál inkább; szívesen megivott volna valami üdítőt. Elindult a bolyhos szőrű, csillogó szemű állatkák felé, amik hátukra erősített, ételes és italos tálcákkal mászkáltak.

Sohasem látott még ezelőtt ilyen állatokat. Leginkább hatalmas termetű perzsamacskára emlékeztettek, de lábuk sokkal vastagabb volt, és a homlokukon apró szarvacskákat viseltek, mint a kisgidák, vagy fehér, csínytevő, de engedelmes ördögöcskék.

Egyikük megérezte Asan szomjúságát, odafordult, és tálcával a hátán egyenesen felé indult a táncolók között. Mikor elé ért, kimerevítette magát, és hátát nagy ívben begörbítve majdnem a fiú derekáig emelte a tálcát, felajánlva a választást.

Asan meglepődött, de nem annyira, hogy szomjúságáról megfeledkezzen. A színek alapján legalább háromféle italt különböztetett meg; volt ott bíborpiros, és gyöngyözően pezsgő zöld ital, és kisebb poharakban azúrkék folyadék.

Úgy gondolta, ismeretlen italból kicsi is

megteszi, így az apró poharas kék folyadékot szemelte ki. Amint leemelte, az állat visszaereszkedett normális tartásába, és elbotorkált mellőle. Asan megszagolta a folyadékot, és mivel határozottan kellemes illatot árasztott, jót kortyolt belőle.

Aztán másodpercekig eltorzult arccal kapkodott levegő után, és szeméből még a könny is kicsordult, az ital olyan átkozottul égette a torkát. Mintha tiszta savval próbálta volna szomjúságát oltani. De a folyadék nem csak égetett, hanem kellemetlen ízt mart a nyelvére, amitől nem bírt szabadulni, hiába nyelt nagyokat.

Valaki meglökte, hogy majdnem kiejtette a kezéből a poharat, és hallotta, amint az egyik táncoló morogva szidalmazza figyelmetlensége miatt.

A közelben halk, csengő nevetést hallott, és mikor végre élményését leküzdve kinyitotta a szemét, egy káprázatosan vonzó, mosolygó nőt látott maga előtt. Karcsú volt és nyulánk, fél fejjel magasabb Asannál. Szeme türkizkéken csillogott, ajkai nem rejtették el tökéletes fehér fogsorát, orra apró volt és ingerlő. De a legkülönösebben öltözete hatott. Ugyanis nem viselt ruhát, a haja borította testét. Csodálatos haj volt. Gyönyörű, aranyszőke, és ahogy egész testét beburkolta, befonta vele, térdén alul ért. Messziről bárki mesebeli tündérnek nézhetne volna, de aki a közelébe került, nagyon is érezhette a kék szempár női ígérétét.

- Ízlett? - kérdezte Asantól nevetve.

- Méreg ez vagy micsoda?! - nyelt egyet a fiú. - Azt hittem, megfulladok.

A nő nevetve kivette Asan kezéből a kis poharat, és ujjait belemártotta a kék folyadékba, majd bekente vele a halántékát, utána ujjait Asan halántékához érintette. A puha kéz kellemesen cirógatta a fiú homlokát, és a nedvesség, most nem égetett, mint a nyelven az előbb, hanem hűsített, és úgy érezte felfrissítette a gondolatait.

- Balzsam a Trisonból - mosolygott a nő. - Nem hiszem, hogy a készítője gondolt arra, hogy ne csak a hatása, hanem az íze is jó legyen.

Asan undorodó fintort vágott, a nő pedig intett az egyik kis állatkának, és egy zöld folyadékkal telt serleget nyújtott a fiú felé, és ő is hasonlót ragadott meg, koccintott Asannal, aki most már gyanakodva szaglászta.

- A szaga alapján inkább ezt vélhetném balzsamnak - jegyezte meg -, iható ez?

- Kóstold meg!

Csörömpölés, majd hangos káromkodás hallatszott. Az egyik táncoló ifjú keresztülesett a mellette elhaladó fehérbundás kis állaton, aminek következtében néhány pohár a földre borult, néhány pedig az ifjú különleges mintájú ruhájára.

- Mocskos kis dög! - üvöltötte az, és

dühében fejberúgta az állatot, ami megvadult, felhúzott innnyel vinnyogott, és bár nem voltak fogai, támadója torka felé ugrott. De az újra megrúgta. Az erős rúgás következtében az állat felvinnyogott, elterült a földön, egyik szemé kihullott, és nagyot koppant a padlón.

Asan döbbenten meredt rá. A nő észrevette ámulatát.

- Drágakövek vannak a szemüregében. Meg kellett őket vakítani, hogy jobban kifejlődjenek a telepátikus képességeik, így jobban ki tudják szolgálni a vendégeket. Menjünk arrébb, ha nem szeretted látni...

Belekarolt Asanba, akire rendkívül izgatón hatott a hajcsodába csavart testtel való érintkezés, és nem ellenkezett.

Közben az állatot kivonszolták, a tánc folytatódott, a dühöngő ifjút lecsendesítették, és újra felharsant a vidám zeneszó és a tompa zsongás.

- Az a nagy darab férfi, aki rólam beszélt az előbb - kérdezte Asan, miközben egy táncoló csoportot kerültek meg -, az ki volt?

A nő csodálkozva nézett rá.

- De jópofa vagy! Nem ismered Van Haningemet?

- Van Haningem?

- Mindenki ismeri. A világ leggazdagabb embere, hatalmasabb, mint egy isten.

Szótlanul sétáltak tovább, és Asannak egyre hevesebben lüktetett a szíve. Érezte, hogy nem csak a nő közelsége miatt; a halántékára kent serkentőszer is közrejátszott benne. Ráadásul partnernője különös illatú parfümöt használt, ami majd megőrjíttette.

A nő közben össze-vissza köszöngtetett; sokan ismerték, s ismerősei között Asan a legkülönbözőbb, legkülönösebb néha már-már valószínűtlen alakokat fedezte fel.

Az egyik fotelból egy két és fél méter magas, sápadt, gyerekarcú langaléta emelkedett fel, mély gödrökben nyugvó szemével szomorúan bámult rájuk.

- A válaszod?! - követelte a nőtől, miközben le nem vette volna tekintetét a hajcsoda alatt rejtőző domborulatokról.

A nő könnyedén felnyúlt, megsimogatta a fiú sápadt arcát, és miközben sajnálkozva nézett rá, kedveskedő hangon így szólt:

- Hagyj még gondolkodni, Zobur! Nem dönthetek ilyen gyorsan.

A fiú villámgyors mozdulattal elkapta a simogató kezét, és megcsókolta.

- Már három hónapja... pontosan, ma három hónapja, hogy ezt hallom! Örökké, "hagyj még"... örökké...

- Három hónap jelentéktelen idő ahhoz, hogy az egész életemről döntsek, ne süssess hát!

- Megadok neked mindent, nem fogsz hiányt szenvedni semmiben, szeretni, imádni, isteníteni foglak, a lábad elé hordoma világ minden kincsét, hidd el, boldogok leszünk! -

Megkeményedett a hangja. - Értsd már meg, kellesz nekem! Meghalok a vágyakozástól.

A nő durcásan elrántotta a kezét, sértődöttet játszott.

- Csakhogy engem nem lehet megvásárolni. Zobur! Én ahhoz megyek férjhez, aki nekem kellemes és ha továbbra is erőszakoskodsz, gondolkodok tovább, itt azonnal nemet mondom.

A kamaszos arcon szemmel láthatóan jelent meg.

- Ne! - könyörgött. - Gondolkozz nyugodtan akár évekig is... akár évekig is, de ne vedd el a szeretlekedést, és ezért ne haragudj rám...

- Majd válaszolok - mondta a nő, és Asan karolva folytatni akarta útját, de a langaléta megragadta a vállát, és visszafordította.

- Ki ő?! - Gyűlölettel nézett Asanra. Tudod, hogy senki mást nem engedek meg!

- Rá ne légy féltékeny, kedvesem! - mosolygott a nő. - Asan, a mai exthaser...

- Kár - motyogta a fiú Asannak. - Készen állsz örömmel megfojtandlak.

A nő elrántotta Asant, aki még sokáig érezte magán a fiú gyűlölettel égő tekintetét.

Egy gigantikus erkélyre értek, amiről a kertre nyílt kilátás. Csodálatos kert volt a legkülönbözőbb formájú és virágú növényekkel zsúfolva; káprázatos megvilágítású ösvények és obszcén szobrok díszítették.

- Zobur feleségül kért - magyarázta a nő - de még halogatom a frigyet.

- Szimpatikus fickó - jegyezte meg Asan szórakozottan, mert a serkentő egyre inkább hatott, és képtelen volt a beszélgetésre figyelni.

- Szimpatikus - bólogatott a nő -, csak egy kicsit féltékeny. Azt hiszi, nem tudom, hogy tünnek a közelemből a férfiak, akik közeledni próbáltak hozzám... azt hiszi, nem is sejtem, hogy ő ölette meg őket...

Asan nyelt egyet.

- Ez a gyerek?

- Ez a gyerek, kedvesem, valójában alig fiatalabb nálam, de pár éven belül ő lesz a világ leggazdagabb embere. Az öreg Van Haningem nem húzza már sokáig, és Zobur az egyedüli és kizárólagos örököse.

A parkból áramló könnyű szél meglebentette a nő haját, de Asan legnagyobb sajnálatára nem volt elég erős ahhoz, hogy teljesen felemelje, és ezzel betekintést engedjen a csodálatos alakra.

- És te szeretted? - kérdezte mintegy félvállról.

A nő vállat vont.

- Nem tudom. Inkább csak sajnálom. Nagyon érzékeny lelkületű szegény, tudod, az alkata miatt... De annyi biztos, hogy nem a pénzére vadászom. Én is épp elég vagyonom ahhoz, hogy az ilyesmi ne legyen szempont az életemben.

A parkból különös hangtartományú énekszó

hallatszott, és Asan jól látta, hogy az emberek lenn egy négylábú lényt vesznek körül, ami lobogó üstökét magasra emelve énekelte a dalt.

- Menjünk bel! - húzódott el a nő a korláttól. - Nem szeretem hallgatni a szerencsétlen párzási dalát... most szenved, mert magányos... akárcsak szegény Zobur... tudod, hogy műszíve van, növényi rostokból...

Asan elnézett a lenn csoportosulók felett, és valamivel távolabb a hatalmas szökőkutat figyelte, ami fémes színű folyadékot lövellt a magasba.

- Annak most nem érdemes a közelébe menni - mondta a nő észrevéve pillantását. - Higanyszökőkút. Gyönyörű, de most nem működik az elszívó-berendezés, és a gázai mérgezőek. Acélhalak úszkálnak benne.

A hatalmas teremben a hangulat mit sem változott. A nő sem vesztette el a beszélgetes fonalát.

- Szeretem Zoburt, de hűséget nem fogadtam neki. - Asanra pillantott. - Érted, ugye? Gyere, bemutatlak apámnak, aztán táncolunk egyet, a többit meg majd meglátjuk... Kezdem érezni a serkentő hatását...

- Én is - nyögte Asan, és úgy érezte, fölöslegesen szólt.

Átverekedtek magukat a táncolókon, és a nő kezénél fogva húzta maga után Asant.

- Melanie? - hallatszott egy szintelen hang, és egy merev tekintetű férfi fogta meg a nő karját.

Asan csak másodpercek múlva döbbsent rá, hogy a férfi szemei szikrázó drágakövek, és halántéklencsékkel tájékozódik.

- Melanie! - suttogta most már határozottabban. - Nem láttad Zoburt? Meg kell találnom, azt mondta, legyek mellette, ha az exthas kezdődik. Azt mondta, feltétlen a közelében legyek, azt mondta ne tűnjek el... mert én a sötétben is ugyanolyan jól látok, mint most...

- Még mindig nem adtad fel, Tiranniu?

- Most az enyém lesz a szem! - morogta, és ökölbé szorult a keze. - Most megszerzem, megszerzem, engem illet, senkinek sincs nagyobb jussa hozzá, mint nekem.

Arca megfeszült, halántéklencséi mozdulatlanul meredtek előre, a drágaköszemek kifejezéstelenül csillogtak a lvak szemüregekben.

- Tiranniu - mondta a nő Asannak, mikor tovább mentek -, mindkét szemét elvesztette az exthasban, de még mindig győzni akar... Gyere, ott van apám!

A fal mellett egy majdnem teljesen vízszintes tolóágy állt, mindenféle csillogó géppel megrakva, amik az ágyon fekvő férfi testére kapcsolódtak. Az alak feje támlán nyugodott, teste vízszintesen hevert. Vékony csöveken áttetsző, kékes folyadék áramlott a gépből az ereibe, száján oxigén maszkot viselt,

arcát vörös szőr borította, csak szeme jelezte, hogy életben van. Keze lecsüngött az ágyról, és ezek a végtagok milliókat érhettek. Minden ujján gyűrűt viselt, melyek közül némelyik akkora volt, mint egy-egy gyémántdió, és legtöbbjük különösen lüktetett. Az egyik nagyobbacska gyűrűben apró lény mocorgott, de minden erőlködése haszontalannak bizonyult, minden oldalról gyémánt vette körül, képtelen volt szabadulni.

A tolóágy végénél pallosra támaszkodó barbár állt, aki tisztelettel köszöntötte a nőt.

A fekvő is észrevette lányát, és lehunyta a szemét. A nő odahajolt, és megcsókolta apja rőt szakállát.

- Apám! - mondta. - Ez itt Asan, ő lesz az exthaser, és nagyon kedves fiú.

- A férfi mohó tekintettel meredt rá, majd lemondóan fordította el a fejét.

- Menjünk! Apám fáradt, és rosszul esik neki, hogy ő már nem vehet részt a mulatságon, a betegsége miatt... Táncolunk?

- Egyáltalán mi a fene ez az exthas? - kérdezte tánc közben, inkább érdeklődve, mint kíváncsian Asan. - Folyton emlegeted, nekem meg fogalmam sincs róla, mi lehet.

A lány meztelen, selymes hajba csomagolt teste hozzásimult, és a serkentő szer már erősen hatott; nem nagyon érdekelte, hol van és mi lesz vele.

- Megtudod időben - búgta a nő, és vállára hajtotta a fejét.

Asan azon töprengtet, miért tartotta első hallásra olyan idegennek és ellenszenvesnek ezt a zenét, hiszen olyan csodálatosan és kellemesen hatott.

- Hej! - mondta egy hang a hátuk mögött. - Álljatok már le mostan, mert beszélni akarok a fejetekkel!

Alacsony, kefehajú lány állt mellettük, akinek le voltak metszve az ajkai, csak ínye és a fogai látszóttak.

- Add őt nekem ide, Melanie! - mondta. - Mostan akarok én is vele rogni!

A nő leintette.

- Elkéstél, Silvy, ő most velem van.

A metélt ajkú lány durcásan toppantott, majd hátat fordított, és eltűnt a tömegben.

- Nem adhattalak oda - mosolygott Melanie. - Pont most.

Asan váratlanul megcsókolta, de olyan alaposan, hogy még maga is meglepődött saját férfiasságán.

- Akkor - mondta a nő vad fénnel a szemében -, nincs más hátra... Keresünk egy nyugodt helyet...

Csakugyan nyugodt szoba volt, hiszen az emelet üresen tátongott, mivel majdnem mindenki a bálteremben tolongott.

A nő könnyedén átölelte Asan nyakát.

- Vetköztess le! Bontsd ki a hajam! Akarom!

Asan csuklott envet.

Kopogtak, és minden várakozás nélkül egy gyöngyfüzér ruhás lány rontott be. Fiatal volt és kissé csúnyácska, de az előnyös ruha rendkívül kihangsúlyozta csodás alakját.

- Eyla! - képedt el Asan. - Egész elfelejtkeztem rólad!

- Épp időben érkeztem - tájékozott a lány, és Asanra ügyet sem vetve a nőre kiáltott. - Keress magadnak más fésültetőt, Melanie! Vannak lenn a tömegben épp elegenden, de ő velem jött, és míg ide nem érkeztünk, végig az enyém volt.

- Nahát, ez érdekes - mondta Asan.

- Én fogom megszerezni az oroszlán szemét - jelentette ki Melanie, és összefogta magán a már kissé megbontott hajcsodát. Akkor pedig tudod, mi következik, tudod, mi fog történni vele.

- Azt hiszem... - szólt közbe bátortalanul Asan - ... szóval én úgy érzem, most rólam van szó...

- Elhallgass! - kiáltott rá egyszerre a két nő.

Ezek most küzdöttek érte.

- Lenn a bálteremben - kezdte Eyla -, egy Zobur nevű illető egyre idegesebben keresi a mennyasszonyát, senki sem tudja hol lehet, hová tűnhetett. Te sem tudod, Melanie?

- Te kigyó! Besúgtál neki!?

- Egy perced van, hogy eltűnj, különben megteszem! Nem viccelek, Melanie, és tudod, hogy Zobur sem viccel.

Melanie gyors mozdulatokkal befonta a már megbolygatott hajköteget, majd elindult, de az ajtóból visszafordult.

- Nem tudom, ki a csoda vagy, de úgy látom, te ismeresz engem. Ismersz, és mégis szembe merésztél szállni velem. Vigyázz! Jól vigyázz, nehogy az exthason véletlenül összetévevesszelek az oroszlánal, és a te szemedet szedjem ki!

Asant most kólintotta igazán főbe az ital, és csodálódó, vágyakozó szemmel meredt Eylára.

- Nézd csak, a kis Eyla! Ki hitte volna róla, hogy ilyen harcias?! És pont úgy néz ki, mint egy igazi nő!?

- Asan! Tudom, hogy ebben az állapotodban nehéz dolgot kérek tőled, de próbálj meg kijózanodni! Mindenképpen próbálj meg, kérlek, különben véged van. Menekülnünk kell!

- Micsoda ruha! - lelkendezett Asan. - De te sem mutatsz rosszul ebben a gyöngy-berakásban. Ha mondják, el sem hiszem rólad.

- El kell tűnnünk innen, Asan! El! Mindegy, hová, de itt nem maradhatunk!

- Csak most döbbenek rá, mennyire félreismertelek. Ha közelebb húzódsz egy csöppet, képes leszek, és meghálálom neked az összes megmentést, sőt, ha szépen megkérsz, még

előre is fizetek. De lehet, hogy egyáltalán nem is kell szépen kérned...

A lány majdnem sírva fakadt.

- Asan, csak a serkentő beszél belőled!

- Hogy?

- Amivel a halántékom kentem be. Asan Asankám...

- Nem is én kentem... - kuncogott Asan - hanem az a drága Melanie. Egyáltalán, miért űztél el tőlem Melanie-t?

- Gondolhattam volna.

- Persze, ha jól belegondolok, te sokkal vonzóbb vagy nála... De még mennyire, így van...

Asan megpróbálta átölelni Eyla karcsú derekát, de az kisiklott a keze közül.

- Hagyj békén!

- Eyla! Ne játszd meg magad! Úgyis tudom, hogy épp te voltál az, aki meg akart kapni; hát itt vagyok, szabad a vásár. Ne szaladj el tőlem!

- Igen, meg akartalak kapni, de nem így! - lihegte Eyla. - Nekem nem felel meg így, hogy egy izgatószer okozta vágy tárgya legyek. Hidd el, nekem nem ez az izgatószer kell, hanem te, józan állapotban...

- Nem érdekes.

- Meneküljünk!

Asan egy pillanatra józanabb lett.

- Hol lehetne ennél jobb dolgunk?

- Most igen. Jó dolgunk van - Eyla közel állt a síráshoz -, de téged éjjélkor megölnek. Kegyetlenül meggyilkolnak!

- Mit beszélsz?

Asan agyában furcsán gőzölgött a szó: megölni, meggyilkolni.

- Te nem tudod, mi ez az exthas nevű népünnepély, de én már tisztában vagyok vele. Ha lesz rá idő, majd elmesélem, de most menekülnünk kell!

- Menekülni, menekülni, mindig csak menekülni! - zsörtölődött Asan. - Míg meg nem mondd miért, addig nem menekülök sehová, ne is erősködj.

- Nem hallotál még Van Haningem különös hóbortjairól? Nem ismered a Van Haningem-hitet?

- Honnan ismerném?

- Holdtöltekor bált ad, ahol az est fénypontja az exthas. Nem is szokás ez már, hanem valóságos rítus, áldozat a belső isteneknek. Ne kérdezd, mi az az exthas, úgyis elmondom. Pontban éjjélkor a bálteremben minden fény kialszik, és a bentlévők közé beengednek egy kiéhezett, megvadított, de elgyengült oroszánt...

- Egy vad oroszánt?

- Az oroszlának már jó régen kihúzgálták a fogait, kitépdesték a körmeit, és kinyomták a fél szemét. A játék két oldalú. Az oroszán éhes, vad, és az emberekre vadászik, ám nyenge, nincsenek meg a természetes fegyverei, így nem sok kárt tud tenni ellenfeleiben. De az emberek

annál többet benne. Aki megszerzi, és Van Haningem elé juttatja az oroszlán egyetlen szemgolyóját, azé a főnyeremény, az exthaser, vagyis te...

- Talán...

- És tudod mi a szokás, mit csinál a nyertes a nyereményével?

- Inkább ne mondd meg!

- De megmondom. Az elnyert exthaserrel kedvüket töltik, kínozzák, esetleg valami mást csinálnak vele, de a vége mindig ugyanaz. Lekötözik, és a nyertes, míg a többiek képernyőn figyelik, egy bezárt szobában kitépi a szívet!

- A szívemet?

- A kitépett, még lüktető, véres szívet eleveően falják fel, hogy a lélek ereje beléjük költözzön, hogy halhatatlanok legyenek. Szerintük ez meghosszabbítja az életet.

Asan megborzongott.

- Mindig sikerül megszerezni valakinek az oroszlán szemét?

- Persze. Pedig hosszú évtizedek óta zajlik már a rítus. De az elég gyakori, hogy a sötétben nem csak az oroszlán szemét, hanem egymás szemét is kiszedik tévedésből... Lattad Iirannit? Azt a férfit, aki drágaköveket hord a szemüregében, és halántéklencsével lát... neki mindkét szemét kiszedte valaki egy éjszaka. Ez komoly játék.

Asan gyorsan döntött.

- Semmi kedvem itt maradni, menjünk innen gyorsan, gyorsan, minnél gyorsabban!

- Csakhogy kezdesz végre észhez térni - szipogott Eyla. - Csak arra vigyázz majd, hogy ne szakadj el tőlem! Ne ijedj meg semmitől, de ha kell akkor fuss, és ne törődj azzal, mi lesz velem, nekem nem eshet különösebb bántódásom, míg neked annál inkább.

A folyosón nem tartózkodott senki. Nem abba az irányba osontak, amerről Melanieval jöttek fel, hanem a másik oldalra. Szűk kis lépcsőn siettek le, és abba a parkba értek, amit Asan már látott.

Eyla úgy bújált a hatalmas zöld bokrok, lila virágok és növénylabirintusok között, mintha itt nőtt volna fel, és tökéletesen ismerné a járást, Asan alig bírt loholni utána. A higanyszökökút lezúduló robaja tőlük nem messze hallatszott, és jellegzetes higanyszag ingerelte az orrukat. Az elszívók valóban nem működhettek rendesen, mert itt még a környező növényzet is pusztulóban volt.

Csillámlemezsel kirakott ösvény kanyargott a lábuk alatt, már jó ideje azon haladtak.

- Csak jussunk el a kerti lakig - töprengett Eyla -, akkor van esélyünk. Szerzünk valami más ruhát, és átmaszkírozzuk magunkat, hogy ne ismerjenek ránk...

- Honnan ismered ilyen jól a járást?

- Megálmodtam - válaszolt Eyla. - Siessünk!

A csillámlemez megannyi apró tükörként verte

vissza a hold lezúduló fényét, és mutatta az utat, merre kell menniük.

Egy nagy bokor mögül váratlanul egy két méternél magasabb alak árnyéka vetődött eléjük. Zobur Van Haningem állt ott teljes életnagyságban. Eyla felsikoltott, és Asanba kapaszkodott.

A hatalmas alak félig lehunyt szemmel, rezzenéstelen arccal közeledett, hosszú, vézna lábain merev botokként lépdelt.

- Biztos voltam benne - mondta Zobur csendesen. - Nem volt nehéz kitalálni, hogy szökni próbálsz előlem miután volt bátorságod szemet vetni az én Melaniemra.

- Nekem...

- Hallgass! - mintha egy palackból levegőt engedtek volna ki. - Ne mesélj! Nem kíváncsi a te szavadra senki, Melanie már mindent elmondott... Most nem öllek meg, túl könnyű halál lenne egy exthaser számára, és én nem akarom elrontani a vendégeink mulatságát... - Vadállatias kifejezéssel mosolygott - ... és az sincs kizárva, hogy én leszek a nyertes...

- Menekülj! - kiáltott fel hirtelen Eyla, és Zoburra vetette magát, hogy fedezze társa futását.

Asan nem jutott messzire. Egy láb nyúlt elé, amin keresztülesett, beverte a fejét a földbe, kezek ragadták meg, és állították talpra, és fogták olyan erősen, hogy mozdulni sem bírt.

Mikor a lány Zoburra vetette magát, az acélos kezekkel ragadta meg, és ujjai csavarként szorúltak a karjára. Eyla felszisszent, és gyűlölettel nézett a góliát arcába.

- Van Haningem, azonnal engedj el!

- Ha akarom... - mondta az fölényesen, és kényszerítette, hogy a szeme közé nézzon. - Majd elengedlek, ha nekem úgy tetszik.

- Nem bánhatsz így velem! A vendégeitek vagyok, gondoldj a vendégjogra!

- Azt hiszed - sziszegte Zobur -, nem ölhetlek meg, ha kedvem támad? Egyáltalán ki vagy te? Egyáltalán ki venné észre, ha eltűnnél az élők sorából? Ki keresne nálam?

Eyla lehajtotta a fejét. Zobur elengedte, és eltolta magától.

- Túl sokat engedsz meg magadnak, kislány! Ne feledd, hogy egy Van Haningem házában vagy, ahol szólni is csak akkor szólhatsz, ha engedélyezem!

- Szem előtt fogom tartani - mondta halkan Eyla.

Asan karját két megermett férfi fogta, menekülésre nem volt esélye. Ahogy ott állt a bálterem dobogóján, szemével Eylát kereste, de sehol sem találta.

Az emberek a villanyoltásra készülődtek, izgatottan fürkésztek egymás arcát, és az ajtókat lesték, vajon melyiken engedik be az oroszlánt.

Asan mellől a tógás, idősebb Van Haningem beszélt.

- Még egyszer hangsúlyozom, főleg a főbejáratnál tömörülni, az oroszánt a harminc ajtó bármelyikén beengedhetik, a szerencsájukban bizzanak, ne más fortélyos dolgokban. A fegyverek használatától pedig tartózkodjanak! Akit fegyverhasználaton kapok, annak nem részletezem a sorsát, még ha maga az isten lesz is az...

Helyeslő moraj nyugtázta szavait.

Van Haningem egyetlen apró intésére kialudtak a villanyok, és a terem sötétbe borult, Asan az orráig sem látott. Sötét volt, és izgatott moraj, léptek dobogása hallatszott. Megkezdődött az exhas.

Az egyik irányból hirtelen keskeny fénypászma vágott be, izgatott sikoltozás hallatszott, és tisztán lehetett látni a vadul berontó, éhes oroszánt. Aztán újra sötét lett.

Vad kiabálás, lábdobogás, sikolyok, és az oroszán morgása hallatszott, ahogy a természetes fegyvereitől megfosztott vadállat és a leállatiasodott emberek egymásra vadásztak, és heves csatát vívtak.

Asan idegesen toporgott a sötétben. Semmit sem látott, de menekülni nem tudott, mert őrei erősen tartották, hiába próbálta, képtelen volt kiszabadítani a karját a szorításból.

A sötét tombolás egyre fokozódott, és a zűrzavar mindinkább tetőfokára hágott, az emberi ordítozás néha felülkerekedett az oroszán bömbölésén és elcsigázott hörgésein. Többen nem találták sehol az oroszánt, megint mások pedig az ajtó felé igyekvő embereket támadták meg, azt híván hogy már birtokukban van a zsákmány.

A fenevad hatalmasat bömbölt, és vele egyidőben örömsikoly hallatszott.

- Megvan! Végre megvan!

A halántéklencsés, drákakő-szemű férfi hangja volt.

Röviddel utána egy test zuhant a padlóra, amit izgatott kiabálás követett. Senki sem tudta mi történt. Egyesek még mindig az oroszánra vadásztak, mások tanácstalanul kérdegették társaikat.

Váratlanul felgyulladt a villany, és Asan káprázó szeme elé valóságos csatajelenet tárult. A földön emberek hevertek, és egymás torkát markolázták; a világosság hatására most tápáskodtak fel. A dobogótól pár lépésnyire hevert az oroszán hullája és tőle nem messze egy arcra borult férfi mozdulatlan teste. Mellette egy kigurult drákakő-szem és egy összetiport halántéklencse. Halott volt.

Szolgák szaladtak be, és villámgyorsan mind a két tetemet kivonszolták.

Az ajtó felől Van Haningem hangja hangzott fel.

- A szórakozásnak vége! A nyertes megvan! Aki megszerezte, és kijuttatta az oroszánt

szemét... - az ajtó felé mutatott - ... Zobur Van Haningem!

A két és fél méteres kolosszus bejött az ajtón, kidüllesztette a mellét, és asanra pillantva diadalittasan elmosolyodott.

Asan azt kívánta, bár lenne még mindig sötét.

Szűk szobába cipelték, és ott az egyetlen berendezési tárgyra, egy vérfoltos asztalra kötözték, hogy mozdulni se tudott. Mind oldalról kamerák vizsgálták, és tisztában volt vele, hogy most az összes vendég szeme a képernyőre tapad.

Rettegve várta a fejleményeket. Tudta, hogy most valami borzalmas dolog fog vele történni. Eylára gondolt és Alchiéra, akiket talán soha többé nem lát.

Hyikorogva kinyílt a vasajtó, amin mélyre hajolva belépett Zobur. Asanra egy pillantást sem vetett, a szoba egyik sarkába húzódott, és féltérde ereszkedett. Imádkozott? Percekig maradt mozdulatlan, aztán felállt, és felyetett fejjel, félig lehunyt pillái alól fagyosan nézte áldozatát.

- Eljött a mi időnk!

Asan képtelen volt válaszolni.

Zobur visszament a sarokba, és nyugodt, megfontolt mozdulatokkal hegyes acélpenge-ujjú kesztyűket húzott a kezére. Hosszan próbálgatta, hogy megfelelően mozgathatók-e külön-külön az ujjak, aztán Asan felé fordult. Közvetlenül az asztal mellé állt, Asan arcát nézte, ami eltorzult a rémülettől. Kezét lassan emelte fel.

Egy mozdulat, és az acélkesztyűs kéz le fog csapni, az acél karmok belemélyednek az áldozat testébe, és diadalittasan emelik magasba a kitépett, élő szívet.

Asan kábultan meredt előre, megadta magát sorsának.

A hideg szemek megvillantak, és a kéz egy árnyalattal még jobban felemelkedett, jelezve, hogy elérkezett a vég.

Aztán Zobur arca eltorzult, szeme kidülledt, és acélujjhegyek bukkantak ki a melléből, vér fröcskölt szerte szőjjel, a két és fél méteres test végigzuhan a lekötözött Asanon, és nem mozdult.

Lehúzott kesztyűk koppantak a szoba kőpadlóján, egy szőrös kéz nyúlt oda, és ellökte Asanról a merev testet.

A szőrös kézben obszidián kés feszült, ami pillanatok alatt elvágta a köteleit.

Mikor felegyenesedett, egy közepmagas férfit látott karvaly csőrre hasonlító orral, alatta vastag, tömött bajuszt. Ő gyilkolta meg Van Haningemet.

- Gyerünk! - recse. - Mindjárt itt az a csürhe!

Megragadta a bénult Asant, és kiterelte maga előtt az ajtón. Úgy rángatta végig folyosón, míg Asannak végre eszébe jutott, mi várhat rá, ha elkapják, és magától is futott arra, amerre

a bajuszos ember mutatta az utat. A szoba irányából, ahol a véres esemény lejátszódott, vad kiabálás, jajveszékelés hallatszott. Akik a képernyőn nézték az eseményeket, most érthettek oda.

Asan már a bajuszos előtt futott, míg az hirtelen vissza nem rántotta a vállánál, és belökte egy oldalajtón. Az ajtó bezárult mögöttük, és a tűmzsi fickó ráütötte a mágneszárat. Zubbonyából egy apró fegyvert kotort elő, és a fal egyik oldalán lyukat kezdett égetni a felületen. Asan legnagyobb meglepetésére, a lyuk egy csatorna oldalába torkollott, aminek folytatása a sötétbe vezetett.

Üldözőik most értek az ajtóhoz, és megpróbálták behatolni, de hiába dühösködtek, az ajtó nem engedett. Valaki kiabált, hogy kapcsolják ki az összes zármechanizmust, és többen visszaindultak az irányítórészlegbe.

A karvalyorrú férfi begyömöszölte Asant maga előtt a lyukba, és mászott ő is utána.

Az ajtón vadul dörömböltek, megpróbálták betörni, de a zár kitartott.

A csatorna bűdös volt, és Asan mászás közben valami förtelmesen undorító tárgyba tenyerelt, amitől kellemetlen érzései támadtak. De megmentője nem hagyta sokáig töprengeni a dolog mibenléte fölött.

- Menj már, az istenedet!

Asan nem akart újra a szertartás áldozata lenni, így riadtan mászott tovább. A csatorna egy másikba torkollott, ami semmivel sem volt tágasabb az eddiginél, és abban folytatták az útjukat kézen lábon, ahogy tudtak.

Útjuk során egyre-másra elsuhanó szellemalakokba ütköztek, amik hörögve, viczorogva menekültek előlük. Távolról visszhangzó nevetés hallatszott, ami hörgéssé torzult, majd sikolyba fulladt. Mintha apró lábak kopogtak volna a fejük felett, ahogy ide-oda szaladgáltak titokzatos lények. Asan nekiütközött valami puhának, ami fűjt rá, és lihegve menekült előre. Nem tudta kinézni, mifélek lehetnek az előttük mozgó árnyak, a csatorna kóbor szellemeinek vélte őket, hiszen nem látszóttak egyértelműen kézzel foghatónak.

Az út nagyon hosszú volt, és Asan már többször is leállt volna, de a bajuszos nem hagyott időt a pihenésre.

A félhomályban riadt zöldessárga szemek villogtak rájuk, amitől Asannak torkában dobogott a szíve.

- Ott, ott! - próbálta magyarázni társának. - Valami...

- Nem bántanak! Ne azoktól félj, hanem ezektől! - A háta mögé intett.

Küszködve másztak tovább, és Asan úgy érezte, az állandó görbült testtartástól eldeformálódott a gerince, és sohasem bír többé kiegyenesedni. De aztán a csatorna véget ért, és egy kékeszöldszínű, hatalmas bokor kellős

közepén másztak ki a friss levegőre, a kertben.

- Innen már nincs messze a kivezető létra lejárata - mondta a tűmzsi. - Futás!

Asan megtorpant, és mindkét kezét megmentője felé nyújtotta.

- Fel sem tudja fogni, milyen hálás vagyok, amiért megmentett. Az életem köszönhetem önnek; engedje meg, hogy megszo... Hé, ember! Mit művel velem?!

A kiáltás annak szólt, hogy a tűmzsi ember a zsebébe nyúlt, és gyors mozdulattal előrántott egy kettősbilincset, amit azon nyomban Asan kinyújtott csuklóira kattintott.

A bajuszos bosszúsan morgott.

- A hálát későbbre tartogasd, öregem! Nem a két szép szemedért mentettelek meg, csak a munkámat végzem. Nem hagyhattam, hogy megöljenek egy szökevény elnököt, mielőtt letölthetné a büntetését. De most aztán gyerünk, és ne fickándozz! Épp eleget fáradtam, míg a nyomodra bukkantam!

Asan körül megfordult a világ, hiszen csöbörből-vödörbe esett; a Kopó foglya lett.

A bokrot el kellett hagyniuk, hogy a Kivezető létrához érjenek, és a csillámlemezes ösvényen futottak végig. Asan nem ellenkezett, mert inkább volt fogoly szökött elnökként, mint egy véres szertartás áldozata.

A lejárát közvetlenül egy hatalmas fa törzse mellett tátongott. A Kopó lehajolt, hogy felnyissa a fedelet, és ebből a pózból nem bírt felegyenesedni, mert a fa mögül két kar nyúlt ki egy páncélos hátú, lábaival veszettül kalimpáló állatkát tartva, és a férfi fejére sújtott vele. Az ütés nem volt túl erős, de a célját elérte. A kis állat vékony hangon megnyikkant, a férfi nem. Hang nélkül, csodálkozó arckifejezéssel hanyatlott a földre.

Asan döbbenten meredt rá.

A fa mögül sírós arccal Eyla lépett elő.

- Ugye nem baj, hogy leütöttem?

- Eyla! A legjobbkor! A

lány lehajolt, és remegő kézzel a fekvő férfi zsebeiben kotorászott, míg végül egy mágneskulcsot húzott elő.

- A bilincs kulcsa.

- Nyisd ki! - tartotta oda Asan a kezét.

A távolban kivágódott a kastély ajtaja, és kiabáló emberek tödultak ki rajta. Az üldözők.

A helyzet egyre forróbb lett. Bár nem látszott, hogy felfedezték volna őket, mégsem volt vesztegetni való idejük.

Eyla gyorsan felrántotta a fedelet, és tuszkolta lefelé Asant a létrán, hogy az majd a mélybe bukfencezett a lendülettől, aztán mászott ő is utána. A létra hamar véget ért, újra futottak. A végén már nem is betonon kopogtak lépteik, hanem valami puha műanyagon.

Egy újabb elágazásnál lihegve torpantak meg, és hallgatóztak. Saját zihálásukon kívül semmilyen más zajt nem hallottak, hiába füleltek.

- Pihenjünk! - suttogta Eyla, és ő maga már
lé is heveredett a rugalmas talajra.

Asan lerokadt mellé, és odanyújtotta
megbilincselte kezét.

- Már nagyon unom ezt a vacakot.

A lány megvonta a vállát, elmosolyodott, de
nem szólt egy szót sem.

- Mire vársz? - türelmetlenkedett Asan. -
Azt hiszed, olyan kellems viselet?

- Nem tartom valószínűnek, hogy ki fogom
nyitni a bilincsedet - nevetett rá a lány.

Asan elképedt.

- Tessék? Mi bajod van?

- Ha kinyitnám - fejtegette a lány -, minden
bizonytal megint csak fölényeskednél velem,
játszanád a nagyot, és eszed ágában sem lenne
kiegyenlíteni a tartozásaidat. Pedig, ha
belegondolsz, már pedig sűrűsen gondold bele,
nagyon sokkal tartozol nekem. Addós, fizess!
Így, amíg a foglyom vagy, a helyzetted
emlékeztetni fog arra, mivel tartozol...

- Hát ez... hát... - Asan csak hápogni
tudott.

- Nyugodtan bevallhatod, hogy szerinted is
igazam van!

- Ne bolondozz!

- Hogyan bolondozhatnék, mikor komoly
dolgokról van szó. Asankám, ismerhetnél már.

- Eyla!

- Úgy-úgy, kedvesem, olyan vagy most, mint
egy leláncolt Prometheus, és én leszek a sas,
ami a májadat vágja.

- Eylácskám!... Ne szórakozz velem!

A lány tettetetten játszott a kulccsal,
egyik kezéből a másikba ejtette, de úgy, hogy
Asan még véletlenül se érhesse el.

- Tegyük fel - ingerelte a férfit kihívó
mosollyal -, hogy mégis kinyitom... Mit
csinálsz akkor?

- Megadom azt a nyavalyás csókot.

- Attól tartok - búgta kedvesen -, mégsem
nyitom ki a bilincsedet... nekem nincs
szükségem "nyavalyás" csókokra. Igazi csókokkal
tartozol, méghozzá nem is egyvel. Az első csók
az első megmenekülésedért, és másfél az
utóbbiakért...

- Másfél...

- Fél megmenekülés volt, aminek Zobur vetett
véget, plusz egy egész megmenekülés a Kopó
karmaiból... ez összesen két és fél lenne...

- Jó! Legyen, ahogy akarod! De most már
tényleg nyisd ki!

Eyla megrázta a fejét.

- Nem, nem, szivecském. Sajnos időközben
felmentek az árfolyamok, attól tartok, a
díjazást most már nem csókokban állapítom meg;
főleg nem "nyavalyás" csókokban...

Asan mélyen a lány szemébe nézett.

- Másban?

- Ahogy mondd.

Mielőtt a lány mozdulhatott volna, Asan
szótosan elé állt, megbilincselte kezeivel

ölelésbe fogta a nyakát, és magához húzta. Eyla
ruganyos teste egy darabig hasztalanul
próbálkozott kibújni az ölelésből, aztán
tiltakozott. Lihegve nézett a fiú arcába.

- Tulajdonképpen én is erre gondoltam.

- Most aztán vége a játszadozásnak, te kis
boszorka! Kinyitod azonnal, vagy megfojtalak!

- Gondolhattam volna, hogy kígyót melengetsz
a keblemen. Ahelyett, hogy meghálálná, amiért
megmentettem az életét, el akar pusztítani.

- Csak azért... - jelentette ki Asan -,
amiért megmentetted, megadom azokat a bizonyos
csókokat, ne fogd rám, hogy hálátlan vagyok...
De ha azután még mindig nem leszel hajlandó
kinyitni a bilincsemet, magadra vess!

Eyla szólani akart, de nem volt ideje
válaszolni. A fiú keményen rátapasztotta ajkait
az övéire, aztán elváltak egymástól.

- Hé! - mondta levegő után kapkodva Eyla. -
Nem erről volt szó! Ne ilyen durván!

De nem volt ideje folytatni, mert a fiú
ismét szájon csókolta, ha lehet, még
keményebben, mint az előbb, aztán ismét
elhajolt a lánytól.

- Te, durva, piszok gazember! Ez neked csók?
Így nem is kell a többi, ami hátra van!

Am a legény talán nem is hallotta ezeket a
szavakat, ismét magához szorította a lányt,
lányan megcsókolta a száját, aztán a nyakát, a
fülét, az arcát, aztán megint a nyakát, megint
a fülét. Eszeveszetten csókolta, ahol érte, és
Eyla viszonzta a csókokat.

A fiú észre sem vette, és már nem voltak
bilincsek a csuklóin, s vadul tépte a lány
ruháit, az meg az övéit, míg egyszerre ott
álltak meztelenül, és nézték egymást.

- Szép vagy.

Ugye? - mondta a lány, és végigsimított Asan
mellén, vállán és haján.

Letérdeltek a selymes talajra, átölelték
egymás derekát, és csókolóztak. A fiú lassan,
majd egyre vadabban simogatta a lány lágyan
ringó mellét, csipőjét, izmos, hosszú combját,
szeméremdombját. Egymás mellé feküdtek.
Számukra megszűnt a külvilág, nem érdekelte
őket, hogy bárki meglepheti szerelmeskedésüket.

- Szeretlek - mondta a lány, nagyon-nagyon
lágyan.

- Én is szeretlek - mondta a fiú őszintén. -
Nem is hittem, hogy ennyire szeretlek.

- Tényleg szeretsz?

- Nagyon.

Hemperegtek, nevettek, csókolták egymást,
aztán a lány elhaló hangon hívta még közelebb
magához a fiút, aki fölébe kerekedett. Eyla
combjai szétnyíltak, és a fiú behatolt közéjük.
A lány felsóhajtott. Együtt ringtak,
forgolódtak, összetapadtak, majd szétváltak,
ismét összetapadtak, ismét szétváltak. Minden
más megszűnt számukra.

Lihegve, fuldokolva ölelkeztek, míg Eyla
megremegett, és belekapaszkodott a fiú

derekába. Néhány pillanatig így maradtak, aztán mindkettejük szemét köd borította el, a gyönyörtől és a fáradságtól ájultan rogytak egymás mellé.

Asan kábultan ébredt, kinyitotta szemét, kezével ösztönösen Eyla után tapogatózott, de hűlt helyét találta. Csak a puha, fehér prémmel borított talajt simogatta. Hirtelen felült, és körülnézett, de nem látott messzire a félhomályban.

"Merre mehetett ez a lány?", mormolta félhangosan, és felállt.

Sietősen magára kapkodta szétszórt ruháit, és csak ekkor vette észre, hogy a lány néhány apróbb ruhadarabja még ott hever, csak a szoknyája és a blúza hiányzik. Nem tudta mire vélni a dolgot.

- Eyla ! - hívta. - Eyla, merre vagy? Eyla!
De a hívásra nem érkezett válasz.

A lány nyomát keresve elindult balfelé, amerről gyenge világosság derengett. Szétnézett, de maga körül csak a terméketlen és kies fehér prémsíkot látta. Oldalról falak, előlről egybekapcsolódó létrák rendszere, de mozgó sötét pontot egyet sem látott rajtuk. Tehát Eyla nem arra ment.

A másik irányban egyre sűrűsödött a homály, és amerre legsötétebbnek tűnt a különös, kihalt vidék, egy lebegő alakot pillantott meg. Testét égszínkék lepel fedte, haja ezüstös fehér színben foszforeszkált, és hosszan elnyúlva lebegett utána, mint egy üstökös csóvája. Fejét szikrázó aranykorona ékesítette. Asan nem tudta megállapítani a nemét és a korát, és elbűvölve nézte a jelenséget.

Elindult arra, amerre Eylát sejtette. A puha szőnyeg rövidesen elkopott a lába alól, és rideg fémréteg váltotta fel. Csoszogva folytatta útját. A nyílt, végeláthatatlan tér úgy szűkült keskeny alagúttá, hogy Asan észre sem vette. A sötét egyre sűrűsödött, és alig-alig látott. Kiáltást vélt hallani, sietősebbre fogta lépteit a hang irányában. Hiába meresztette ki a szemét, már jóformán semmit sem látott, bizonytalanul folytatta útját.

Am hirtelen eltűnt alóla a talaj, és zuhanni kezdett. Rémülten sikoltott fel, és elveszítette az eszméletét.

IV.

Asan a szeme elé kapta a kezét. "Milyen világos van", gondolta, mikor magához tért.

Lassan felemelte a fejét, hogy széjjel nézzen, és ijedten vette észre, hogy valamiféle bizonytalan talajon fekszik, ami állandóan hömpölyög-ring alatta, felette pedig a hihetetlenül kék ég és a hétágra sütő nap látható. Nem tudta mire vélni a dolgot, hát újra felemelkedett. Eddig háton feküdt. Amerre a szeme ellátott, hullámozó zöld növényi takaró mindenfelé, mindenfelé...

Asan fejében hirtelen világosság gyúlt. "Igen, Eyla eltűnt, elindultam keresni, eltévedtem, fehérhajú koronás lényt láttam, aztán folyosó, amelyben egyre sötétebb lett, majd zuhanás... a zuhanás". Idáig jutott gondolatban a legény, mikor egy árnyékot pillantott meg, mely a nap felől közeledett feléje.

Ismét körülnézett. Lassan rádöbbsent, hogy hová került. Egy sűrű, buja dzsungel lombkorona-fennsíkjának kellős közepére.

"Eléggé reménytelen a helyzetem", morfondírozott Asan, "mert ha sikerülne is leereszkednem anélkül, hogy összetörném magam, még mindig ott lehet a leselkedő fenevadak hada, ki tudja miféle lények lakják ezt az erdőt. De ha nem is fálnának fel a vadállatok, valami különös lények örökre fogva tarthatnának itt hipnotikus erejükkel. Hallottam, hogy van egy erdő, amit egy boszorkány ural, aki elpusztítja az arra tévedőket."

Asan idegesen markolt meg egy faágat, hogy le ne essen, és ekkor vett észre egy ökölnyi barna golyót, ami valósággal felkínálta magát fogyasztásra, kíváncsnak tetszett. Mivel alaposan korgott a gyomra, a legény leszakította a gyümölcsöt és beleharapott, készen arra, hogy kiköpje, ha rossznak bizonyul. De a gyümölcs ízletes volt, hát folytatta az evést és a gondolkodást.

"Le talán nem esek, és ha lejutok épségben, és a vadállatok sem fálnak fel, és éhen sem halok, épp elég időbe tellik majd, amíg kikecmergek innen, és megpróbálok valami kellemesebb helyet találni. Alchiét talán örökre elvesztettem, hiszen a városba már soha többé nem térhetek vissza anélkül, hogy a Kópé kezébe ne kerüljek... Ha legalább észrevettem volna azt a csatornanyílást abban a sötét alagútban, és nem estem volna bele, visszamehettem volna arra a helyre, ahol Eylával... és előbb-utóbb előkerült volna az a csitri. Vajon mi lehet vele? Ha nem kódorog el, talán találtunk volna valami létrát, ahol normális helyre juthatunk."

Itt tartott Asan a töprengésben, mikor hirtelen hatalmas vijjogást hallott, és rémülten felnézve egy hatalmas madarat pillantott meg maga fölött. A madár egyre szűkülő körben körözött fölötte, és Asan rémülten próbált elrejtőzni a lombok között. De már késő volt. A madár egyenesen feléje tartott, fenyegetően vijjogott, szélesre tárta hatalmas fekete karmait, és rettenetes erővel csapott Asan felé, aki az utolsó másodpercben még látni vélte a nagy, élettelen fotocella szemeket, és a fémpáncél alól elővillanó fogaskerék mozgatta izomsodronyokat.

Nagy ívben a levegőbe emelkedtek.

- Marwel madár a nevem - hallotta Asan a fülrepesztő basszushangot valahonnan a fej irányából.

A helyzet komikus volt, de nem a legény számára. A madár hegyes fémkarmaival ruhába marva egyre magasabbra repült.

- Az én-uram és parancsolóm a hatalmas és kegyetlen Rebunban - folytatta a madár rüptében -, megérezte az idegen embergép bűzét, és elküldött, hogy kerítsem karomra a gyalázatost. Remélem, ismered a kegyetlen Rebunban nevét?!

- Persze, persze, hogy ismerem a szörnyű Rebunbant - sietett a válasszal Asan, és

igyekezett nem fészkelődni, mert attól félt, hogy lezuhan.

- Nem szörnyű, hanem kegyetlen - helyesbítette a madár, és hatalmas szárnyaival minden gépizmát megfeszítve észak felé repült.

Asan jobbnak látta, ha az út további részében meg sem szólal, így hát a madár további szavai válasz nélkül maradtak.

- A kegyetlen Rebunban az Embergépek Fejedelme, a Dzsungel Királya, a Kivonulás Kezdeményezője, az Új Mózes. Ezen nevei közül kell használnod valamelyiket, ha megszólítod őt. Nem árt, ha megjegyzed, mert ha eltéveszted, beolvaszt azon nyomban.

Asan figyelt.

- Egyedül ő az, aki letépheti a láncaidat, de ha nem nyered meg a tetszését, nem a láncaidat tépi szét, hanem téged. Most persze még nincsenek láncaid, de amint megérkezünk, a Biztonsági Martalócok láncot kovácsolnak a manipulátoraidra. Minden embergéppel ez történik, hiszen nem tudhatjuk, nem a város Anarchistaellenes vadászrobotjai akarnak-e elkövetni merényletet ellenünk. Szeretnének végezni a Kivonulás Kezdeményezőjével, mert ő építi az új rendet, és ez persze nem tetszik a Barbár Korok Kapitányainak. De megghiúsítjuk minden próbálkozásukat, és mi végzünk előbb velük, majd meglátod.

Most egyenesen a nap felé repültek, ígyhát Asan kénytelen volt kezével takarni el a szemét.

- Ha viszont az Új Mózes közénk valónak ítélt - folytatta háborítatlanul a madár -, akkor hazát és menedéket fogsz találni nálunk, befogadunk, és részévé lehetsz a Nagy Fogaskerékáttétel nevű államnak, mint egyszerű kis fogaskerék. De idővel többre is viheted majd.

Egy ideig némán repültek, magasan a lombkorona-tenger felett, mígnem Asan egy tisztást pillantott meg a távolban.

- Nem sokára elérjük a Dzsungel Ajtaját, a Nagy Őskori leszállópályát - zengte Marwel madár, miközben kényelmesen körözve közelítette meg a tisztást. - Láthatod.

Néhány perc múlva letette a legényt a buja gyepszönyegre.

Asan ámuldozva nézett körül. Felülről nem volt látható, így most vette csak észre, hogy egy hatalmas park kellős közepén áll, egy város közepén. Nem is város volt, csak egy romváros, amit benőtt az őserdő, de a park, ahol állott, frissen kaszált, ápolt volt, ős benyomást keltett Asanban. Ellentétben a dülledező, homályba vesző roppant épületekkel.

A legény ösztönösen rendezgetni kezdte szakadozott ruházatát, meg volt illetődve a nagy csöndtől. Körülnézett, de egy lelket sem látott semerre. Bátorítatlanul megszólalt, mikor a madár tovarepült, majd egyre hangosabb kiáltásba fogott, de sonki sem válaszolt.

- Halló! Van itt valaki? - próbálkozott. - Emberek! Lenni kell itt valakinek a környéken!

Hirtelen olyan zajt hallott a legény, mintha valaki sóhajtott volna a bokrok között.

- Ki van ott? - kérdezte Asan félénken.

- Gyere csak közelebb, gépecske! - hangzott egy halk válasz a lombok közül. - Ne félj tőlem, pajtikám.

Asan bizonytalanul megindult a hang irányába, és egy hatalmas fatörzs mellett talált rá a megszólítójára. Elég furcsa teremtmény volt, és Asan nem is tudta hirtelenében eldönteni, gép-e, vagy valamiféle élőlény. Kocka alakú volt, az biztos, számos lábszerű végtaggal rendelkezett és néhány kerékkel. Szemeivel, melyek a kocka felső lapján foglaltak helyet, kíváncsian szemlélte a legényt, aki hasonló kíváncsisággal meredt rá.

- Foglalj csak helyet, barátom! - szólt a különös fickó udvariasan, és a fiú letelepedett mellé az avarba.

- Szóval te lennél az a különös szerzet - bámulta a szerkezet -, akinek a szagát megéreztem a minap. Jelentettem is osztán a királyomnak. Mink itten a kegyetlen Rebunban alkalmazottai vagyunk mindahányan, és mátul kezdve te is közibénk állhatsz, már feltéve, ha nem Kémországbul gyűítettél szaglászni. De hát te jóféle, derék embergépnek látszol, bármilyen fura figura is vagy. Meg a szimatod is azt súgja, nem lehetsz te kém, és az általában nem szokott megcsalni.

- Egyszerű vándorlegény vagyok - sietett megnyugtítani Asan. - Nem ártok én a légynek sem.

- De hát mit is lehetne tenni? - sóhajtott a gép. - A szabály az szabály. Meg kell, hogy bilincseljelek, s úgy kell a király elibe kísérjelek, aki mán alig várja, hogy láthasson téged szemtől-szembe.

Sietősen a legény kezére nyomott valami primitív bilincset, aztán megindultak egy ösvényen az őserdő baljóslatú mélye felé.

A dzsungel homályos volt, és jóval napnyugta előtt teljesen besötétedett. A környező komor, fekete paloták ablakrekeszeiben itt-ott mécsvilág libgett, de ettől méginkább félelmetes volt a sötétségbe vesző erdőváros.

Kisvártatva egy hatalmas óriásfához jutottak, melynek törzsét foszforeszkáló moha, és szentjános bogarak millárdjai fedtek be.

- Megérkezénk - suttogta Asan kísérője. - Ime a királyi palota. Lépj be a kapun, és menj egyenesen! Tovább már nem kísérhetlek. A Csavar legyen veled, pajtás!... Innen ugyanis nem sokan jutottak ki élve.

Asan nyikorgó falépcsőn haladt a fa belsejébe egyre felfelé. Mikor szeme megszokta a sötétséget és tájékozódni is képes volt, a lépcső két oldalán fegyvereseket pillantott meg, akik inkább gépek voltak, mint emberek. Mereven maguk elé bámultak, és ügyet sem

vetettek a legényre. A lépcső végén sötét folyosó tátongott, amin Asan idegenkedve indult el, emlékeztén legutóbbi kalandjára. A folyosó egy páncélozott ajtó előtt végződött. A legény egy pillanatig tétovázott, aztán benyitott. Odabenn nagy fényesség fogadta.

Szűk kis helyiségben állt, mely butorozatlan, kopár volt, de a fényesség vakító. A fény eredete megfelfejthetetlen volt Asan számára. De nem is sok ideje maradt töprengeni, mert rettenetes nyikorgással megnyílt egy ajtó a falban, amiben egy tolószék jelent meg. A tolószékben egy sárgás színű hűsgolyó terpeszkedett, mely alig volt nagyobb a fiú fejénél. A tolószéket két szolga tolt, akiknek majdnem teljesen emberi alakjuk volt, de mozgásuk elarulta gépi származásukat.

Odatolták a tolószéket közvetlenül Asan elé, aki megbilincselte kezeit ösztönösen emelte üdvözlésre, mivel sejtette, hogy magasrangú személyiség előtt áll.

- Oldjátok le róla a bilincseit, nem veszélyes - szólalt meg reszelős hangon a gömb alakú valami.

Az egyik szolga a fiúhoz lépett, és lecsatolta a bilincset.

- Most pedig távozzatok!

A két szolga néma meghajlással hagyta el a helyiséget.

- Gyere közelebb, te nagyfülű embergép! Még közelebb, hogy vegyelek igazán szemügyre!

Asan még közelebb lépett, és a gömb felületén három felpattanó zöld szemet figyelhetett meg.

- A szememet nézed, nagyfülű idegen? Igazi macskaszemek. Nagyon jók voltak egykor, de lassan háromszáz évesek lesznek, megöregedtek, alig látok már velük. A bőröm, úgy nézz rá, valamikor egy hercegnő bőre volt, úgy rabolták el nekem rendelésre. Alig tudták megnyúzni azt a kényes bestiát, úgy sivalkodott. De nekem nagyon ügyes szolgálóm vannak. A herceglány bőre körülbelül kilencven éves, öreg már kissé, láthatod rajta a ráncokat, pedig egykor, ah, régi szép idők, olyan fehér volt, mint a porcelán. Olyan feszes volt, mint egy felfújott labda, és úgy mosolygott, mint valami alma. Oh, milyen szép is voltam!... De ne rólam beszéljünk, mikor te vagy az újonnan jött. Mi járatban vagy errefelé, amerre csak a gépmadarak járnak?

- Elvesztettem a barátnőmet, aki szintén egy gép, és most a világot járom, hogy megtaláljam, világjáró gép vagyok.

- A szavaidhoz ne felejtse hozzátenni, hogy "óh, kegyetlen Rebunban", mert erre kényes vagyok, ugyanis bizonyára tudod, hogy én lennék az Új Mózes, a Kivonulás Kezdeményezője... Remélem, tisztában vagy vele, mi volt az a Kivonulás?!

- Nagyon messziről jöttem ide, rettenetes Rebunban, nem ismerem az itteni szokásokat.

- A Kivonulás nem egy szokás, hanem hatalmas jelentőségű történelmi esemény. Úgy történt, hogy valamikor régen emberek elnyomták a börgépeket, bennünket. Nem volt szabad nyilvánítanunk, nem ismerték el, hogy mi személyiségek vagyunk, nem tartottak minket, mint egy két lábon járó centrifuga vagy mosógépet. Nem tűrhatték el ezt a börgépek, vezetőket választottak maguk közül azokat, akik legjobban értették az ember csűrös-csavarás képességéhez, és elindították őket a hús-vérek vezetőihez. A hús-vérek fogadták őket túlzott szívélyességgel, legalább végighallgatták az üzeneteket, melyek szerint jogot követeltünk szabadságra, önvédelemre, szabad fegyverviselésre, sajtóra, önálló televízió adóra, házasságra és válásra. De a hús-vérek előljárói nem értették meg a csöndesen kérő szót, arra hivatkoztak, hogy a börgépek csupán esztétikus számítógépek, melyeket halott emberek bőrébe csomagoltak, tehát nem illetik meg őket semmilyen jog. Nincs joguk a szaporodásra még akkor sem, ha képesek lennének rá. Nem kaphattunk választójogot, még autonóm területet sem, csak félfüggetlen létrákon lehetnénk megközelíthetők. Nem kaptunk jogot ahhoz, hogy magántulajdonunk legyen, gyárat, ahol kizsákmányolhatnánk az embereket, mint ahogy az emberek bármilyen mértékben kizsákmányolhatják a börgépeket. A hús-vérek vezetői megrágyolódtak is ezen. Mi lenne, mondták, ha egy harapófogó kizsákmányolna egy Embert? Gurultak a nevetéstől. De a vezetőink nem tárgytartottak, követelték a jogaikat, míg csúfosan ki nem dobták őket. Hányuknak csontja, katódcsőre törött a jogosnak érzett ellenállásban, másoknak leszakították a száját, kinyomták a biztosítékait. Annyi bizonyos, hogy a küldött mindegyike súlyos sérüléseket szenvedett. Másnap kitört a patália, de ezt már nem mondhatom el neked, mert elfáradtam, és te is elfáradhattál, térjünk nyugovóra.

- Hol hajthatnám álmra a fejem? - kérdezte Asan, akit untatott a mese, és valóban fáradt volt már.

- Á-álomra?? Még hogy álmra! Miket hordasz itt össze, nagyfülű embergép? Nem tudod, hogy álmodni csak az emberek szoktak? Vagy talán ember vagy te magad is? Mert ha így lenne, akkor jaj neked! Véged! Itt nem tűrünk meg embereket!

- Ugyan, dehogy - védekezett Asan ijedten - még hogy én ember! Brrr! Micsoda szörnyű gondolat!

Egy emberformájú, csikorgó végtagú gépezet szűk folyosón át kis szobácskába vezette.

- Bor-bor vagyok - csikorogta a masina, mikor az ajtó becsukódott mögöttük.

Egy fogantyút húzott meg, ami a mennyezetről lógott alá, és a padló zuhanni kezdett Asannal együtt. Bor-bor ott maradt a fogantyún függve.

onnan nézte a zuhanó legényt.

Asan zuhanása három másodpercig sem tartott, akkor hirtelen csökkent az esés irama, a padló valami rugalmas anyaghoz csapódott, és a fiú nyakába váratlanul nagy mennyiségű hideg víz zúdult. Asan döbbenten vette észre, hogy valamiféle tavon van, melynek felszínét vihar korbácsolja. Valahonnan a magasból kiáltást hallott.

- Ott az evező! Evez! Evez!

És valóban, Asan egy evezőféle deszkát pillantott meg maga mellett a padlótutajon. Gyorsan leült, hogy fel ne boruljon a háborgó tavon, és a messzi part felé próbált evezni. Életében először végezte ezt a műveletet, így nem nagyon jutott előre, sőt egyszer kishíján a vízbe esett. Egy idő múlva csökkent a vihar ereje, és Asannak sikerült valahogy kiegyenesítenie a partra. Ott holtfáradtan ledőlt, és azon módon el is aludt.

Arra ébredt, hogy valami erősen rázza a vállát.

- Testvérem, testvérem! Kapcsolódj vissza, különben összerozsdásodsz, megfázol, zárlatos lesz, vagy tüdőgyulladást kapsz és elpusztulsz. Gyorsan kapcsolódj vissza!

Asan álomittasan bámult a szerkezetre, ami nem akarta elengedni a vállát.

- Már vár a Kegyetelen Rebunban, hogy beszélgethessen veled, de előtte meg kell még tisztálkodnod, olajfürdő vár és kamillás sampon, utána elektromasszázs, hogy be ne rozsdásodjanak az ízületeid.

- Hagyj békén! - mondta félálomban Asan. - Először is: álmos vagyok, még alig pihentem. És éhes meg szomjas. Ha nem hozol azonnal valami harapnivalót, sohasem jutok az ízé Rebunban elé, mert éhen pusztulok.

- Te ilyen fajta vagy? - csodálkozott az aggódó gép, de aztán nem habozott. - Hozom én, máris hozom, ne félj. De mire visszatérek, hozd rendbe magad, mert így nem járulhatunk az Új Mózes elébe.

Asan álmosan tápázkodott fel. Az egész ruhája csupa sár és mocskok volt, és undorodva sepert le magáról valami gilisztafélét, ami épp egyik zsebéből kunkorodott elő. Aztán óvatosan körülnézett, nem látja-e valaki, majd gyorsan ledobta a ruháit. Beszaladt a tóba, lemosta magáról a piszkot, felfrissült a hidegvíztől, és mire felébredtője visszatért, már felöltözve várta. A küldönc bőséggel megrakott tálcát rakott elé, és büszkén mutogatta, miket sikerült hoznia.

- Friss olaj, mandula, sült kígyóhús, csipős paprika... igazi elektromos, lekvár, gépszir, viasz... válogathatsz bőségesen, ami csak ízlik.

A kegyetlen Rebunban ezen a reggelen igen rossz színben volt, gyengélkedett, és rosszkedve nem sok jót sejtetett. Ahogy a legény a fogadószobába lépett, az Új Mózes túrelmetlenül forgolódott, morgolódott, szidta

a testőreit, hogy miért raktak vendégére bilincseket, s csak miután levették, kergette ki őket trágár szavakkal a szobából.

- Na gyere közelebb, te gazember! - sziszegte Asannak. - Tudod, mi jár annak, aki meg merészel tévesztetni?! Látták a szolgálaim, amint a tóban fürödtél, és embernek való ételt fogyasztottál, tudom rólad, hogy hús-vér vagy!

- De én...

- Csönd legyen, most én beszélek! Nem érdekel semmi ostoba kifogás vagy mentegetőzés, ne is próbálj magyarázkodni! Gyere közelebb!

Asan most már igazán meg volt rémülve, ismét megpróbált kitalálni valamit, de belefojtották a szót.

- Mire vársz?! Azt mondtam, gyere közelebb!

Asan még közelebb lépett.

- Még közelebb, egészen közel, úgy hogy el tudj érni a karjaiddal, hogy meg tudj érinteni!

Asan kissé remegve egészen közel lépett a nem tulzottan kellemes illatú hatalmassághoz, és megérintette a homlokát közvetlenül a három hunyorgó szem felett.

- Most masszírozz! - mondta az. - Jó erősen!

Asan kissé megkönnyebült, magában elmosolyodott, és erőteljesen dögönyözni kezdte a puha tapintású, hájas gépkirályt, aki nyögve, felváltva szidta és dicsérte a fiú munkáját. Aztán, mikor megelégedte, ráparancsolt Asanra, hogy hagyja abba, és üljön a földre a trónszék elé, és a fiú kényelmesen elhelyezkedett a talajon.

- Tudom, égsz a vágytól, hogy meghallgathasd népünk további történetét - mondta a hájas gömb. - Ami azután történt, hogy a hús-vérek kidobták békés követünket.

Asan búlogatott, magában pedig azon töprengett, hogyan menekülhetne innen, ahol a legnagyobb bűn embernek lenni.

- A gépek először csak zúgolódtak, aztán együttesen kivonultak az utcára követelni jogaikat. A hús-vérek féltek a nyílt lázadástól, és az embergépek közé lőttek, számosan pusztultak el közülünk. Sokáig nem mertünk ezután követelésekkel előállni, csak szenespincék mélyén, erdőkben és eldugott helyeken mertek beszélni boldogabb jövőről. Néhány vezetőnk azt indítványozta, hogy szerezzünk fegyvereket, és készüljünk fel a nagy összecsapásra. Ebben az időszakban a hús-vérek külön városrészekben laktak, míg mi a nyomortelegekre, rideg raktárakba szorultunk. Mi dolgoztunk, mi tartottuk fenn az ő társadalmukat, ők csak parancsoltak nekünk. Egy napon aztán megindultak a megalázottak az elnyomók fényűző villái felé, de azok résen voltak, és erős katonaságuk leverte seregeinket. Hatalmas ütközet zajlott le a város szívében, amiben alul maradtunk, de már másnap erősítést kaptunk a szomszédos városokból, ahol már győzött a forradalom.

Kiírtottuk az ellenség katonáit mind egy szálig, aztán elfoglaltuk a kormánypalotát és beköltöztünk a fényűző házakba. Feleségül vettük, megerőszkoltuk a hús-vérek lányait, asszonyait, a megmaradtakat, akikre pedig nem volt szükségünk, kiűztük oda, ahol azelőtt mi éltünk, ahol addig az embergépek nyomorogtak. Ezután büszkén és boldogan élt az embergépek népe, mert a helyzet az ellenezőjére fordult a réginek. De az embergépek kormánya igazságosan szolgálta a város érdekeit, jól kormányzott. Amikor néhány évtized múltán az emberek toprongyos előljárói panaszt emeltek az elviselhetetlen élet és rossz bánásmód miatt, az embergépek végighallgatták őket, de amikor a pimaszok jogukat emlegetve követelőzni kezdtek, úgy jártak el, ahogy velük is tették. Kipenderítették mindahányat az utcára, és amelyiknek nem tetszett a dolog, azt alaposan helybenhagyták. Ezek után volt néhány kisebb tüntetés, de mindig sikeresen visszavertük az emberek csúrhéit. Telt-múlt az idő, és egy nap elterjedt a híre, hogy erősen felfegyverzett csapatok haladnak várossról-városra, és döntik meg az embergépek hatalmát, pusztítják a miénket. Mikor hozzánk is elértek, csapataink hősieen szembeszálltak velük, és védték a birodalmunkat, amíg védeni tudták, de a túlerő menthetetlenül elsöpörte seregünket. Szörnyű napok következtek. A vérengző hús-vérek hordái feldúlták otthonainkat, elrabolták asszonyainkat, a férfiakat pedig... De mi volt ez?! Mi merészel zavarni saját termemben?!

Asan is hallotta a kiabálást, és a meséjébe teljesen belefeledkezett Új Mózes idegesen észkelődött.

Egy szolga lépett be sietve, hogy jelentést tegyen.

- Óh, kegyetlen Rebunban, esedezem meghallgatásodért, fontos hírek vannak birtokomban, amit megosztani óhajtanék veled.

- Ki vele barátocskám, mert nem érek rá sokáig. Fontos megbeszélésem van ezzel a nagyfülű embergéppel itt.

- Óh, kegyetlen Rebunban, minden embergépek legembergépebbike, a kutyagépek egy ismeretlen szerkezet behatolását csaholták lehallgatónkba. Kivizsgáltuk, és eddigi tevékenységében nem gátoltuk, hogy megtudjuk szándékait. De gyanúsan viselkedik, és bizonyára az anarchistaellenes mozgalom ügynöke, vagy az is lehet, hogy valami veszedelmes ember. A te nagybecsű utasításaidat várjuk vele kapcsolatban.

A szolga, aki eddig fegyelmezett vigyázállásban állt, most harminc fokban előre dőlt.

- Mostanában már az jön be a birodalomba, aki akar?! - méltatlankodott a király. - Minek tartalak én akkor benneteket? Hát tegyetek vele, amit akartok, rátok bízom.

Az Új Mózes egy legyintéssel elbocsátotta a

szolgát, aki némán távozott.

Asan, aki szem és fültanúja volt a történeteknek, reménykedni kezdett, hátha Eyla a jövővény, ugyanakkor félt is, hogy bántódás eshet, szeretett volna ezzel kapcsolatban mondani valamit, de a Kivonulás Kezdeményezője megint belefogott a történetbe.

- Ott tartottam - recsegte az álmosító hang -, hogy a hús-vérek feldúlták házainkat, lerombolták a palotáinkat, és amikor minket...

Asan, akit a monoton hangok szörnyen elálmosítottak, felhúzott térdére fektette a fejét, és néha-néha pillanatokra lehunyta a szemét, míg egyszer hirtelen el nem aludt. A kegyetlen Rebunban azonban ebből mit sem vett észre, teljesen belefeledkezett a régi idők felidézésébe..

Asan álmában három hatalmas fazekat látott, és minden fazék oldalán egy-egy fekete pecsétet. A pecsétek közepén koronák díszlettek, s körülöttük csillagok. A fazekak egy hideg, fénytelen, sziklás talajú tájon álltak, körülöttük komor hegyláncok emelkedtek. A fazekakból hirtelen láng csapott ki, óriási lángnyelvek törtek elő, és az egész vidéket elárasztotta a kék lángtenger. Asan menekülni akart, de minden lépés, hármerre is indult, még nagyobb forráság közelébe vitte. Kétségbeesetten szaladgált körbe-körbe a hatalmas fazekak körül, mikor egy homályos alakot pillantott meg a tűzben. A törekeny alak fázósan remegett a forráságban, és Asan rémülten rohant felé, hogy megmentse. Alchié volt az, a szőke szépség, akit annyira keresett. Odarohant, ölbekapta, és futni kezdett, keresztül a tűztengeren, hogy megmentse kedvesét. Hirtelen előérzettel a lányra pillantott, és az ölében Eylát látta. Dühödten lökte a földre, és rohant vissza Alchiét megkeresni. Berohant a tűzbe, és úgy érezte, mintha víztükrön alatt lenne, a hang, ahogy kiáltozott, csak lassan terjedt körülötte. Visszapillantott, és a földön megpillantotta a szenvedő Eylát. Felé rohant, rohant, de olyan lassan haladt, hogy majdnem sírt bosszúságában. Hiába emelgette a lábait, az út nem mozdult alatta. Végre sikerült odaérnie, felkapnia, és futni vele ólomlábakon, ki a tűztengerből. Úgy érezte, szereti, meg kell mentenie, és mikor kiért a tűztengerből, csak futott tovább, tovább boldogan, mikor egy tompa hangot hallott.

- Az emberek, a hús-vérek, a mocskos banditák börtönbe kerültek börtönbe börtönbe kerültek a hús-vér mocskok börtönbanditák és mindenki akinek hozzájuk húz a szive a szive a szive a szive...

Asan megcsókolta Eylát, aztán lassan ébredve elhagyta az álombéli tájat, s bár karjában még ott érezte a lány súlyát, kinyitotta a szemét, és felébredt. A térdét ölelte vadul.

A kegyetelen Rebunban azonban ebből mit sem vett észre.

- Azután - folytatt recsegő hangon -, egy éjszaka, kitörték a börtönből, feltörték a fegyverraktárainkat, és ismét ellenünk vonultak. Hatalmas öldöklés vette kezdetét, aminek a kimenetele erősen kétséges volt, de hogy mi lesz a folytatás, azt csak holnap fogod megtudni, hiába is várod izgatottan, ma már fáradt vagyok, ki akarok kapcsolni egy időre. Tégy így te is, és holnap reggel majd ismét találkozunk!

Asan bólintott, és a belépő szolgálával elvonult. Most azonban egy másik folyosó felé vették útjukat, és hamarosan egy börtöncellára emlékeztető ajtó előtt torpantak meg. Asan belépett, és hallotta amint mögötte csikorogva fordítják rá a kulcsot. A szoba ahova került, egyszerű berendezésű, világos falú helyiség volt, csak egy ágy és egy asztal állt benne. Az asztalon egy fatálban főtt hús gőzölgött. Asan leült az ágyra, és falatozni kezdett, majd megegyeszer körülnézett az ablaktalan helyiségben.

"Megszökni lehetetlen, pedig talán a kis Eyla bajba kerülhetett, ha ő az a jövevény, akiről szó volt."

Asan befejezve az evést, hátradőlt a kemény priccsen, és azon törte a fejét, mondjon-e valamit ennek a szemmel láthatólag szenilis gépkirálynak Eyla felől, vagy sem. Ha egy szót sem szól, meg is ölhetik, de lehet, hogy éppen az okozhatja a vesztét, ha megemlíti.

Másnap reggel ajtócsikorgásra ébredt, egy félelmetes külsejű, vízbefúlthoz hasonló emberfej állt az ajtóban apró lábakon, egy tál gőzölgő étellel a kezében. Asan némán átvette a tálát, mohón falt, majd mikor befejezte, a várakozó küldönc intett neki, hogy kövesse.

A Dzsungel Királya már a trónteremben várt rá. Mikor megérkeztek, és Asan elhelyezkedett a szokott helyén, a hájas gép mogorván részölt.

- Maradj csak állva! Az én jelenlétemben nincs jogod leülni! Nem vagy se a fiam, se az alkotásom!

A legény rémülten pattant fel.

- Tegnap ott hagytam abba a történetet, hogy átkozott hús-vér banditák kitörték a börtönből, és ellenünk vonultak az éj leple alatt. Az őrszemeink azonban még időben észlelték a bitangokat, és sikerült riasztaniuk a mieinket. Hatalmas csata vette kezdetét, mely több napig tartott, és amelyben rengetegen elpusztultak a mieink közül is, mégis mi győztünk. Aztán, hogy megünnepeljük ezt a győzelmünket, magunkba építettük a megmaradt emberi testrészeket, így pusztítottuk el a világ utolsó embereit is. Persze, bizonyára élhet még egy-két példány belőlük, de ha a kezünkbe kerülnek, végük lesz. Darabokra szedjük szét őket, a részeit pedig magunkba építjük, sőt az is lehet, hogy tenyésztjük őket, hogy mennél többen legyenek,

hogy mindig legyen bő pótalkatrész kéznél. Nekem például szükségem lenne új bőrre, meg szép nagy fülekre is, nem is szólva gyengülő szememről. Öreg vagyok már, nagyon öreg.

A király megköszörülte torkát, és egy ideig hallgatott.

- Így végződik a történet. Mi, megmaradt embergépek kivonultunk a városból, és a kivonulást én vezetem. A Kivonulás persze jelképes volt, itt maradtunk, ez a mi városunk, akárhogy nőtte is be a dzsungel. Itt élünk mi, embergépek, akik megmaradtunk. Időnként vetődik erre valaki vagy valami, de az eszünkön még senki sem járt túl.

Asan idegesen megmarkolta borzas üstökét, izzadt a tenyere. Jól hallotta, és pontosan megértette, mit akar jelezni Rebunban fenyegető hangszílyá.

'Pusztulna el minden király, vezér, gróf, báró vagy bármilyen más hatalmasság, aki csak létezik a világban! És én bárhol, bármit csinállok, mindenütt ezekbe a gazemberekbe akadok, és ki vagyok szolgáltatva nekik, mindig ők az erősebbek, az ő kezükben van a hatalom. Az egyik csaló gazember, bort iszik, és vizet prédikál, a másik nagyzási mániában szenvedő kékvérű fenevad, a harmadik meg szenilis vén szörnyeteg, aki képes lenne megnyűzni mindenkit, aki a kezébe kerül, és valamennyien, valamennyien úgy bánnak az emberrel, ahogy akarnak! Még jó, hogy én magam megúsztam valahogy az elnöki posztot! De meglógok innen valahogy, az biztos, ez veszélyes hely. Miért kell egyáltalán valakinek uralkodni? Miért nem elég, ha csak esze és szíve irányítja az embert?'

Asan mindezt lehajtott fejjel, hátul összekulcsolt kezekkel gondolta végig, miközben a háta görnyedt volt. Külső szemlélő azt hihette volna, alázatosan meghajolva, alázatos gondolatokkal hallgatja uralkodója szavait.

Rebunban ezalatt hatáshünetet tartott, fenyegetően méregette a legényt.

- Hogy miért mondtam el neked népünk történetét, nem tudnám megmagyarázni. Az azonban tény, hogy több mint hetven éve nem láttam eleven hús-vér embert, s most itt állsz előttem te, aki mintha magad volnál fajod kiválasztott legjelesebb képviselője. Mondd, mit keresel itt? Hogyan merészeltél idáig elmerészkedni? Nem tudtad, hogy valóságos veszélynek teszed ki magad, ha hús-vér létedre közibénk teszed a lábad? Mi iszonyatos dühvel gyűlöljük a te fajtádat, és téged is elpusztítunk, mert dobog a szíved, mert vér folyik az ereidben, mert levegőt lélegez be a tüdőd, és mert emésztetni merészelsz. Tudod, miből jöttem rá minderre? Tudod ki súgta a fülembre mindezt?... Egyik délután az őrszemeink idegen lény érkezését jelezték... Ugye, most hallgatsz! Most ugye, megijedtél? Hallgatsz, mert megijedtél, és félsz, mert tudod, hogy

bűnös vagy. Azon a délutánon egy igen becses személyiség érkezéséről kaptam híradást, egy távoli ország embergép-fejedelmének követe ő, aki ideig a nyomodban volt, kutatott utánad, így jutott el hozzánk is. Ugye, téged Asannak neveznek. Asan, az Ember, így hangzik a neved. Most tagadj, ha van merszed!

Asan előbb elfehéredett, majd elpirult. Arra gondolt, hogy nem engedheti meg, hogy a Kopó, mert minden bizonnyal róla volt szó, elkapja, és visszacipelje a városba.

'Ha neki volt annyi sütnivalója, hogy megtalálja a helyes módszert, hogy férhessen hozzá, nekem is lesz annyi eszem, hogy kicsússzak a karmai közül!'

- Ó, uram, kegyetlen Rebunban! - mondta fennhangon. Nehéz sorsú embergép vagyok én...

- Most minden bizonnyal arra készülsz - mondta a Dzsungel Királya -, hogy valami ostoba mesével kijátsz engem, ami után azt várod, hogy szabadon engedjelek. Ebből nem lesz semmi.

- Felség, ha megengedné...

- Egy szót sem! Nem vagyok kíváncsi a hazugságaidra!

Asan hallgatott, egy darabig idegesen toporgott, aztán újra megszólalt.

- Az igazság az, hogy én gép vagyok, embergép, és az üldözőm, aki gépnek adja ki magát, hogy egy tisztességes embergépet meggyilkolhasson, idáig követett, és most végezni akar velem, pedig ő az ember és én vagyok a gép.

Asan nagyot fűjt, és megtörölte homlokát.

- Ez egyre cifrább - mondta a király. - Nekem kezdettől fogva gyanús az a fickó, sejtettem, hogy veled egyívású lehet, és mindketten emberek vagytok.

Rebunban egy ideig töprengve fészkelődött, előre-hatra gurult tolószékében, majd megszólalt.

- Nem titkolom, hogy elnyerted rokonszenvedet, amiért oly türelemmel hallgattad végig történeteimet. Most mond el te is a történetedet, és a végén döntenem fogok, melyikőtöknek adok igazat, és melyikőtök lesz az, akit megnyúzatok. Kezd hát el!

- Az igen különös történet, ő, Dzsungel Királya - kezdte tétovázva Asan -, ami velem megesett. Nem is tudom, hogy kezdjem. Az úgy volt, hogy én és hús-vér gazdám együtt laktunk egy nagyon-nagyon magas pőzna tetején egy apró kis házban. Mindig fűjt ott fenn a szél, a házikó úgy remegett, hogy kis híján le nem zuhant onnan. Gazdám a legalantasabb feladatok elvégzését bízta rám, napról-napra megalázta bennem az embergépek méltóságát. Raadásul ha valamit hibáztam, ütött-vert, nem kimélt, ripityára verte a tarnisztoraimat, betörte a bordáimat, felsértette a májamat. Egy napon aztán elhatároztam, hogy megtagadom az engedelmisséget, erre gazdám iszonyú haragra gerjedt. Pozdoriává akart aprítani

engedetlenségem miatt. Elhatároztam, hogy szembeszállok az erejével, ha már az akartam szembe szálltam. Mikor azonban rájött, hogy készülök, kirohant a házból, és elment valamerre. Egyből sejtettem, hogy az Anarchistaellenesekhez futott segítségért. Bombát kapartam elő a sarokból, amit meggyújtottam, és a ház tetejéről leestem a közeledőket. Nem is rejtőztek, jöttek, nem tartottak tőlem. Lúktetett az ég az ereimben, mikor közéjük vágtam a bombát. Ekkor is gondoltam, hogy mekkora erő rejtőzik a kapszulában.

Asan reménykedve várta, megfélemlített meséje a gépkirály ízlésének. Kegyetlen Rebunban egy ideig hallgatott, magában latolgatta a fiú szavait.

- Vicces mese - jegyezte meg kisvártatva.

- Igaz, ez igaz. Álljon meg ketyegjen a szívem, ha hazugság!

- Beszéded megnyerő, Asan, meséddel elszórakoztattál, szabadon engedlek. Az üldöződet pedig elfogatom. Még nem döntöttem el, mi lesz a sorsa, lehet, hogy felboncoltatom, lehet, hogy inkább mesélek neki. Így gyorsan, míg meg nem gondolom magam, szokásom hús-véreket szabadon engedni. Te kivétel vagy, és ezt magadnak köszönheted, ne tévedj erre többé, mert ezentúl egyetlen hús-vérnek sem kegyelmezek, ha mégoly jól elszórakoztat. Várj! Azért annyira ne rohangszolj, mielőtt elmegy, gyere és maszírozz!

Egy idő múlva Asan meghajolt, és távozott egy szolga kíséretében. Kísérője egy labirintusszerű folyosón kivezette a palotából, és a tó partjára jutottak, ahol már járt egyszer. A tó fölött Marwel madár, Asan régi ismerőse körözött, amint megpillantotta, leereszkedett melléjük, és a fejére erősített biztonságosnak tűnő fülke felé intett.

- Ott kényelmesebb.

Mikor Asan bemászott, hátrafordította fejét a nagy madár, amitől a fiú egy pillanatra megszédült, majd hallotta a basszushangot.

- Indulunk.

- Csak minél gyorsabban! El innen!

Marwel meglebbentette a szárnyait, a négyes lépés után a levegőbe emelkedett.

- A legközelebbi elágazásig viszlek, onnan már magadnak kell boldogulnod!

Sokáig, sokáig repültek, alattuk városok, erdők, romok váltották egymást, hatalmas gépmadarakkal találkoztak, kifejezéstelenül bámultak rájuk fotócellák szemeikkel.

Aztán a madár leszállt, Asan lelépett a hátáról, és mielőtt a fuvart megköszönhetné volna, a hatalmas test már újra a levegőben lebegett, majd visszafelé fordult, és hátra fordított szem elől.

A dzsungel itt véget ért, a fiú előtt hirtelen látrák sokasága vezetett ezernyi irány felé.

V.

A létra kanyargott vele, kunkorra csavarodott, majd több irányba elágazott. Aztán annak az ágnak, amit Asan követett egyszerre csak vége szakadt, és a fiú lépcsőn folytatta útját, aztán egy kék márványfalú folyosóra érkezett.

Az egyik kanyarban egy kis ember állt hatalmas szakállal. De nem a szakálla volt benne a legfurcsább, hanem egy jókora fémkarika az orrában, aminek alsó szegélye egészen leért a szájáig. Asan elővigyázatosan közeledett hozzá. A férfi kezei keresztben voltak a melle előtt, és szempillái lecsukva. Mikor Asan odaért, a másik, anélkül, hogy a szemét kinyitotta volna, megszólalt.

- Köszöntelek, nagyfülű idegen. Utad hozzám hozott, kívánj valamit, kívánj!

- Ó, ha Alchié... vagy legalább Eylá...

A férfi kinyitotta a szemét, és hidegen nézett Asanra.

- Egy szót sem értek! Hogy mondtad?

- Csak azt kívántam, bár... De ki vagy te, és mit csinálsz itt?

A kis ember a szájába vette a karika alsó szélét, pár jelentőségteljes pillanatig szopogatta, aztán fennsőbbbségesen kiköpte.

- Hát nem látod rajtam? Nézz meg jobban!

Profilból mutatta magát, de Asan csak a fejét rázta.

- Nem, nem tudom.

- Jonasz! Na, mit szólsz? Így sem tudod még?... A Nagy Jonasz vagyok, igen én vagyok a Nagy Jonasz, a leghíresebb imaember, aki valaha élt...

- Azt mondd, imaember?

A kis ember elsápadt mérgében.

- Pfúj! Hétköznapi alak, begyepesedett agyú fickó, te semmit sem hallottál még az imaemberekről? Az Isten Népről sem?... Nahát! Nem találok szavakat. Én Személyes Istenem, ha hallnád ezt... Hát ennyit ér a munkám? Ezért küzdöttem egész életemben? A szent hivatásom?! Ennyit?

Sajnálta magát. Asan mentegetőzni kezdett.

- Rólam ne ítélj, én messziről jöttem, magam sem tudom, milyen messziről, tudatlan vagyok, ez a magyarázat. Mások biztosan hallottak már rólad, és biztosan sokan ismernek itt, és ha te mondd, biztosan tisztelnék is a... én csak azért, mert megválasztottak elnöknek, és Alchiét keresem, meg Eylát... a szerelmemet..., de mások biztosan ismernek téged, és tudják rólad azt az akármit, amit az előbb mondtál...

Az imaember lemondóan legyintett.

- Elkéstél a mentegetőzéssel, felesleges erőlködés. Egy élet munkáját romboltad össze bennem, egy szent hivatást döntöttél romokba. Nem ismerni engem... Micsoda csapás rájönni arra, hogy az egész életem nem volt más, mint maga a céltalanság... Ne mentegetőzz, most már mindegy, hiába, hiába, elkéstél... Szólalj hát meg! Keresel valakit? Jól hallottam, keresel? Menekülsz?

- Elmondom, bár... Üldöznek, és tartok tőle, hogy egész életemben üldözni is fognak, szökevény vagyok, elnök-szökevény... A sors hozta úgy, hogy saját akaratomon kívül elnök-szökevénynek számítok; most üldöznek, a Kopó van a nyomomban, aki egy kegyetlen ember, egy vadállat, nem is ember, és nem tudom, hogyan menekülhetnék meg előle...

Az alacsony emberke ismét a szájába kapta a karika alsó szélét, és elmélyülten szopogatta. Egyszerre felragyogott a szeme, undorodva kiköpte a karikát, és tudálékosan felemelte az ujját.

- Egyszerű! A probléma megoldottnak tekinthető, a Nagy Jonasz nem sajnálja az időt és a fáradságot, leereszkedik hozzád, és a segítségédre siet. A Nagy Jonasz erről híres! Önzetlen, és megsegíti a bajba jutottakat, megmenti a rászorulókat. A Nagy Jonasz a gyengék, a tudatlanok gyámolítója, az elesettek felkarolója, és így tovább...

Átszellemülten állt.

- Hol találom ezt a... Nagy Jonaszt? -

bizonytalanodott el Asan.

Az emberke nyelt egyet.

- Már megtaláltad. Már régen megtaláltad. Említettem, igen, biztos, hogy említettem már, hogy én vagyok a Nagy Jónasz. Személyesen, akármilyen hihetetlen, igen, én vagyok... én vagyok...

- A fejem... - bólogatott Asan -, kihagy néha, nem a régi már, nem emlékszem minden névre, úgy összezavarodtak bennem a dolgok...

- Állj! - támadt neki a kis ember aggódva. - Erről nem volt szó! Még hogy rossz az emlékezőtehetséged, nincs jogod hozzá! Én segíték neked, te meg majd elfelejtetted, micsoda dolog ez?

- Annyira nem rossz, sőt, érzem, hogy egyre jobban javul - sietett megnyugtatni Asan.

- De akkor, ugye, mindenkinek el fogod mesélni, hogy a Nagy Jónasz segített rajtad? El ne felejtse, mert fontos: a Nagy Jónasz! El kell mesélned mindenkinek, hogyan húztalak ki szorult helyzetedből, hogyan mentettem meg az életedet, mert most az életed forog kockán, igaz?

- Elmesélem mindenkinek.

A Nagy Jónasz bólogatott.

- Jól van, így kell, ezt kell csinálni, csak úgyesen majd, hogy minél több ember tudja meg. Megérdemled, hogy segítsek rajtad.

- De hogyan? Elbűjtatsz valami jó helyen?

- Én? É-én elbűjtatni?... Szó sincs róla, ennél sokkal többet segíték neked... Az Isten Népet fogom megkérdezni, mi a teendő! Na, mit szólsz?...

- És ők tudnak valami jó megoldást? - támaszkodott Asan.

A kis ember sértett önérzettel mérte végig.

- Látszik, hogy semmit sem tudsz az Isten Népről, ha ilyeneket kérdezel. Ők mindent tudnak, mindenre találnak megoldást! Neked is segíteni fognak.

Asan elhúzta a száját, volt már némi tapasztalata az úgynevezett felsőbbrendű emberekről. A kis ember észrevette a bizonytalanzkodást, és igyekezett a lelkére beszélni.

- Az Isten Nép zseniális nép. Mindenről tudomásuk van, ami a világokban történik, mindenre tudnak megoldást, nem ismernek lehetetlent. És nekem bármit megtesznek, mert engem tisztelnek, mert tudják rólam, hogy én vagyok a Nagy Jónasz, a híres imaember, aki egész életét annak szentelte, hogy felkarolja a gyengéket, meg a többi ilyesmi...

Asan tétovázott.

- De nekem tudnak-e segíteni?

- Persze, hogy tudnak, persze, és segítenek is, ha én kérem őket, mert nekem megtesznek mindent, mert engem tisztelnek, nekem mindig segítenek... Gyerünk az imahelyre, majd meglátod!

A kis embernek tűzelt a szeme, ahogy hadonászott. Asan mégsem nagyon bízott benne, valami cselre, átverésre gyanakodott.

- Nem tudom, menjek... Nekem meg kell találnom egy lányt; pontosabban kettőt...

- Segítünk, segítünk, csak sose félj attól, hogy nem segítünk. Meg lesz mind a kettő, ne félj, ha én mondom. A Nagy Jónasz nem hagy cserben.

- Biztos, hogy segíteni fog ez az Isten Nép?

- Biztos! Biztos, de valószínű, szóval elképzelhető... bár mindig szokott segíteni...

Asan megadóan bólintott. A kis ember máris felvillanyozódott, és ettől egymás után háromszor kapta be és köpte ki a karikát.

- Mindig a nyomomban gyere, pontosan mögöttem, mert itt csúnya csapdák vannak ám a környéken!

A kis ember csoszogott elől a kanyargó folyosón, Asan tapogatózva lépkedett mögötte, mert ahogy haladtak, egyre sötétebb lett. A Nagy Jónasz néha hátrafordulva fecsegett.

- Senki sem tudja ám, hogy hol élnek és kik ők, pontosan még én sem. Csak egyedül mi, imaemberek vagyunk képesek kapcsolatot létesíteni velük... Mindent tudnak, valóban Istenek, nem csak a nevük az. Mi pedig bizonyos értelemben uraljuk őket, és ők engedelmeskednek a parancsainknak... kéréseinknek. Egészen egyszerű, csak egy kis gyakorlat kell hozzá, belehatolunk az ő agyukba, és addig nem hagyjuk őket békén, míg nem válszolnak... Vigyázz, létra következik!

Szuszogva másztak fel a függőleges létrán, és egy széles alagútban találták magukat. Valami ütemesen kopogott. A kis ember egy pillanatig megmerevedve hallgatózott, aztán visszafelé iramodott.

- Hőha! - kiáltotta fojtottan. - Gyorsan vissza! Le a létrán!

Komikus ijedtséggel kapaszkodott lefelé, és nem törődött vele, hogy a fiú követi-e. Mikor leért, gyorsan egy mélyedésbe simult, és kézzel-lábbal integetett Asan felé.

- Ide, ide!

Fentről ütemes dobbanások hallatszottak, mintha hatalmas lábak csapódnának le erőteljesen az alagút talajára, és valami indulószerű énekszó is harsogott, mintha egy egész hadsereg menetelne felettük. Közeledett, egyre közeledett, aztán mindinkább halkult, távolodott a zaj, és beleveszett a labirintus csendjébe.

- Majdnem rosszkor másztunk fel! - sóhajtott megkönnyebülten a kis ember. - De most már nincs semmi baj.

- Mi volt az?

A kis ember vállat vont.

- Majd megkérdezzük az Isten Népet, ha érdekel. De most aztán tűnés, még mielőtt visszajönnek!

Újra felmásztak, és a Nagy Jónasz fűgén

kapkodta kurtá lábait, trappolt a folyosón. Egy helyen megállt, kaparászott a kezével, és hamarosan keskeny rés tárult fel előttük.

- Bujj be!

Asan csak nehezen volt képes keresztülpréselni testét a keskeny résen, de végül mégis sikerült. A kis ember ott állt mellette, és a rés bezárult mögöttük.

- Ugorj utánam!

A kis ember előrelépett, és harsány csatakiáltással levette magát.

Asan lepillantott, de a lábainál gőzölgött valami, nem látta hová érkezik, nem sok kedve volt elhagyni a biztos talajt a lába alól. De a kis ember hangja sürgette alulról.

- Ott akarsz aludni?

Ugrott, vagy három-négy méternyit zuhant, aztán valami puhára érkezett.

- Mit szólnsz? Ez az én kastélyom... ugye, ugye klassz?!

- Nem rossz - jegyezte meg Asan, pedig még körül sem tudott nézni.

A talaj volt olyan puha alatta, az fogta fel a zuhanását. Léptei alatt behajlott, és ruganyosan visszarugódott utána, mintha szivacson járna.

- Ez a szállásom, és ott beljebb, ott előre, amerre mutatok, látod, ott az Imaházam... még víz is van, képzeld, víz.

A barlang egy távolabbi részében vékonyka ér csörgedezett.

- Illik, igaz? Ugye, ilyen szállás illik a Nagy Jonasz egyéniségéhez? Ezt nem vártad volna, mi?

Asan dűnnyögött valamit, hogy ezt tényleg nem várta volna, miközben türelmetlenül topogott. A kis ember felfigyelt.

- Látom, égsz a vágytól már... gyerünk!

Egy mellékbarlangba vezette, amely kör alakú volt, és a teteje kupolaként szűkült össze. Leültette Asant egy félreeső ülőkére, rékacsintott, aztán a kör közepére sietett, és a csúcsnyílás felé fordítva a fejét, megszólalt.

- Hahó!

Semmi válasz.

- Nem hall engem senki? Hahó?

Megállt, hallgatózott, de válasz most sem érkezett.

- Hé, ti ott! Nem halljátok a hangom?! Figyeljete már rám! Hahó, figyeljete, figyeljen valaki!

Valahonnan a magasból halk köhögés hallatszott. De a kis ember hiába várt türelmesen, választ most sem kapott.

- Hát jó! - kiáltott fel megegyeszer reménykedve. - Ti akartátok!

Mérgesen levette magát a földre, vergődött a hátán, veszettül kalimpált a lábaival, és jajgatva, nyüszítve, ütemesen kántálni kezdett.

- Jaj, de nagy bajban vagyok, jaj, de nagy

bajban vagyok, mi lesz most velem, mekkora bajban vagyok, mit csináljak ebben a nagy bajban, jaj, mit csináljak, nem is tudom, segít-e nekem valaki, jaj, ebben a nagy bajomban, jaj, jaj, jaj, most mi lesz velem, jaj, szegény, hogy sajnálom magam, jaj...

- Elég már! - hangzott a kürtő felől egy mély basszushang. - Nem undorodsz saját hangodtól?

A Nagy Jonasz azonnal abbahagyta a vergődést, felpattant, és arcát a kürtő irányába fordította, majd szélesen mosolyogva hajlongani kezdett.

- Végre, hogy meghallottad hívó szavam, Uram. Ennek örömeire megtisztelésedül enged meg, hogy elénekeljem a hármaskör számú hálaadó imámat, tudod azt, amelyikben a csillagok ragyognak a te magas palotád...

- Nem engedem meg! Szó se lehet róla! Térj a lényegre, apró lény, mit akarsz már megint, aztán hallgass, ne zavarj meditációm! Te örökké megzavarod a meditációm ezzel a kétségbeesett nyavalgyásoddal, nem hagysz koncentrálni!

- Mert van itt egy ember, Uram, akit üldöznek, mert nem akar elnök lenni, ami érthető is, nemde, Uram? Most az a kérdés, Uram, mit csináljon ez az ember, hogy ne üldözzék többet?

- Már megint ez az ócska társadalmi perpatvar? Ilyesmiért merted félbeszakítani meditációm? Az én meditációm? Mit képzelsz rólam, mi? Azt hiszed, az a dolgom, hogy örökösen csak a ti idiótizmusotokkal foglalkozzam?

A hang elhallgatott. A Nagy Jonasz lehorgasztotta a fejét, a szájába kapta a karikát, és szopogatta. Majd kiköpte, és halkán megszólalt.

- Azt hiszem, el kell énekelnem a 2-es számú körlelő imát, melyet csak akkor szoktam használni, ha nem akar segíteni nekem az Urunk...

- Mit mondtál az előbb? - vágott közbe a basszushang. - Mi a probléma?

- Nem akar elnök lenni!

- Nősüljön meg! Lépjen frigyre valakivel, minél előbb!

A kis ember felrikkantott.

- Ugye mondtam, hogy segít?! Megnősülni! Ez az! Ez az! Nős ember nem lehet elnök!

- De kit vegyek el? - kérdezte bátorítanul Asan. - Illetve, hogy vegyem el azt, akit szerettek, mikor fogalmam sincs róla, hol lehet? Merre keressem?

- Fogalma sincs, hol lehet a szerelme - kommentálta a kis ember.

- Hallottam! - dorongolta le felülről a hang. - Mindjárt megnézem, de aztán semmi többet mára, elegendem van belőletek!

Rövid várakozó csend után megszólalt a hang.

- Jó lesz, ha sietsz, Asan! A szerelmed Abbahadzi háremében van, és a szultán már feni rá a fogát! Meg van ott még valaki, aki rosszat forral ellened, de ne is törődj vele. Ennyi. Most már ne zavarjatok, folytatom meditációm!

Asan, szerelmének említésekor, úgy pattant fel, mintha már indulni is akarna.

- Hol van annak az Abbahadzinak a háreme?!

- Én tudom, majd én megmutatom, elvezetlek..., de mit szólsz, milyen jó kis Isten Népet fogtam ki? Mindent tud, látod, mindent. Neked pedig fogalmad sincs, mekkora hálával tartozol nekem...

- Persze, hálás vagyok, de hogyan...

- Egyszerű. Semmiség az egész, amit kérek. Adsz nekem egy mákdarálót, és le van tudva az egész. Jó?

Asan elnevette magát.

- Honnan szerezzek én mákdarálót neked?

A kis ember elkámpicsorodott.

- Úgy érted, nem tudsz mákdarálót szerezni?

- Hát, nem is tudom, talán...

- Nem kérem én azonnal. Majd elhozod, ha sikerült szerezned valahonnan, nem sürgős, majd feljegyzem. Feljegyzem a könyvembe. Nekem elvileg már rengeteg mákdarálóm van, ott abban a nagy könyvben van felírva, hogy kik azok, akik mákdarálósval tartoznak nekem, téged is abba foglak felírni... Hogy is hívnak? Mi a neved?

- Asan.

- Majd, ha visszajöttem, felírom, nem fogok elfeledkezni róla, de te se feledkezz el... Sajnos most megint létrán kell mászni, felfelé nem lehet ugrani, ez kínos...

Egy virágmintákkal telepingált, vastag karú létrán másztak fel a folyosóra. A dübörgés és a katonazene foszlányai most is hallatszottak. A kis ember meggyorsította lépteit.

- Siessünk!

Szaladni kezdett, gyorsan kapkodta kurta lábait, hogy Asan alig bírta követni. Egy helyen megtorpant, bebújt egy odúba, és kúszni kezdett előre. A lyuk szűknek látszott, így Asan tétovázva indult utána, nem szeretett volna bennrekedni.

De nem történt semmi baj, épségben ki tudott jutni a másik oldalon, és körülnézett. Fenn a magasban egy lila fényű mininap ragyogott, és lenn egy rózsaszínű rét terült el.

- Járj szerencsével! - mondta sietősen a kis ember. Én nem megyek tovább; rettenetesen félek a kigyóktól. Undok dögök.

- Miért? - képedt el Asan. - Vannak kigyók?

- De még milyenek! Ez már Abbahadzi kertje... Vagy talán nem tudod, hogy Abbahadzi az ősi nyelven Kigyómestert jelent?

- Kigyómestert?!

- Ezek szerint te is félsz a kigyóktól - vonta le a következtetést a kis ember, és bólintott. - Nem szégyen; a legnagyobbak is nyíltan bevallják, hogy a kigyóktól félni nem szégyen. Itt vagyok például én. Nem szégyellem.

- Sajnos - bólintott Asan -, az összes állat közül a kigyótól félek a legjobban.

- Hóha, akkor baj van! - fütyentett a kis ember. - Nem fogod megtalálni a szerelmedet.

- Pedig nekem...

A kis ember szeme felcsillant.

- Megvan! Tudom, mit kell tennünk! Most szépen visszafordulunk a kuckómba, ott megpihenünk egy kicsit a nagy fáradtság után, aztán együtt megkérdezzük az Isten Népet. Jó, mi?

Asan a fejét rázta.

- Ha az ember megtorpan, és visszafelé indul a már megtett úton, nem halad előre, nem éri el soha, amire áhítozik. Nem mehetek vissza.

- Egyszerű. Megvársz itt, míg én visszaszaladok, megkérdezem az Isten Népet, már jövök is, és mondom, mit kell tenned. Vagy inkább kérdezzem meg tőle, hol találsz egy másik feleségnek valót, akit könnyebb megközelíteni. Ez még sokkal jobb ötlet, csak az a lényeg, hogy ne üldözzenek téged az elnöki tisztség miatt.

- Menj csak vissza magad! - döntött Asan. De ne kérdezz semmit, ne zavarj az Isten Népet az elmélkedésben, így is épp eleget segített már nekünk. Én pedig megyek tovább, megkeresem azt a lányt, nem mondom le róla semmiféle kigyó kedvéért...

- Miért? Miért ne kérdezzek?... Csak nem gondolod, hogy zavarom azt az Isten Népet a kérdéseimmel? Csak nem arra gondolsz, hogy nem örül neki, ha végre valaki kérdez tőle valamit?... Pedig én úgy szeretem, ha háborgatnak, ha megzavarnak, ha valakinek szüksége van rám, és ha kérdeznek tőlem valamit... De engem sohase zavarnak, nem kérdez tőlem senki semmit... Még te sem, te sem kérdeztél tőlem semmit, mindent úgy kellett kérés nélkül megmondanom. Mondd csak, nem akarsz most kérdezni tőlem valamit? Bármit, csak egy picike kérdést, legalább egy apró kérdést, hogy én is... na?

Asan elgondolkodott.

- Ha akarod...

- Igen, igen, kérdezz!

- Tulajdonképpen hány éves vagy te?

A kis ember tágra meresztette a szemét, és idegességében bekapta a szájába a karikát, szopogatta, aztán szégyenlősen kiköpte.

- Ez... ez egy olyan nehéz kérdés, hogy én nem tudok rá... de ha komolyan érdekel, megkérdezhetem az Isten Népet, jó lesz? Az Isten Nép biztosan tudja, és legalább mi is tudni fogjuk.

Asan komolyan rázta a fejét.

- Ne kérdezd! Nem szabad mindent mástól kérdezni, a legapróbb problémákkal mást háborgatni, magadtól kell kitalálnod, amit tudni akarsz. Próbálj inkább magad erejéből boldogulni, meglátod, sokkal többet érhetsz el, mint amit mástól kaphatsz. Kérdéseket tehetsz fel, de csak önmagadnak, próbálj meg gondolkodni inkább, és magadtól megkeresni a választ a kérdéseidre. Ha magadtól találod meg, boldog leszel, és nem lesz szükséged arra, hogy mindentudókat zaklass állandóan. Persze, ha nem boldogulsz, kérdezz csak... de először magadtól!

- Önmagamnak? - csodálkozott a kis ember. - Önmagamnak tegyek fel kérdéseket?

- Legalább lesz, aki kérdezni fog tőled - mosolygott Asan.

- Legalább lesz! Nahát! Nahát!

- De én megyek. Kérlek segíts most nekem, merre induljak?

A kis ember elszontyolodott.

- Beszélgessünk még egy kicsit, jó? Csak egy kicsit!

- Meg kell találnom mielőbb Alchiét, és utána feltétlenül Eylát is, őt sem hagyhatom cserben... Vele vajon mi lehet?

- Ha akarsz, hogy megkérdezzem az Isten Népet...

- Magadtól kérdezz! Csak magadtól!... Ha a létrák úgy akarják, hamarosan úgyis össze fogok találkozni vele, ha meg nem, akkor hiába minden.

- És tudod - mondta búsan a kis ember - azoknak a kígyóknak nincs is méregfoguk. Háziállatok, kiszedték a méregfogukat, de a szemeik... rettenetesen, rettenetesen, nagyon félek a tekintetüktől... szörnyűek, a hideg is kiráz, ha rájuk gondolok, annyira rettenetesen...

- Már pedig engem nem fognak elpusztítani a tekintetükkel! Sem meghipnotizálni, ha Alchié szemére gondolok.

- A mákdarálóról pedig...

- Megigérttem. Ha rajtam múlik.

- Felejtsd el! Úgyis megfeledekzek róla én is...

- Írd fel a könyvedbe, hogy meglegyen!

A kis ember elfordult, és mászni kezdett befelé a lyukon, amelyiken keresztül érkeztek. Mikor kibújt a tulsó oldalon, visszakiáltozott.

- Én nem tudok sem írni, sem olvasni! Abban a nagy könyvben rajzok vannak, nagyon szép rajzok, majd megmutatom legközelebb, majd legközelebb, ha erre jársz...

Asan sietősen haladt előre a lila és rózsaszín fűvel benőtt réten. A talaj lágy volt, néhány helyen bele-belesüppedt a lába, mintha valami párnán lépkedne. Az irányt nem tudta, csak ösztönösen távolodott el a faltól abba az irányba, amerre sötét foltokat látott.

Barátja szavai villantak az eszébe. "Ha engem választanának, én elmenekülnék, abban biztos lehetsz."

"Ez az" - gondolta Asan -, "menekülésem lassan véget ér. Megkeresem Alchiét, kiszabadítom, és frigyre lépek vele. Aztán mi lesz? Visszatérni a városba? A város? Van egyáltalán még város? Van egyáltalán még Suboriorgoli? Egyáltalán Alchié? Eyla?"

Az a folt egy hatalmas bokorrengeteg volt, amiből néhány helyen kupolás torony emelkedett a magasba; valami kastély lehetett ott. Asan most már teljesen abba az irányba vette az útját, sejtette, hogy jófelé halad. Amennyiben hitelt adhat annak a bizonyos basszushangnak, ami közölte vele, merre induljon.

Céltudatosan lépkedett. Kígyókkal nem találkozott, bár néha látni vélte egyet-kettőt, mintha ott kanyarognának előtte a fűben. Ilyenkor nagyot dobbant a szíve, ösztönösen megtorpant, hogy aztán még nagyobb sietséggel folytassa útját. Erőltette magát, hogy Alchiéra gondoljon, és ezzel leküzdötte a félelmét.

A bokorrengeteg sűrű volt, és mindenhol szűrös, töviskes; sehol átjáró. Az ágak összehajlottak, össze voltak bogoződva, egymásbőve, és áthatolhatatlan falként álltak el az utat. Asan körbe indult a bozótfal mellett, és átjáró után nézelődött benne. A leárnýekolt bozótból egyszerre izzó szempárba akadt a tekintete, ami úgy vonzotta magához, mint valami mágnes.

- Alchié? - suttogta riadtan Asan. - Te vagy az, Alchié?

A bokorrengetegben zörögni kezdett valami, és pillanatokon belül több tucatnyi szempár meredt rá, amitől a fiú rémülten hátrált.

"A szemek... a szemek..."

Lába nehezen engedelmeskedett, de futásnak eredt a sövény mellett, és hallotta, hogy a bokorrengeteg zörög mögötte, és sziszegés kergette. Csak jó idő múlva mert megállni, mikor már nem hallotta a zörgést.

Ezen az oldalon ritkább volt a bozót, jobban keresztüllátott rajta. Egy több tornyú kastélyt pillantott meg hatalmas virágokkal benőtt térség közepén, mellette apró tavat, és mindenfelé magányos fákat, bokrokat. Ahogy jobban kimeresztette a szemét, elképedt. A bokrok, a fű, a hatalmas virágok valósággal nyüzsögtek, mozogtak; megannyi kígyó vonaglott ott egymás hegyén-hátán.

A résben hirtelen egy szempárt vett észre.

- Pssz! - hanzott fel az irányból.

Asan úgy ugrott hátra, mintha máris megmarták volna, és dühösen a hang felé rugott.

- Mész innen, te rusnya dög!

- Mondhatom, szépen hízelegsz a hossz& távollét után!

Asan értetlenül meredt rá.

- Eyla! Kicsi Eyla! Hogy kerültél te ide? Én meg azt hittem, valami kígyó!

- Pssz! Ne kiabálj!

- De honnan? - halkított a hangján Asan. -
Hogyan...

- Idehurcoltak. A szultánnak jó ízlése van; kellek neki a háremébe... persze, ezen nincs mit csodálkozni, csak rám kell nézni, az isten is háremhölgynek teremtett...

- Alchié?... Alchiét nem láttad?

- Ugyan már! - toppantott a lány mérgesen. - Mindig csak az az Alchié! Nem veszed észre, hogy nem Alchié az, akibe lépten-nyomon belebotlasz, hanem én. Meg egyébként is mit keresne ilyen elit helyen egy elkényeztetett grófkisasszony, vagy micsoda?!

- Nekem azt mondták - akadékoskodott Asan -, itt találom a szerelmem... bezárva.

- Itt vagyok. Vagy talán nem vagyok eléggé bezárva? Éppen eléggé be vagyok zárva, megnyugtathatlak, és ideje lenne, ha kimentenél innen, mert a szultán szemet vetett rám. Mint említettem, jó az ízlése, de sajnos az enyém is, és éppen ezért nem szeretném itt tölteni a holnap éjszakát... Ne félj, én nem leszek olyan fukar, és minden kéréselem nélkül megadom neked a megmentésemért kijáró csókot, sőt ha kívánsz, még egyéb jutalomban is részesítelek...

- Megmentelek, megmentelek, az biztos, örülök, hogy megtaláltalak... de Alchié valóban nincs itt? Nekem azt mondták...

- Rám gondolt, aki azt mondta! Vagy talán nem mutattam meg elégszer, mennyire odáig vagyok érted? Belátom, nem vagyok normális, hogy ilyet teszek, de nem ez a lényeg... Meg aztán, ha itt lenne a kedves Alchiéd, az Istenek neki mondták volna, hogy itt várjon téged a rés előtt, nem pedig nekem.

- Hogyan?

- Vagy talán nem te üzented? Nem is rád kell, hogy várjak? Lehet, hogy csak valami tévedés van a dologban, és valaki más üzent nekem, hogy hamarosan meg fog menteni. Persze, én szédült, egyből rád gondoltam... Tíz perce sincs, hogy egy basszus hang a fülemben süttogta, hogy valaki jönni fog elé, jöjjenek ki ide a réshez. Valami Nagy Jonaszt emlegetett, hogy azt üzeni...

- Nagy Jónasz!

- Először arra gondoltam, hogy az az átkozott Kópó akar átverni, de aztán eszembe jutott, hogy ő nem lehet, mert vadászaton van a szultánnal...

Asan megborzongott.

- Hát nem csináltak ruhát a bőréből a gépkirálynak?! Nem nyúlták meg elevenen? Egyáltalán mit keres itt ez a rémes ember?

- Utánam jött - közölte Eyla. - Már mondta is, hogy én vagyok az esete, de nem hittem el neki. Belőled kiindulva tisztában vagyok vele, milyen hazugok mind a férfiak... Szóval elveszítette a nyomodat, az enyémre viszont rábukkant, és úgy okoskodott, hogy ahol én vagyok, ott hamarosan neked is fel kell tűnnöd.

Összebarátkozott a szultánnal, állandóan együtt vadásznak, meg együtt idomítják a kígyóikat... Asankám, vigyél ki innen! El volt a viccből, most az egyszer igazán féltem itt nem segít semmi, csak ha magunk menekülünk meg! - Eyla hangján érződött a felindultság. - Asan! Ez egy borzalmas halál! Idomított kígyók vannak, egyszerre két-háromszázzal járnak vadászni. Emberre! Borzalmas! Ha nő, akkor hárembe dugják, ha férfi, akkor a kígyók... Asan! Meneküljünk, vigyél el innen! Most míg vadászni vannak, talán van esélyünk! Talán...

Asanra átragadt az idegesség.

- Egyáltalán, hogy lehet ide bejutni?!

- Bejutni könnyen. A kapun keresztül. Senki sem fogja megakadályozni, hogy begyere... De kijutni... az örök senkit sem engednek ki, csak a szultán személyes parancsára...

Asan most örült volna, ha az orrából neki is lóg egy karika, amit töprengés közben szopogathat.

Eyla megszólalt.

- És... és a Nagy Jónasz azt is üzenté, hogy az Isten Nép azt mondta, ha meg akarsz menekülni, nyúlj a zsebedbe! Miféle népről van szó, és ki az az alak?

Asan a zsebébe nyúlt, és legnagyobb meglepetésére egy apró, de kemény tárgy akadt a kezébe.

"Köpj rá, utána fuss, ahogy tudsz!", jutottak eszébe a régen elhangzott szavak.

Régen, de milyen régen. Egy örökkévalóság telt el azóta, mióta az élelmiszer-torony-robbantóktól sikerült megmenekülnie. De a kis robbantószer ott volt a zsebében.

- Eyla! - hadarta a fiú. Menj hátra gyorsan! Vagyis inkább oldalra... el! Mindegy, csak húzódj el gyorsan! Valamilyen fa mögé, aztán ha elül a robbanás, fuss erre!

Ő maga is hátrált egy kicsit, várt amíg a lány nem kiáltott, hogy elbújt, aztán elszánta magát, és félszegen ráköpött a patronra. Az sercegni kezdett, és fortogott. Asan idegesen vágta a bozót kellős közepébe.

A látvány óriási volt! A bozótból óriási tűzcsóva repült fel, és az áthatolhatatlan növényfalból kiszakadt egy hatalmas darab, amit a robbanás ereje fellökött a levegőbe. Kitépett fű, kiszaggatott ágak, szétcincált bozótdarabok és kígyók repültek mindenfelé. Egy vonagló kígyó közvetlenül Asan lábainál vágódott le, amire a fiú majdnem megbénult az ijedségtől. De mire a robbanás utolsó visszhangja is elhalt, Eyla már a nyakában volt.

- Asankám! Csodálatos voltál, csodálatos!

Ölelte, csókolta a fiút, aki nem is igyekezett kibújni az ölelésből, mert a viszontlátás öröme teljesen kiverte a fejéből Alchiét. Magához szorította a lányt és visszacsókolta.

A távolból éles síp vagy fuvolahang harsant, ami különös riadóztató dallamot ismétel.

- Ez a szultán sípja! - vált el Asantól a lány. Meneküljünk! Meneküljünk!

Megragadta a fiú kezét, és magával húzva, futni kezdett. Asannak sem kellett sok rábeszélés.

- Ne arra! - kiáltotta.

Abba az irányba fordította a lányt, amerről jött, remélve, hogy eléri a lyukat, amelyiken a kertbe jutott, és arra egérutat nyerhetnek.

Futottak, ahogy csak bírtak, és mögöttük, valahol a távolban egyre ugyanazt a rövid dallamot ismételte a síp. Néha beleharsant egy-egy kiáltás, vagy kiáltásra hasonlító hang, egy erőteljesebb sípszó, ami megtörte a monotonitást.

A sziklafal, ami a kertet határolta, már régóta közelinek látszott, de ahogy sem bírtak odaérni. Eyla felbukott, és képtelen volt lábraállni, Asan rángatta fel. A hátuk mögül, mintha egyre erősödő szél támadna, sistergés, sziszegés, zizegés hallatszott. Asan egy pillanatra hátrapillantott.

- Ūristen!

A hátuk mögött, nemis olyan túl messze egybefüggően nyüzsgött az egész talaj, mintha egy hatalmas ezerkarú élőlény követné őket. Több száz tagú kígyófalka surrant utánuk. Valamivel lemaradva több sötét alak is látszott, ahogy nagy sebességgel közeledett. Minden lila volt.

Asan felhőrdült, és valósággal cibálta maga után Eylát, aki már félholt volt a fáradságtól és a félelemtől.

- Fuss! - kiáltott rá. - Már ott vagyunk!

- A kígyók... - hebegte Eyla -, a kígyók...

Futottak, és már nem mertek hátranézni, mert a sziszegő csordát már közvetlenül a hátuk mögött hallották. Asan, valahányszor egy-egy keményebb fűtorzs csapódott a lábához, mindig azt hitte, hogy az első kígyó fonódott a lábára.

Hajsza, melyben életük a tét! Még néhány lépés, hogy elérjék a sziklafalat. Még néhány.

Asan a haját tépte!

- Hol a lyuk?! Hol van?! Itt kellene lennie! Itt!

Eyla elájult.

Asan össze-vissza rohangált.

A kígyófalka már olyan közel sziszegett, hogy minden más zajt elnyomott. Most már kivehette Asan azt is, mik azok a nagyobb sötét alakok, és az ereiben jéggé fagyott a vér a borzalomtól. Iszonyatos! Akkora hatalmas kígyókon, mint egy-egy kidőlt famatuzsálem, emberek lovagoltak, és a hatalmas, rönkszerű test lomhán, de mégis nagy sebességgel siklott Asanék felé. A fiú már jól látta a gigászi

kígyók hatalmas fejét, rettenetes torkát, tűhegyes fogait, sárgás taréját.

Asan pofozgatta Eylát, míg az magához nem tért. Felrántotta, és rohanni kezdett vele a fal mellett.

A síp olyan veszettül harsogott, hogy felülkerekedett a sziszegésen, és bántotta a dobhártyájukat. De rohantak.

- A lyuk! - rikkantott fel Asan, de hangja elcsuklott, nem volt képes folytatni.

Eylát valósággal begyömöszölte a lyukba, és csukafejest ugrott utána.

Az első kígyók most értek oda, és acsarkodva ágaskodtak, de vagy nem érték el az üreg száját, vagy nem merték elhagyni a kertet gazdáik parancsa nélkül, nem mentek tovább.

Asan minden erejét megfeszítve kúszott előre, és nyomta, tuszkolta maga előtt Eylát, akinek már fogytán volt az ereje.

A hátuk mögül kiabálás, emberi hangok hallatszottak.

- Ott bemásztak, láttam!

- Utánuk, gyerünk!

- Arra nem menekülhetnek el!

- Gazfickók, ha megszöknek a kezeitek közül, kibelezlek benneteket!

Asan a surrogásból hallotta, hogy valaki bemászik a lyuk bejáratán, és csúszik mögötte. Kígyó vagy ember?

Eyla már kibukfencezett a másik oldalon, és ő is csusszant utána. El valamerre! Minél előbb!

Eyla felsikoltott, és Asan is meglepődött.

- A Nagy Jonasz! Mit csinálsz te itt?!

A kis ember kapkodva félrelökte Asant a lyuk szájától, kezében megvillant valami, és a fénylő tárgyat bevágta az üregbe.

Onnan ordítás hallatszott, és a felvillanó fényben láthatóvá vált egy eltorzult férfiarc, amint a szeme elé kapja a kezét. Az apró tárgy hamarosan úgy füstölt, mint egy kitörni készülő vulkán, az egész üreget elárasztotta.

- Azt hittem kígyó... - hebegte a kis ember.

- Én nem akartam, nem gondoltam, hogy ember...

- Gyorsan a másik átjáróhoz, még mielőtt meglógnak! - hallatszott kívülről tompán.

Majd egy dühös, mély hang, amit Asan egyértelműen felismert.

- Élve kell elkapnom azt az átkozott Asant!

A Kopó hangja volt.

Asan magához ölelte a kis embert, aki félénken mentegetőzött.

- Tudom, hogy nekem kellett volna magamtól gondolkodnom, de... Ugye nem baj, hogy megkérdeztem az Isten Népet?

- Dehogy baj! Nagyon jól tetted!... De menjünk innen, még mielőtt elkapnak!

A kis ember vezette őket. Nagyjából azon az útvonalon haladtak, amerre Asant idehozta. A kis ember hirtelen megtorpant.

- Hüha!

Dobogás, menetelés hallatszott, ami egyre erősödött és közeledett. Most nem hařsant mellette semmi induló vagy dal, csak levágódó talpak puffanása.

- Oda! Oda!

Gyorsan behúzódtak egy sötétebb helyre, egy bemélyedésbe, és remegve lapultak egymáshoz. A csapat egyre közeledett, mert a dobbanások egyre erősödtek. És most már tisztán hallatszott egy érces hang, ami a menetelőket szidta.

- Vágd oda! Vágd oda! Ne sajnáld! Egy-kettő-három-egy-kettő-három... Ütemre, fiúk, ütemre! Csak vágd oda a lábad! Első, második, harmadik... egy-kettő-három, remegjen a föld a lábatok alatt egy-kettő-három-egy-kettő-három...

A csapat ott vonult el az orruk előtt, de nem mertek kilesni a fedezékükből, csak mikor már elhalt a dobogás zaja.

A kis ember noszogatta őket.

- Gyerünk a csúszdára!

Ő ült fel elsőnek a sikos pályára, és csúszni kezdett lefelé. Asan átfogta a félájult Eylá derekát, és úgy követték vezetőjüket. Egy idő múlva akkora sebességgel siklottak, hogy szédültek, de mire a végére értek, csökkent az iramuk, majd teljesen lefékeződtek. Szédelegve szálltak ki belőle.

Az emberke lefelé mutatott.

- Oda már nem kísérlek le benneteket, utálok létrát mászni, kiütéseim lesznek tőle, és az nagyon kellemetlen. De ti siessetek fel, van ott valami koszos város, ahol minél előbb frigyre kell lépnetek... az Isten Nép azt mondta, házasságatok össze minél előbb, mert a Kopó már a nyomotokban van...

- Frigyre? - képedt el Asan, és Eylára nézett. - Vele?

- Persze - közölte Eylá.

A Nagy Jónasz tanácsstalanul nézelődött.

- Hát nem... illetve, hogyis... így nem jó?

- Ő Eylá. Én pedig Alchiét kerestem.

- Hát erre... erre nem mondtak semmit, meg kellene kérdezni az Isten Népet... pedig ők egyáltalán nem szoktak tévedni, és ők azt mondták, hogy a szerelmed van a szultán... de kérdezzük meg őket mégegyszer, ők biztosan tudják, mi a teendő...

A folyosó végéről kiabálás hallatszott, és üldözők zaja.

- Csak a város felé menekülhettek!

- Gyorsan! - a kis ember valósággal tuszkolta őket felfelé a létrán. - Menjetek! És házasságatok össze minél előbb! Nincs más megoldás!

A létra nagyon hosszú volt, azt hitték, sohasem érnek a végére, de aztán Eylá feje beleütközött egy kemény fedélbe, amit sikerült is felnyitnia.

- Állj! - kiáltott alóluk egy hang. - Asan!

Azonnal állj meg, előlem úgy sem menekülsz!

A létra lábánál megjelent a Kopó jellegzetes nagy orra, és a pókszerű test mászni kezdett utánuk a létrán.

Asan is kimászott Eylá után, és lecsapta a fedelet, de hiába nézelődött, nem talált semmi zárfélet, amivel lerögzíthette volna. Közben Eylá előre szaladt.

- Asan! Asan, gyere már, ott egy Frigyház!

Asan futott.

A lány beszaladt a jellegzetes orozatú frigyházba, Asan utána. A Nagy asztal mögött egy álmos szemű ember nyitott szemmel szundikált.

- Azonnal írjon be minket a Szent Könyvbe! - sürgette Asan. - Feleségül akarom venni ezt a nőt!

- Csak két kezem van! - morogta a másik. - Ilyenkor bezzeg már sürgős, mi? Előbb kellett volna meggondolni!... Na, jó... Mi a neved?

- Asan.

Az álmos tekintetű férfi egyetlen mozdulattal felcsapta a hatalmas könyvet, és szép, stilizált írással bevészte a nevet.

- Atied? - fordult aztán Eylához.

A lány elmosolyodott.

- Felesleges megmondanom a nevem... Egyáltalán nem kívánok hozzámenni ehhez a léha alakhoz.

Asan lehuppant egy székre.

- De Eylá...

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és a Kopó dugta be a fejét.

- Eylá!

- Az Alchiédát vedd feleségül, ne engem! Őt kerested állandóan, nem engem, én nem állok a boldogságotok útjába!

Az álmos szemű ember nyugodtan várakozott.

A Kopó közben Asanhoz sietett, zsebéből előrántott egy bilincset, és a fiú csuklójára csattintotta.

- Jössz velem!

- Hohó! - ébredezett az összeadó ember. - Nem mehet sehová! Az kizárt dolog, hogy elhagyja az épületet, míg a probléma meg nem oldódik! A nevét már bevésstem a Szent Könyvbe, a szertartást nem szakíthatja félbe semmi külsőség. Várja meg a végét, aztán viheti!

- Úgy van! - kontrázott Asan. - Várd meg a végét! Nős embert pedig nem vihetsz sehova, nős ember nem lehet elnök!

A Kopó lecsatolta a bilincset.

- De jól ismered a jogaidat, Asan! Kíváncsi lennék, ki tanított meg rá... de rendben van. Én most kimegyek, kinn megvárlak, Asan, ne félj, megvárlak... és ha úgy jössz ki, hogy ez a nő nem lesz frigy társad, akkor viszlek! Viszlek, te átkozott, és megkeserülöd, amit

elkövettél ellenem! Az egész Van Haningem
kompánia engem hajszol, a szívemre éheznek, az a
hájas gépkirály meg leégette a füleimet, és
mindez miattad... miattad!

Fenyegetően rázta a bilincset, aztán
véstjósuló léptekkel kiment.

Asan a lányhoz fordult.

- Eyla! Hallottad?

- Megérdeveled, hűtlen gazember! Úgy kell
neked, juss a Kopó karmai közé, egy pillanatig
sem foglak sajnálni, hiszen te nem szeretsz
engem, akkor én minek szeretnék?

- Eyla! Tudd meg, én már nagyon régen
szeretlek téged.

- Nagyon régen? Mióta a Kopó bejött, mi?

- Eyla, szeretlek.

- Ha valóban szeretnél - fejtegette Eyla -,
első dolgom lett volna elkérni tőlem a
jutalmadat, amiért megmentettél. Egy csókot, ha
jól emlékszem az árfolyamra...

Asan átölelte a lányt, és hosszan
megcsókolta, nagyon hosszan.

- Eyla! - mondta a fiú, mikor elhúzódtak
egymástól egy pillanatra. - Most már tudom,
hogymindig is téged szerettelek. Te voltál
nekem az igazi, Alchié csak egy ábránd volt,
csak egy délibáb, amit sohasem érhettem volna
el. De te itt vagy velem, valóság vagy, és most
már nem érdekel a világ egyetlen Alchiéja sem.

Eyla durcásan eltolta magától.

- Mindig is tudtam, hogy egy hűtlen gazember
vagy! Képes vagy csak úgy egyszerűen
elfelejteni Alchiét, akit eddig kerestél? Most
hogyan mehetnék hozzád?... Nézz rám, Asan, jó
alaposan, és tudd, hogy én vagyok Alchié de
Witt... Arr de Witt 22. fogadott leánya...

- Te?!

Eyla válasz helyett egy darab gézt húzott
elő, és kezdte letörölni az arcát
megváltoztató, festett pattanásokat. A fiú szó
nélkül megfordult, és az ajtó felé indult.

- Vége. Feladom... megyek a Kopóhoz...

- Hohó! - kiáltott utána az összeadó ember.

- Nem úgy van az! A szertartásnak szabályosan

le kell zárulnia. Én már kinyitottam a Szent
Könyvet, és beírtam a neved. Most mi legyen
érvényesítem a frigyet vagy kitöröljem?

- Törölni szó sem lehet. Írja be a
nevemet: Eyla.

- Hazudtam neked az előbb - suttogta később
Eyla, mikor egymást Átkarolva ültek a frigyház
lépcsőjén. - Én nem vagyok Alchié de Witt, csak
voltam... Nem hallottál még az évelő lányokról?
Szüleimet sohasem ismertem, így kerültem
közéjük, évelő lány lettem én is... Több mint
húsz éves koromig kellett főzőm és mosnom
azokra az élelmiszertorony-robbantókra, akik
között már te is megfordultál, míg elnyerhettem
a kegyet, amit az évelő lányok jutalmul kapnak.
Egy teljes évig élhettem grófkisasszonyként,
mint Arr de Witt gróf fogadott leánya... hogy
aztán, mikor az időm letelt, újra szolgáljam
hűségesen régi gazdáimat... Mikor megláttalak
közöttük, és tudtam milyen veszély fenyeget,
megszöktem veled. A többit tudod. Van Haningem
bálján majdnem elveszítettelek, mert többen
felismertek, és tehetetlen voltam, aztán a
Kopó... és végül most a feleséged vagyok. Itt
van a karodban Alchié... és fordítsd meg a
nevet: éichla, vagyis... Eyla, az eredeti
nevem...

Később a városban sétáltak, az ő városukban.
Csoda folytán oda jutottak vissza.

- Szegény Kopó - mosolygott Asan -, jól
felsült. Már majdnem a kezében voltam, mégsem
sikerült elkapnia. Most kereshetnek más elnököt
helyettem... Egyáltalán, kíváncsi lennék, ki
lett most az elnök?

Népes, zúgolódó embertömeg közeledett. Nagy
transzparenszeket cipeltek, és vadul ordítottak.

- Le vele! Vesszen az elnök! - kiabálták. - A
gazember! Le az elnökkel, vesszen Suboriorgoli!
Le a gaz Suboriorgolival!

Suboriorgoli lett az elnök!

HELIOS - 4 A KLTE Tóthfalusi Kollégium sci-fi klubjának kiadványa
Szerkesztette: Kotán Attila, Kovács Zoltán, Nemes István
Illusztráció: Kathy László
Felelős kiadó: Kádasi Tibor
Készült: a Kossuth Lajos Tudományegyetem Sokszorosító üzemében
89-813

LE AZ ELNÖKKEL!

VESSZEN A
ELNÖK!

VESSZEN A GA
SUBORIORGOLI

Chatty '88